

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

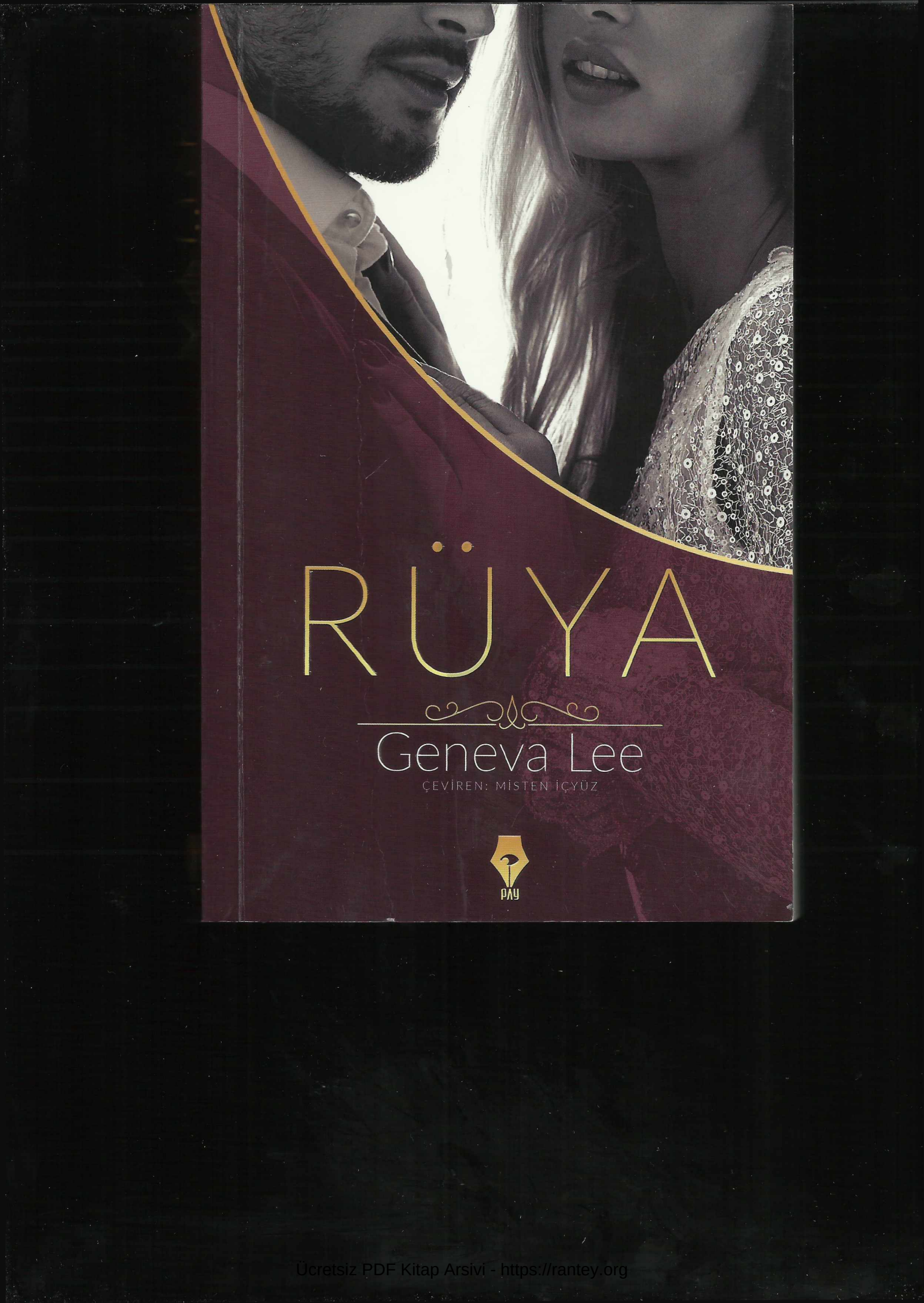
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RÜYA

Geneva Lee

ÇEVİREN: MİSTEN İÇYÜZ

RÜYA

Royal Dream
Geneva Lee

Çeviren: Misten İçyüz
Redaksiyon: Seda Durdu
Kapak Tasarımı: Ercan Portakal
Dizgi: Ercan Portakal

1. Baskı: Kasım 2018
ISBN: 978-605-81834-2-1
Yayınevi Sertifika No: 35302

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No:8/F Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 34191

Pay Kitap

Oruç Reis Mahallesi Tekstilkent Caddesi A-5 Blok NO: 16 Esenler-İstanbul
Tel: (0212) 507 10 15

Genel Dağıtım: Pay Kitap'a ait tüm kitapların genel dağıtımını
Lades Kitap Yayın Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yapılmaktadır.

Rüya

Geneva Lee

Roman
Cilt 4

Çeviren:
Misten İçyüz

Eşim – ikimiz ruh ikiziyiz.

ÖNSÖZ

Westminster Köprüsü, sis dumanının arasında konturu olmayan bir buharda kaybolmaktaydı. Bu buhar adeta yoğun bir duman gibi Thames Nehri'nin üzerinde asılıydı. Turistler, arkalarından koşucular geçerken köprünün üzerinden salınarak geçiyorlar ve birbirine sıkı sıkı sarılmış çiftlerin yanlarında fotoğraf çekiyorlardı. Onlar sis tarafından birbiri ardına yutuldular ve bir daha görülmemek üzere kayboldular. Aynen insanların hayatta karşılaşıp ayrıldıkları gibi. Bir geliş ve gidiş.

Ellerimle destek alarak balkon demirlerine dayandım. Bu şehirde milyonlarca insan yaşıyordu ve buna rağmen kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Midemin içindeki kof kasılma, her nefes alışımda daha da büyüyordu ve bana içimin boşluğunu hatırlatıyordu. Bir saat öncesine kadar planlarım vardı, bir geleceğim ve ona sahiptim.

Ancak bu hayat şimdi geçmişte kalmıştı.

"İşte buradasın." Clara balkona çıkarak yanıma geldi ve elini dostça benim elimin üzerine koydu.

"Nereye kaybolmalıydım ki?" diye karşılık verdim yorgun bir halde. Benim bütün geleceğim uçup gitmişti, sadece ben kalmıştım geriye. "Terk edilmiş nişanlı, müstakbel gelin kadar çekici gelmiyor kulağa, sence?"

"Bunu hiç kimse söylemiyor ki. Onlar ancak, Pepper Lockwood'a bir tane patlatan kadın olduğunu söylerler. Bu da benim gözlerimde harika bir şey," diye açıkladı Clara kararlılıkla.

O çulluğa bir tane indirmek, lanet derecesinde iyi gelmişti ve aslında Philip'i anında yakalamış olsaydım, bundan daha güzeli olamazdı. "Bunun olacağını görmeliydim. Philip haftalardır bir tuhaf davranmıştı."

"Bunu hiç kimse tahmin edemezdi," diye temin etti Clara beni.

"Ve bu kesinlikle senin hatan değil. Philip seni aldattı, o her şeyi mahvetti."

Parmağımdaki elmas gitgide ağırlaşıyordu. Sanki yüzük bir çapaymış gibiydi, beni bir geçmişe zincirleyen ve kendimi ondan çözmem gereken. Onu parmağımdan çıkarttım ve Clara'ya uzattım. "Bu hiç değilse güzel bir meblağcık getirir. Bir süre yaşamak için yeterli bir meblağ."

"Sakın bir şeyleri aceleye getirme." Clara yüzüğü elimden aldı ve avucunun içine sakladı, alnında endişe kırışıklıkları meydana geldi. Ancak beni satmaktan vazgeçirmeye çalışmadı. İkimiz de, kendime iş bakarken, bu paraya bağlı olduğumu biliyorduk.

Bir iş.

Kendi kendime çok nitelikli olduğumu söylüyordum ve iş bulmak için zorlanmamam gerektiğini. Ama hayatımın nasıl geçeceğinden emin değildim, ki bir sene boyunca düğün hazırlıklarıyla geçirmiştım, o da artık gerçekleşmeyecekti.

"Hununla yarın ilgileniriz," diye yatıstırdı beni Clara. Clara beni korkuluğun önünden çekerken, tam o anda teras kapısı yana kaydı ve kıvrık saçlı yakışıklı bir erkek görüldü.

"Tüm alkol stoklarını ele geçirdim," diye açıkladı Edward. Genç olan Prens kendisinin gerçek bir dost olduğunu kanıtlamıştı. Bu akşam bir kez daha açıkça onaylamış oldu. "Gerçekten. Dünyada hiçbir şey kalmadı. Hepsi bizim."

Edward elimin üzerine bir soğutma pedi koydu. "Bu senin sağ bacağın için." Ardından Edward bir şişeyi havaya kaldırdı. "Diğer her şey için votka mevcut."

Ayaklarımızın altındaki şehre son bir bakış attım, ardından arkadaşlarıma yöneldim. "Daha ne bekliyoruz? Sarhoş olalım."

1. Bölüm

Randevumun oluşu Londra'yı pek de ilgilendirmiyordu. Hiçbir şeyden etkilenmeyen kalabalık Kesington sokaklarında ilerliyordu. İşlek sokaklar boyunca sıralanan birkaç ağaç ilgi odağı olmuştu. Yeşillikleri büyüleyici altın ve kahverengi tonlarına dönüşmüştü. Görünüşe bakılırsa her bir turist bu ağaçların fotoğrafını çekeceklerdi. Number Ten şubesi önünde duran büyük bir turist gurubunun yanından sıkışarak geçtim. Kadraja girdiğimi düşünerek sorumluca özür diledim ve ardından aceleyle biraz daha sakın bir yan sokağa ilerledim. Tam o anda sokağın karşı tarafında "Smith Price, Esq." yazılı kırmızı bir kapı keşfetmiştim. Cep telefonumun alarmı, beş dakika içinde bir iş görüşmemin olduğunu hatırlattı. Rahatsız edici ayakkabılarımla güç bela sokağın karşı tarafına geçtim. Derin bir nefes almak için kapının önünde kısa bir an duraksadım.

Evden aceleyle çıkmıştım. Elimi saçlarımda gezdirdim. Hâlâ şeklini koruduğunu fark edince mutlu olmuştum. Düğün için uzattığım, akıcı buklelerden, daha henüz yeni kurtarmıştım kendimi.

Yeni bir hayat, yeni bir görünüm.

Karar verdiğim omuz uzunluğundaki sık kâküllü bob modeli, şekillendirmeyi daha da kolaylaştırıyordu ve görünüşe bakılırsa Londra'nın hareketli kaoslu sokaklarına karşı hayli dayanıklıydı. Kısa bir an için kırmızı rujumun tazelenmesine ihtiyacı olup olmadığını düşündüm, ancak çok geçmeden vazgeçtim. Bunun için zamanım yoktu, bir dakika sonra büroda bekleniyordum. Kalem eteğimi düzeltip, çorabı kaçırmadığıma dair dua ettim. Belime oturan, fildişi rengindeki bluzumun en üst düğmesine baktım. Uygun bir şekilde giyinmişim: Şimdi tek yapmam gerekense işi almaktı. Hayatımı yeniden düzene koymam için tek eksikim sağlam bir işti. Belki o zaman kendi firmamı kurmak için gereken parayı da kenara koyabilecektim.

İçimde başka bir dünyaya adım atıyordum. Londra'nın en şık ve modern sokaklarında, geçmişin içine düşmüştüm. İçeride değerli maun ve deri hâkimdi. Ön odanın duvarlarında, yüksek kitap rafları birbiri ardına sıralanmış ve meşeden yapılmış bir çalışma masasının arkasında oldukça güzel bir kadın oturuyordu. Kadın, büro kapısını gözetiyordu. Dudaklarını büzdü ve beni öylesine sert bir bakışla inceledi ki utanarak başka tarafa baktım. Belki de uygun giyinmemiştim. Kadını kırk yaşın ortalarında ya da sonlarında diye tahmin ettim. Belki de onun sert tavrı, gerçekte olduğundan daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. Şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle ona doğru yaklaştım.

"Bay Price ile bir randevum var."

Kadın, başını salladığında bile aşağılayıcı ifadesi yüzünden kaybolmadı. "Tam zamanında, Bayan..."

"Stuart," diye ekledim, ismimi bildiğini düşünsem de. İş gö-

rüşmesi randevumu bir kadın teyit etmişti ve açıkçası o buradaki tek kişiydi. Ancak altı aydan beri iş görüşmeleriyle ve kısıtlı işlerle ayakta kalmaya çalıştığımı ona söylememeyi tercih ettim. Bunun yerine gururumu yuttum ve bekledim. Nişanlımı beni aldatırken yakaladığımdan beri bu konuda gayet iyi yol almıştım. Başvurularımda bunu "özel kabiliyetleri" altına listelemeyi düşünmeliydim.

"Bay Price sizi bekliyor." Kadın ayağa kalktı ve gözetim altında tuttuğu kapıdan onu takip etmemi işaret etti.

Bay Price'in bürosuna adım attığımda şimşek tarafından çarpılmışçasına kalakaldım. Sadece daha bir gün öncesinde Smith Price için Google'da arama yapmıştım, fakat onun fotoğraflarına bakmak aklıma gelmemişti. Almış olduğu eğitimler ve kariyer durumlarının yanı sıra, bu hukuk firması tarafından temsil edilen müvekkillerin kalibreleri hakkındaki uzun listeden dolayı daha yaşlı birisini beklemiştim. Çok daha yaşlı. Ancak çalışma masasının başında oturan ve üçlü takım elbisesinin içinde kesinlikle mükemmel görünen adam en fazla otuz yaşındaydı. Koyu renkli saçları itinayla taranmıştı, ancak bu saçının hafiften dalgalı olduğunu ve düzleştirilmeye ihtiyacı olduğunu da değiştirmiyordu. Gözleri koyu kirpiklerle çerçevelenmişti ve öylesine bir yeşil tonunda parlıyorlardı ki bu mesafeden dahi etkisine kapılmamak mümkün değildi. Pürüzsüz çene kısmı ve geniş omuzları, doğal bir şekilde erkeksi görünüyordu. Bay Price deri koltuğuna oturmuş, arkasına yaslanmış ve elini düşünceli bir şekilde ince çizilmiş dudaklarına koymuştu. İçimde bir şeyler hareket etti ve erkeklerden korunma amaçlı inşa ettiğim duvara çarptı. Bilhassa bu tip erkeklere karşı. Omuzlarımı dikleştirdim ve suratıma profesyonel, nötr bir gülümseme takındım.

Sekreteri onun odasına getirdiğinde Smith ayağa kalkmadı. Sadece izliyordu ve bakışlarını yavaşça bedenimden yukarıya doğru gezdirdi. Bakışlarındaki yoğunluk tenimin üzerinde yanıyordu ve sıcaklığı yanaklarıma hücum etti. Kısa bir an için dizlerimin bağı çözüldü ve Louboutin ayakkabılarımın içinde duruşumu sabitlemek için kendimi toparlamam gerekiyordu. Neyse ki az topuklu olanları tercih etmiştim, yoksa muhtemelen baş aşağı yere düşmüştüm. Smith'in bakışları dudaklarımda takılı kaldı ve birden bu denli kıskırtıcı kırmızı tonu kullandığım için pişmanlık duydum. Şüphesiz Smith Price'in bir... Bir seks tanrısına benzemesini de beklememiştim. Smith'in dudakları seğirdi, sanki düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi, ancak ardından yüzü yeniden taştan bir maskeye dönüştü. Kesinlikle anlaşılmaz. Kesinlikle şaşırtıcı.

Ve maalesef oldukça seksi.

Şu ana kadar pek iyi gitmiyor! diye uyardı içimden tiz bir ses. Bu işe ihtiyacın var ve bu işi sadece sende bir şeylerin var olduğunu kanıtlarsan alırsın. *Ağzını aç!* Ağzımı açtım ve derin nefes aldım. Eğer o kendisini takdim etmiyorsa, bunu muhtemelen benim yapmam gerekiyordu. Ancak sesim kesinlikle kulağa umutsuzca gelmemeliydi. Yeterki zayıflık gösterme. Henüz daha bir dakika geçirmiştim Smith'in yanında, fakat şimdiden gayet iyi biliyordum ki eğer en ufak bir zayıflık gösterirsem, sonunun nereye gideceğini. O beni sevimli bir yatak tavşanı olarak işaretleyecekti ve ben de bu işi unutabilirdim.

Yumuşak bir sesle, "Bay Price, sizi tanıdığıma çok memnun oldum," dedim. Fazlasıyla yumuşaktı, hatta kulağa neredeyse hiç seksi gelmeyen bir ses tonuydu. *Hemen öyle zayıf düşme*, diye emrettim kendi kendime.

Smith şimdi de parmaklarıyla çenesini destekledi ve ince şekillenen dudaklarını gösterdi, gözlerimi onlardan alamadım. Eğer birbirimizin dudaklarına bakmayı kesmezsek, bu iş görüşmesi hiç bir yere varmayacaktı.

"Smith." Bu basit düzeltme sihri bozmaya yetmişti. Bakışlarım yukarıya doğru sıçradı ve nihayet onun bakışıyla karşılaştı. Birbirimizin gözlerine derin derin baktık. Tıpkı uzun zamandan beri tanıdığın bir insanın gözlerine bakar gibiydi. İnsana aşına gelen biriydi. Diğer her şeyde olduğu gibi Smith'in bakışı o kadar kontrollü görünmüyordu ve bununla bir amacın peşinde olduğundan emindim. O, ne düşündüğünü anlamamı istedi. Gözlerinin yeşil sığıklarında kaybolabilir, içlerinden yansıyan isyan ateşine kendimi tamamen bırakabilirdim. Çünkü o isyan benim kendi iç huzursuzluğuma benziyordu. İçimin derinliklerinde bir karıncalanma hissi uyandığında, karnımın içi çekildi. Sadece küçük bir çarpma yetecekti ve bu artık kontrol altına alınamazdı. Beni kontrol etmek mümkün olmazdı daha.

"Oturun, Bayan Stuart," diye talep etti benden Smith ve dikkatini çalışma masasına yönlendirdi. Ben bu fırsatı bakışımı çevirmek için değerlendirdim ve kendimi yeniden toparlamak için, ardından onun karşısındaki sandalyeye oturdum. Bakışlarımız yeniden karşılaştığında, Smith'in gözlerinin önüne sadece düşüncelerini saklayan bir perde inmiş gibi görünüyordu.

"Açık pozisyon hakkında mutlaka sorularınız vardır."

Aslında yoktu. Burada cenderenin içine alınacağımı hesap etmiştim. Yeniden sesimi bulmak için çaba gösterdim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Tam olarak beklentiniz nedir? Pozisyon hakkında..."

Biraz saçmaydı, sorunun sonunda pozisyonu sınırlamak. Ancak, insanın anlaşılır bir şekilde kendisini ifade etmesi gerektiği kanısındaydım, Smith'in bu tarz adamlara ait olduğu izlenimi vardı bende.

"Özel bir asistan."

Smith daha fazla detaya girmedi. Görünüşe bakılırsa her şeyin ağzından tek tek alınmasını istiyordu.

"Burada mı?" diye sordum ve içinde bulunduğumuz büroyu işaret ettim. "Size davalarınızda destek mi olacağım?" Kendisine avukatlık mesleğinde gerçekten yardımcı olabilir miydim, bundan emin değildim, fakat anlıyormuş gibi yapabilirdim, ta ki ne yaptığımı bilene kadar.

"Yoksa benim henüz bilmediğim hukuki bir eğitiminiz mi var?" Smith sessiz konuşuyordu ve sesi kulağa soğuk geliyordu.

Koltukta yığılıp kalma içgüdüsünü bastırdım. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim. Şayet Smith şimdi bir aptal olarak ortaya çıkarsa, hiç değilse o vakit onu çekici bulmayacaktım artık. İyileşmiş olurdum. Smith başını yana eğdi ve cevap bekledi. Ardından hafiften çenesini kaplayan sakalını sıvazladı. Bu eli bedenimde hissetmek, acaba bu nasıl bir duyguydu? Ya da bu sakallar yanağıma değseydi, nasıl olurdu?

Belli ki henüz iyileşmemiştim.

"Benim hukuki uzmanlık alanında bilgim yok," diye karşılık verdim ve aynı onun gibi serinkanlı davranmaya çalıştım.

"Bu önemli değil, benim özel asistanım beni davalarınızda desteklemeyecek." Smith konuşurken, kendini beğenmiş bir tavırla sırtıyordu. O gerçekten de sırtıyordu!

Hangi yetişkin adam bir iş görüşmesinde sırtırdı ki?

Kendisinden gerçekten ne istenildiğini bilen, o tip adamlardan-
dı.

Smith'in ses tonundaki imayı duymazdan geldim. Yavaş yavaş sabrım kayboluyordu – kendimle olduğu gibi ona karşı da. "O zaman bana ne diye ihtiyacınız var?"

Kendini beğenmiş sırtıma, yamuk bir gülümsemeye dönüştü ve saniyeler içinde kayboldu. "Beni özel işlerimde desteklemeniz gerekiyor. Sekreterimin takvimi ve dava randevularımı koordine ettiği anlaşılıyor. Siz ise benim özel randevularımı ayrıca müvekkillerime olan kişisel ilişkilerimizle ilgileneceksiniz. Ben çok meşgul bir adamım, Bayan Stuart..."

"Belle," diye böldüm Smith'in sözünü ve onu düzeltmek hoşuma gitti.

"Bayan Stuart," diye tekrarladı Smith. "Ben çok meşgul bir adamım. Doğum günlerini unuturum ve evlilik hediyeleri almam. Ayrıca asla yalnız yemeğe gitmem."

"Benden sizinle yemeğe gitmemi mi bekliyorsunuz?" diye patlayıverdim. Bu mevzu kulağa yavaş yavaş bir evlilik gibi gelmeye başlamıştı. Ancak banka hesabına ulaşımım yoktu ve diğer ekstralarım.

"Her seferinde değil," diye devam etti Smith. "Çoğu zaman yemek için randevularım oluyor. Randevularımın olmadığı akşamlarda veya eşlik edilmesi gereken durumlarda, yanımda siz olacaksınız."

"Bu kadar koşuşturacağımın farkında değildim." Bu kesin ifade ağzımdan hiç düşünmeden çıkıvermişti.

Smith'in çene kasları gerildi, ancak hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik rahatsız edici bir şekilde odanın içinde asılı kaldı. Bu

iş yorucu olacaktı. Ancak soru şuydu, başka bir şey bulmak daha yorucu olmayacak mıydı? Çünkü iyi eğitimime rağmen her bir iş görüşmesinden sonra geri aramaları için boşuna bekledim. Ancak sadece daha önceki reddedişlerin özgüveni kemirip durdukları için de bir hata yapmamalıyım.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Bir şeyleri açık açık konuşmanın sırasıydı şimdi.

"Bunu zaten yapmıştınız," diye karşılık verdi Smith. "Ve ben sizi ısırmadım."

Onun sözleriyle, gözlerim dudaklarına kaydı ve hiç istemeden onun tarafından ısırılmanın nasıl bir şey olduğunu istemsizce hayal ettim. Muhtemelen sakıncası olmadığı şüphesine kanacaktım.

Kaçmayı ele almanın tam zamanıydı şimdi.

Ancak bunu istemiyordum. Kendimi sandalyeye zincirlenmiş gibi hissettim, bu odaya ve bu adama. Bunun, bu işin bana sunmuş olduğu şanstı kaynaklandığını düşünerek kandırdım kendim, ama aslında bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Smith derimin altına işlemişti bile. Onun orada nasıl bir karıncalanma meydana getirdiğini ve seve seve direnmekten vazgeçmek istediğimi hissediyordum. Kalmak, bu arzuya direnmek zorunda olmak anlamına geliyordu. Öylesine bırakıp gitmek ise bana tamamen imkânsız gibi göründü.

"Var sayalım bu pozisyon için dikkate alındım..." bir ara verdim ve ona yapmış olduğum spekülasyona kanar mı diye sordum kendime, "Hangi sebepler belirleyici olurdu?"

"Sizin niçin mükemmel bir aday olduğunuza dair bir dizi sebepler var." Smith koltuğunda geriye yaslandı, kollarını başının arkasında sakın bir şekilde bağladı ve beni inceledi. "Mesela eğitiminiz."

Başımı salladım, bana göre, konu sadece ayak işlerini halletmek ve akşam yemeğinde eşlik etmek ise, Oxford'da bir öğrenim boş yere harcanmış zaman kaybı gibi göründü.

"Başka fikre sahipmiş gibi görünüyorsunuz."

"Hayır, ben..."

"Sonunu getirmeme izin verin." Smith'in sözleri ılımlıydılar, ancak ses tonu oldukça kulağa kararlı geliyordu. Benden susmamı bekliyordu. Sözünü bitirmesi için müsaade etmemi. Ve Smith muhtemelen birazdan söyleyeceklerine katılmamı bekliyordu. "Sizin eğitiminiz benim işime geliyor. Benim sohbet edebileceğim bir refakatçiye ihtiyacım var. İş durumlarında nasıl davranacağını bilen birisinin eşlik etmesini tercih ederim. Bu zayıflığı tüm iş ortaklarımla paylaşmam."

Kaşımın birini kaldırdım. "Zayıflık sert bir söz."

"Bütün orospular sokak kenarlarında durmazlar, Bayan Stuart. Çoğu kendilerine iyilikleri karşısında çok para ödeyen bir adam ararlar. Gerçi bunu anlayabiliyorum, evde her daim hazır olan birisinin olmasının rahat olduğunu, ancak bu tür ilişkiler bir yük, bunlar çoğunlukla utanç veya şantajla sona eriyor," diye bitirdi Smith.

Smith çok da haksız değildi, şu anda her ne kadar benim aptallık-ölçeğimde ekstra puanlar kazanmış olsa dahi. "Ancak sizin de bahsettiğiniz gibi, ben aptal değilim ve belki de bu yüzden, şantajın nerede değiştiğini veya değişmediğini daha iyi anlayacak durumdayım."

"Sizin bir gizlilik anlaşması imzalamanız gerekiyor," diye açıkladı Smith bana ve duruşunu değiştirdi, öyle ki yüzü gölgede kaldı. "Ve sizi temin ederim ki kendinizi buna ve şahsıma bağlı hissetmeniz için, nedenleriniz olacaktır."

Bunun ilk evvela çökmesine izin vermek zorundaydım. Bağlı olmak? Ona bağlı olmak istiyor muydum ben? En azından sözleşme bazında? Bunu söylemek zordu, onun söz seçimindeki çağrıştırdığı resimlere istinaden. Bunları hazmetmek için sanırım bir içkiden fazlasına ihtiyacım olacaktı. Lanet olası şişenin tümüne.

"Başka nedenler de var," diye devam etti Smith. "Çevrenizle alakalı araştırma yaptığımda, yeni kraliçemizle sıkı bir dostluğunun olduğunu fark ettim. Sizin basında görünmemeyi başarmanız, işte bu beni oldukça etkiledi."

"Ya da ben gerçekten çok can sıkıcıyım," diye karşı çıktım.

"Sanmam," diye cevap verdi Smith sessizce, bununla birlikte sırtımdan aşağı bir karıncalanma hissi indi. "Benim işlerim gizlilik gerektiriyor. Bunu anlayan birisine ihtiyacım var benim. Size bu görevler aşına."

"Clara ile uzun zamandan beri arkadaşız, Alexander ile tanışmadan uzun zaman önce."

"Bu bir mükâfat." Smith, benim onun değerlendirmesine karşı çıkıp çıkmayacağımı bekledi. Bunu yapmadığımda, Smith devam etti.

"Bunun yanı sıra görsel olarak da bir şeyler sunmaktasınız."

"Görsel olarak sunmak mı?" diye tekrarlardım. Duyduklarıma inanamadım, bunu mutlaka anlaşıldığı gibi söylemek istememiştir.

"Siz güzel bir kadınsınız. Neden bunun etrafında konuşmalısınız ki?"

Sakin kalmaya çalıştım ve sefil bir şekilde başarısız oldum.

"Bu tehlikeli bir biçimde cinsel tacize yakın."

Smith benim için bir bilmeceydi. Ya da belki de değildi. Onun tüm istediği, başının üstüne düşmemiş ve onun her isteğini ger-

çekleştiren, güzel bir kızdı. Şöyle bir düşündüğümde aslından bütün erkeklerin aradığı şeydi bu. Sadece şu farkla, o bunun için bir bedel ödemeye razıydı, bunun karşılığında seks beklemeden. Bu idrak etmemin beni şoke etmesi ya da hayal kırıklığına uğratması gerekmiyordu, ancak her ikisini de yaptı.

"Firmalarda çok yaygındır çekici insanları işe almak. Bunu bir istihdam şartı yapmak pek yasadışı sayılmaz." Smith omuzlarını silktili, öne eğildi ve ellerini çalışma masasının üstüne koydu, orada bir daha hareket ettirmedi. Sinirli bir şekilde parmaklarını masanın üstüne vurmuyordu. Durumu ve kendisini tamamen kontrol altına almıştı. Beni de korkutan buydu.

Aynı zamanda beni kıskırtan da buydu.

"Ama sizin için çalıştığım ve sizin kız arkadaşınız olmadığım, bu oldukça açık olmalı." Bununla ne demek istediğim belliydi. Belki de sadece bu yüzden beni durmadan incelemişti, daha iyi değerlendirmek için. Ancak daha çok beni bakışlarıyla soyuyormuş gibi hissettim. Erkeklerin beni yatağa atma hayalleri kurmalarına alıştım. Ben sadece onların hayallerini yerine getirmekle ilgilenmiyordum ve ayrıca düşüncemi belki de değiştirmek için onlar tarafından baştan çıkartılmak istemiyordum. Bedenimin Smith'in delici bakışları karşısında nasıl tepki verdiği göz önüne alındığında, bunu baştan netleştirmek zorundaydım.

"Bir ilişkiye ilgi duymadığıma dair sizi temin edebilirim. Başka erkekler belki sizin güç durumunuzu size karşı kullanabilirlerdi, sizi hediyelerle etkilemeye çalışabilir veya size ahlaksız tekliflerde bulunabilirlerdi. Ancak bizim ilişkimiz saf iş bünyesi dahilinde olacaktır." Smith'in sesi kesildi, sanki bir şeyi konunun dışında bırakmış gibiydi, bir şartı veya daha fazla izah edemediği bir artı düşüncüyü.

"Bana yöneltmek istediğiniz başka sorular var mı?"

Olmalıydı, ama aklıma soru gelmiyordu. Benim için onun yanında kafamı toparlamak gitgide zorlaşıyordu. Sadece kafamı sallamayı başardım.

"O zaman burada işimiz bitti." İş görüşmesi aniden sonlanmıştı, bunu tahmin etmiştim.

Böyle olması en iyisiydi, bundan emindim. Ancak tüm ikaz işaretlerine ve çınlayan alarm çanlarına rağmen bu şansı kaçırdığıma pişman olmuşum. Ücreti iyi olan bir pozisyondu bu. Son aylardaki yuvarlanarak atlattığımız olaylara rağmen maddi olarak geçiniyordum, ancak bunu özellikle Jane teyzeme borçluydum ki benden kira almayı reddediyordu ve en yakın arkadaşlarıma ki onlar da durmadan benim için ödüyorlardı.

Tüm gururumu topladım ve gülümsemek için kendimi zorladım. "Sizden haber almak beni sevindirir."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Smith aşağılayıcı bir ses tonuyla, bununla birlikte cesaretim beni terk etti. "Sizi yarın saat on üçte burada bekliyorum, aktüel randevularımı ve isteklerimi konuşabilmemiz için."

Smith'in benim onayımı varsaydığını görmezden geldim ve bu işe gerçekten sahip olduğuma yoğunlaşmak istedim. "Burada olacağım."

"Dakik olun, Bayan Stuart. Beklemeyi sevmiyorum."

Şiddetli bir sancı dudağımın seğirmesine sebep oldu ve o anda alt dudağımı ısırığımı fark ettim. Smith bunu benden önce fark etmişti ve gelecekteki ilişkimiz için Smith her ne derse desin, onun şehvetli bakışları işten başka her şeyi söylüyordu.

Buradan çıkmalıydım ve yeniden sakın bir kafaya sahip olma-

lıydım. Sadece bu şekilde yarın öğlen gerçekten bu büroda görünüp görünmeyeceğime karar verebilecektim ya da sadece korkak bir e-mail göndereceğime. Sandalyemden aceleyle kalktım ve kendimi anında hafiflemiş hissettim. Çünkü bu kez onu geçene bendim, on-santim-topuklarım sayesinde. Smith'in çalışma masasının önünde bir an durdum. "Bir şey çok açık olmalı. Benden beklediklerinizi yapacağım. Gerektiğinde evinizden çalışacağım, ama sizinle yatmayacağım."

"Tamam," dedi Smith, ancak onun cevabı güven verici dışında her şeydi. Smith'in beni bir meydan okuma olarak görüp görmediğinden emin değildim, ya da beni çoktan kandırdığını varsaydığından. Kesin olan şuydu: Smith Price'in bulunduğu yerde sağlam durmak kolay olmayacaktı. Hatta belki imkânsızdı. Ancak bu meydan okumayı seve seve göze alıyordum.

2. Bölüm

Kensington'dan Notting Hill'e geri dönerken, Coco tamamen dolup taşmıştı. Eski şirin bistro, meraklı turistlerin ve paparazzilerin başlangıç noktası haline gelmişti. Onlar, dergilerin Edward ve Clara ile benim haftalık akşam yemeklerini haber yaptıklarından beri, kraliyete ait bebek göbeğini görmeyi umut ediyorlardı. Sıkışarak kalabalığın içerisinde geçtim ta ki buranın müdürü olan Clyde'i keşfedene kadar. Clyde, tam o anda bir peçeteyle hafifçe alına dokundu ve biraz umutsuzca kalabalığa baktı. O, bu son hafta içinde yaşanmış mıydı, yoksa bana mı öyle geliyordu? Onu sevniştim ve her hafta onu mutlaka görmek için, ön kapıdan içeriye girmeye önem gösteriyordum.

"Clyde!" diye seslendim ve kolumu başımın üzerinde salladım. Bu çok da kibar bir davranış değildi, benim için daha da kötü olan ise, ter kokan fotoğrafçı bozuntuları tarafından kuşatılmış olmaktı.

Clyde'den sesli bir iç çekme duyuldu, meseleye el attı ve garsonlarına bana yardım etmeleri için işaret etti. Onun yanına ulaşır

ulaşmaz, Clyde beni mutfaktan geçirdi ve arka merdivenlerden yukarıya, açık olmayan bir yemek salonuna yönlendirdi.

"Aşağıdaki insanlar hiçbir zaman olmadıkları kadar fenalar." El çantamı omzuma geri ittim ve yorgun düşen restoran sahibine uymak için, adımımı yavaşlattım.

"Clara'nın karnı şiştikçe, onlar da gitgide çoğalıyorlar," dedi Clyde, kendisine has geniş İrlanda aksanıyla. "Bu çatının altında daha ne kadar müşteri ağırlayabileceğimizi bilmiyorum. Yakında her bir yerinden patlayıverecek."

"Tıpkı Clara gibi," diye fısıldadım, onu neşelendirmek için. "Bebek gelir gelmez, artık bizim yüzümüzden daha fazla saçınızı başınızı yolmanıza gerek kalmayacak." Clyde'in seyrek saçlarına bakarak, sözümü geri almayı diledim, ancak Clyde sadece üzgün bir halde başını salladı.

"Ancak siz zahmet vermiyorsunuz ki." Clyde bana kapıyı açtı.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." İçeriye girdim ve Clyde'in yanağına bir öpücük kondurmak için, bir an durdum. Uzun bir süre için bunun bizim son görüşmemiz olacağı da göz ardı edilmemeliydi. "Her şey için teşekkürler."

"Benim için bir zevkti," diye homurdandı Clyde, özür dilemeden önce ve gitti.

"Yoksa sen Clyde'e mi asılıyorsun?" dedi Edward, selam vermek ve kucaklamak için ayağa kalktığı anda, dilini şapırdattı. "Güzel bir kız tarafından bir öpücük? Onun kalbi bunca heyecanı kaldırır mı, bilemiyorum."

"Ona sadece teşekkür ettim." Edward'ın omzuna bir yumruk attım, fakat o sadece güldü ve benim için sandalyeyi düzeltti. "O hâlâ gelmedi mi?"

Edward büyük bir yudum şarap içti ve kadehi yeniden bıraktı. "Alex'in yine alfa hayvanlığı tuttu."

"Bunu ne zaman yapmıyor ki?" diye karşılık verdim cansız bir şekilde, kendime açılmış şişeden biraz şarap doldururken.

"Doğum tarihi iki hafta sonra. İşte o zaman koruyucu olarak geçinme hakkına sahip olacak." Bu açıklama gerekli değildi. Çoğumuz gibi Edward da ağabeyini mazur görüyordu, sürekli kontrolü elinde tutmak istemesi hususunda.

Belki ona karşı gelirdim, eğer Clara şu son bir buçuk sene içinde belayı adeta mıknaş gibi çekmemiş olsaydı. Bu koşullar altında, Alexander'ın onu genelkurmay misali gözetmesini oldukça anlamlı buluyordum, en azından çoğu zaman. Durum böyleyken, geri kalan zamanlarda onu daha sık görmeyi dilerdim. Bunun Alexander'ın koruyucu içgüdülerinden çok, görünüşe bakılırsa onların kendilerini birbirlerine deli gibi kaptırdıklarından şüpheliydim.

"Sevinmemiz gerektiğini düşünüyorum." Omuzlarımı silktim ve sandalyenin üzerinde rahatıma baktım.

"Ben de böyle düşünüyorum." Edward ağzını çarpıtarak sırttı. "Ne yazık ki David koruyucu bir tip değil."

Edward'a gözlerimi kırıştıtarak baktım. "Belki de bu senin işindir."

"Nedir onun işi?" diye sordu yorgun bir ses arkamdan.

Bir sonraki anda Clara masaya ulaşmıştı, bir eliyle muhteşem bebek göbeğini tutarak ve inleyerek boş sandalyeye oturdu. Sesi lulağa bitkin gelebilirdi, fakat açık teni ışıklar saçıyordu ve kestaneye rengi saçları parlıyordu. Eğer onu bu kadar çok sevmeseydim, bundan dolayı belki ondan nefret ederdim.

"Biz, tam şu anda, benim ilişkimde kimin Alexander olduğunu

bulmaya çalışıyorduk."

Clara yüzünü buruşturdu. "İkinizin de olmadığını umut ediyorum."

"Cennette sorun mu var?" Edward endişe içinde kaşlarını çatı.

"Alexander şu anda biraz abartıyor. Bugün gelebildiğim için şanslısınız. Norris ve İngiliz silahlı kuvvetlerinin yarısı aşağıda bekliyorlar. Eğer insan küçük bir ordu ile hareket ediyorsa, o vakit arka girişin ne anlamı var?" Clara karnını okşadı ve pişman bir şekilde gülümsedi. "Muhtemelen ufaklık dünyaya geldiğinde daha da kötü olacak."

"O halde biz sana geliriz," diye söz verdim Clara'ya. "Hem birisinin senin için endişe etmesi, o kadar da kötü bir şey değil."

Clara gözlerimin içine baktı ve başını salladı, bu ise anında içimde suçluluk duygusunun tetiklenmesine sebep oldu. Kıskanmış gibi anlaşılmak istememiştim. Onun mutlu bir şekilde evli olması, bende gerçekten ne acı ne de haset duygusunu tetiklemiyordu. Gerçi bunu Clara'ya yüzlerce kez söylemiştim, ama buna rağmen bu tam olarak işlememişti onda.

"Yeni haberler var," diye duyurdum zafer kazanmışçasına, konuyu hemen değiştirmek için.

"Lütfen kendini düzdürdüğünü söyle!" Edward yalvararak ellerini havaya kaldırdı.

"Çok komik," diye cevap verdim ve peçeteyi kafasına fırlattım. "Erkeklerle tövbe ettim, hatırladın mı?"

"O zaman hiç değilse kendine bir vibratör edindiğini söyle, tatlım," diye karşılık verdi Edward.

"Philip'le daha bitirmeden, uzun bir zaman önce sahipti ona," dedi Clara cansız bir şekilde.

Tehditkâr bir şekilde parmağımı kaldırdım. "Doğru. Ama ne yazık ki haberlerim bu tür bir doruk noktayla sonlanmıyor. Sadece yeni bir işim var."

"Bu harika." Edward hayal kırıklığına uğramış gibiydi, açıkçası birisiyle iş becermiş olsaydım daha çok memnun olurdu.

"Kendine ait bir moda dükkânı planlarına ne oldu?" diye sordu Clara.

"Ah, sanırım bunu hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceğim," diye yalan konuştum. En iyi arkadaşıma sadece tek bir sefer bu fikirden bahsetmiştim, fakat Clara asla bir şeyi unutmazdı. Ancak, muhtemelen hayal olarak kalacak planlarıma ikisini dâhil etmek, hiçbir sonuca varmazdı. Bilhassa, her ikisinin de benim maceramı finanse etmek için yanıp tutuştuklarını bildiğim için ve bu gerçekten isteyeceğim son şeydi.

"Bir kere büro işleri, bizim gibi sıradan ölümlülerin yapmış oldukları sıkıcı şeylerdir."

"Orada dur!" Clara, az önceki uyarıcı parmak sallayışımı taklit etti. "Sen benden çok önce asil kanlıydın."

"Eh, bu ailem için çok da karlı olmadığını kanıtladı," diye hatırlattım Clara'ya. Bu arada bilhassa bahsetmedim şey ise, nedenlerden bir tanesinin, annemin herkes tarafından bilinen, açık veren malları, benim de sözü geçen işe ihtiyacımın olduğuydu. "Bir kızın yemek yemesi gerekiyor."

"Ve yiyeceğiz de," dedi Edward, bir garson siparişe göründüğünde.

Servis kaşığını almak istedim, fakat Edward elimi kenara itti.

"Hayır. Sen bize sefil burjuva varlığından hikâyeler anlatırken, biz ölümsüzler yemek yiyeceğiz. Bu nasıl bir iş?"

Bu arada Clara kaşığı kaptı ve tabağına makarna doldurmaya başladı. "Ye, ama anlat."

"Özel asistan olarak çalışacağım." Çatalımı makarnanın arasından döndürdüm. Çökmüş Sauce Alfredo Linguine'nin üzerini kapladığını gördüğümde, midem guruldadı.

"Tanınmış bir şahsiyet için mi?" diye öğrenmek istedi Edward.

"Bir avukat için," diye cevap verdim, makarnayı yavaşça aşağı höpürdetmeden önce. "Bu önemli ölçüde daha az çekici."

"Siz avukatı görmediniz," diye patlayıverdim, onlara nasıl bir mühimmat sunduğumu anlamadan önce.

"Ah, öyle mi?" Clara heyecandan kıkırdadı.

"Onunla yatacak," diye saptadı Edward, sanki bu çoktan reddedilemez bir gerçekmiş gibi.

"Sakin aklınıza yanlış düşünceler getirmeyin," diye uyardım onları.

"Adam birinci sınıf bir aptal gibi görünüyor."

Clara ve Edward aralarında, her şeyi bilir bir bakış alışverişinde bulundular.

"O halde onunla *garanti* yatacaktır," diye kehanette bulundu Edward. "Daha şimdiden başka bir şey düşünemez olmuş."

İçeriye girdiğimde dairedaki lambalar hafiften karartılmıştı. Odaların arasında sessiz bir çıtırtı altında yavaş, duyumsal bir melodi dalgalanıyordu. Teyzemi rahatsız etmek istemediğim için, dikkatlice köşeden baktım ve onun müzik eşliğinde sallandığını gördüm. Geniş kaftanı, aynen soluk bir gökkuşağı gibi onun hoş

şeklinin etrafında sallanıyordu. Teyzemi, vahşi, platin sarı saçlarıyla ve onun bir o kadar cüretkâr gardırobuyla her zaman taparcasına sevmişimdir. Görüldüğü gibi aynı zamanda da çok canlı olması, beni daha da benden alıp götürüyordu.

"Ee, günün nasıldı?" diye seslendi arkasını bile dönmeden.

"Acelesi yok. Rahatsız etmek istemiyorum."

"Saçmalama." Jane bir hışımla döndü ve dolaptan bir şişe şarap çıkardı. "Bize bardak getir."

Ancak raftan iki tane uzun ayaklı kadeh çıkarttığımda ve mutlak tezgâhının üzerine koyduğumda, yavaş yavaş sakinleşebildim. Çoğu kişi bir aile üyesiyle birlikte oturmak için çok da hevesli olmazdı, ancak benim bununla alakalı en ufak sorunun bile yoktu. Jane, bir kasırganın kadın haliydi, durmadan değişen ve hiçbir yerde ve hiçbir adamın yanında uzun zaman katlanamayan biriydi. Clara evlendiğinde yalnız yaşamaya hazır değildim, dahası nişanım patladığında. Jane'nin yanına taşınmak kolay gelmişti bana. Ve son aylarda kalıcı bir iş bulmanın ne denli zor olduğu kanıtlandıktan sonra, Jane'nin bunu bana teklif etmiş olmasına oldukça mutluydum.

"Başvuru görüşmesi nasıldı?" diye sordu Jane ve bana bir kadeh uzattı.

"İlginç." Parmaklarımı hassas sapın etrafına koydum ve kırmızı sıvının kadehin içinde dönmesine izin verdim, sıvı yeniden geri çekilmeden önce, camı bir süreliğine ıslatıyordu.

Jane kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Yani işi aldım." Duraksadım ve doğru sözleri bulmaya çalıştım.

"Ama o seni huzursuz ediyor," diye tahmin etti Jane ve mavinin içine konuştu.

"Patronum beni huzursuz ediyor," diye itiraf ettim ben de.

"O bir göt mü? Yoksa sopa mı yutmuş, çoğu avukatlarda olduğu gibi?"

"Bilmiyorum. O oldukça direkt." Sözlerimi düşünerek seçmeye devam ettim. Jane'den bir şeyler gizlemek için değil, içimde kargaşa yaratan hisleri anlamak için. Sadece görüşmeyi düşünmek bile, bende ufak sinirli ürpertiler yaratmaktaydı.

"Ee, birinci ligde oynuyor mu?"

Başımı salladım. Bunu kesinlikle yapıyordu. Smith Price hakkında çok bir bilgim yoktu, ama tek bir şeyi çok iyi hissedebiliyordum: Güç ve otorite. Her ikisini de güneşin yaydığı ışık gibi yayıyordu ve son derece uyanık olmazsam eğer, muhtemelen esaslı bir şekilde parmaklarımı yakabilirdim.

"Bir de üstüne üstlük yakışıklı olduğunu sakın söyleme," diyerek Jane benim için raporu sonlandırdı.

"Evet," dedim kısık nefesle ve karnımın içinde bir tane kelebek havalandı. "Onun için çalışırsam eğer, aklımı kaybedebileceğimden korkuyorum."

Jane elimi tuttu. Başını salladı ve çan gibi çınlayan kahkahasını duyurdu. "Birazcık heyecan sana çok iyi gelir."

"Birkaç zaman önce hayatım boyunca yetecek kadar heyecana sahiptim." Philip'le olan olaydan sonra, canım başka maceraları gerçekten çekmiyordu. Buna karşılık Jane, tökezleyerek bir aşk olayından diğerine geçiyordu. O, belki de böyle mutlu olabilirdi, ancak benim kendi hayatımla ilgili başka hayallerim vardı.

"Ben kendime ve iş planlarım üzerine konsantre olmak istiyorum ve bir adam tarafından oyalanmak istemiyorum."

"Fakat insanın ara sıra oyalanmaya da ihtiyacı oluyor. Sürekli

çalışamazsın. Buna yaşantı denilmez. Her bir kadının, adam akıllı bir porsiyon romantizme ihtiyacı vardır. Sen, kariyerin ve aşkın arasında bir seçim yapmak zorunda değilsin," dedi Jane yumuşak bir ses tonuyla, "Senin için iyi olanı yap sadece."

"Belki de benim için iyi olanı hiç bilmiyorumdur," diye itiraf ettim ve başımı eğdim. "Başka bir kadına âşık olan bir adamı sevdim durdum."

"Belle!" diye uyardı Jane sevecen bir şekilde. "Aşk seni kör etmişti. Düşün. Bunun yanında hayat şekli. Sen düzen kurma özlemi içindeydin. Çocukluğunda çekmiş olduğun acılardan sonra, Tanrı biliyor, hiç kimse seni buna laf edemez."

"Bundan sonra düzen kurmak için kendim uğraşacağım." Başımı kaldırdım ve Jane'in gözlerinin içine baktım.

"O zaman bunu yap ama yaşamaktan vazgeçme. Bundan böyle hiçbir şeye karışmamak, düzen kurmanın bir yolu değil, aksine bunun anlamı sürünmek demektir."

"O zaman bu işi kabul etmeli miyim?" diye sordum.

"Senin bu işe ihtiyacın var mı?"

"Çuna bağlı," dedim ve istemsiz olarak sırtıma zorunda kaldım. "Kiramı daha ne kadar ucuz şarapla ödeyebilirim."

"İş kabul et ve bana iyi şarapla ödeme yap." Jane gözlerini kırptı. "Senden kira istemiyorum, ama senin yakında kendine ait bir dükkan açmanı istiyorum. Ve eğer yatırımcıyla alakalı tutumunu değiştirdiysen, bana haber ver..."

Ulmı reddetme anlamında salladım. "Bunu kendi gücümle başarmam lazım."

Benim iş fikrimin piyasada başarılı olup olmayacağını bilemiyordum. Yükseköğrenimimden bu yana birçok şey değişmişti ve

bunu başarabileceğimden emin olmadan, hiçbir koşul altında Jane'den veya bir başkasından para kabul etmeyecektim.

"Biliyorsun seni baskı altına almak istemiyorum, fakat teklifim önceden olduğu gibi hâlâ geçerli."

"Biliyorum." Büyük bir yudum şarap aldım ve kadehimi yerine bıraktım. "Şimdi biraz uyumalıyım. Görünüşe bakılırsa yarın çalışmam gerekiyor."

"Belle, annene işten bahsettin mi?"

Anında bütün bedenim gerildi. "Henüz bahsetmedim."

"Bahsetme o zaman," diye önerdi Jane.

"O, bunu kendisi öğrenecektir."

"O zaman hâlâ yeterince erken." Jane ayağa kalktı ve kollarını omuzlarıma sardı. "Şayet kendine konsantre olmak istiyorsan, belki de başlamak için bu iyi bir andır."

"Bunda haklı olabilirsin."

Jane, kalbimin ne kadar ağırlaştığını anlamış olmalıydı ki bana gülümsedi, ardından beni ayağa kaldırdı, suçluluk duygusunun son kırıntısı kaybolana kadar beni sınıksız kollarının arasında tuttu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Düştüğüm zaman ve kendimi patronun boynuna attığımda da hâlâ benimle gurur duyacak mısın?" diye sordum ironiyle.

"Hayatım, hiçbir şey beni daha çok gururlandıramaz."

3. Bölüm

Saat biri beş geçiyordu. Parmaklarımla pencerenin çerçevesine tırdırıyordum. İnsanların beni bekletmelerinden nefret ederdim. Üç seneden beri hiçbir kadın beni bekletmemişti. Şayet Belle Stuart, beni lanet bir şekilde bu kadar çok etkilemiş olmasaydı, sekreterime ona kapıyı göstermesini çoktan emretmiştim bile, eğer hâlâ kütlededecektiye. Doris, beş senedir hizmetimde olan yaşlı mezbaha beygiri, onu buz gibi servis ederdi.

Onu anında çöle göndermemek bir hataydı. Bundan çoktan emindim, kapıya yumuşak bir vuruşla ki bu kesinlikle Doris tarafından olamazdı, onun gelişinin sinyalini verildi.

Doğrudum, ellerimi sırtımda çapraz haline getirdim ve "İçeriye gir," demeden önce bir an bekledim.

Kapı açıldı, ancak ona hâlâ sırtım dönüktü ve bakışlarım caddeye yönelikti. İyisi mi, onun dikkat çekme hakkının olmadığını anında öğrenmeliydi, bilakis ona ne zaman dikkat çekme hakkını tanıyan edeceğime ben karar verirdim.

Ancak onun varlığının beni etkilemediği anlamına da gelmiyordu. Onun yavaş nefesinin, sessiz odanın içinde duyulmaması imkânsızdı ve bileğimi daha da sıkı sardım.

Bir hata.

Pencerenin önünde durduğumdan ve kollarımı arkamda bağlı tuttuğumdan, bu hareket doğrudan onun gözlerinin önündeydi. Bu hareketi gerçekten fark edip etmediği, bunun bir önemi yoktu. Bu sadece Belle Stuart'ın yanında yapmış olduğum başka bir hataydı. İlk hatamı onu muhtemelen işe almakla yapmışım. Beni konseptimden çıkartmasına izin vermemeliydim. O, sadece benim onun görmesine izin verdiğim şeyleri görmeliydi. O halde hata yok atık. Sorunun bilincinde olmam gerçeği, gelecekte bununla nasıl davranacağımı, muhtemelen bunu bana kolaylaştırırdı.

"Bay Price." Sesi mahcup geliyordu kulağa. Daha dün görüşmüş olduğum kadından çok farklıydı. Belki de kendi antitezleri üzerinde uygun olmaya çalışıyordu. Güçlü ama kırılgan. Soğuk ve buna rağmen davetkâr. Giyinik olduğu sürece bir hanımefendi ve bütün örtüleri düştüğünde ise tehlikeli bir şekilde vahşi.

Bunu zaman gösterecekti.

Elbette geç kaldığı için muhtemelen mahcuptu.

Başka bir hata daha yapmadan, ona doğru döndüm. Elimi yumruk şeklinde yaptım. Onun yanında kontrolü kaybetmemek, bir meydan okumak olurdu, bilhassa benim emirlerime küstahça aldırmadığı sürece.

Şimdilik basit bir uyarı yeterli olmalıydı, fakat bir gün onu çok daha sert cezalandıracağıma, bu zevke nail olacağıma dair, hiç şüphem yoktu.

"Smith."

"Smith." Onun bu ismin tadına baktığını duymak, çok hoşuma gitti.

İsmim, onun dudaklarında kulağa tanıdık geliyordu ve samimi bir şeye sahipti. Belle bacağını bir diğerinin arkasına koydu ve sinirli bir şekilde baldırını ovuşturdu. Yine tabanı kırmızı olan bir ayakkabı giymişti. Herhangi bir lüks marka. Normalde sekreterime, bu şekilde duran bu güzel kadına bunlardan birkaç çift göndermesini rica ederdim. Aslında beni ilgilendiren kişiye, yolumu açması için bir hediye. Doğru hediye insanı bütün o sinir bozucu lafazanlıktan kurtarırdı. Akşam yemeği, sohbetler, romantizm. Bir hediye, engeller olmadan, beni doğrudan hedefe ulaştırırdı: aletim, derin bir şekilde sıcak bir vajinanın içinde. Diğer her şey zaten temel gereksinimlerdi. En azından akşam yemeği ve sohbet. Tecrübelerime dayanacak olursam bir kadının sadece doğru miktarda ilgiye ihtiyacı vardı. Sonrasında ondan talep ettiğim her şeyi alıyordum.

Fakat Belle Stuart'dan ne istediğime dair, tam emin olamamıştım.

"Beni bekletmezler," diye açıkladım ona. "Bunu hatırlarsanız, iyi olursunuz."

"Elbette."

Belle Stuart cezalandırılmayı sevmiyordu. Bu üzücüydü, benim nasıl eğitici olmayı sevdiğimi düşününce.

Ağır deri kanepeyi işaret ettim. "Gelin. Birkaç resmî evrakin gözünden geçmeliyiz."

Gözümü onun üzerinden almadan, bana imzalaması gereken kopyalı kâğıtlardan ve sözleşmelerden oluşan dosyayı aldım. Belle muadilini kanepeye üzerine bıraktı ve otururken popo kısmından gömü eteğini düzeltti. Etek üzerine daracak oturmuştu ya da popo-

sunu şahane bir şekilde göze çarpması için değiştirilmişti. Terziyi bulup ona bunun için bahşış vermeyi çok isterdim. Yanına oturdugumda, Belle bacak, bacak üstüne attı ve ellerini kucağında birleştirdi.

Çelişkili sinyaller.

Evrakları, meşeden yapılmış sehpanın üzerine bıraktım, ardından arkama dayandım ve kolumu kanepenin arkasına dayadım. Belle donakaldı, hâlbuki ona hiç dokunmadım. Teşebbüs dahi etmedim. Buna rağmen bunu yapmışım gibi tepki verdi.

İlginç.

"Bana bir dizi iş randevularında eşlik edeceğiniz için, sizin bir gizlilik beyanına ve arabuluculuk işlemine onay imzanızı atmanız gerekiyor."

"Bir arabuluculuk işlemi mi?" Belle kaşlarını kaldırdı.

"Aslında bunun anlamı sadece, dostane anlaşmaya varmadan önce, bana dava açamayacağınıza dair."

Yeni işe alımlar için alışılmış evrak işlerinden biraz fazlasıydı, ama hepsi sağlamdı, beni ve işlerimi koruyordu.

"Sanırım size şantaj yapardım." Belle, kiraz kırmızı dudaklarını bir gülümsemeye bıraktı ve anladım ki şaka yapmıştı.

"Size bundan vazgeçmenizi tavsiye ederdim," diye cevap verdim sessizce.

Gülümsemesi anında yok oldu. Belle, evraklara göz atmak için öne eğildi ve bu şekilde dekoltesine bir göz atmamı sağlayarak beni ödüllendirdi. Göğüsleri oldukça küçüktüler, muhtemelen B-sepeti, ama ağız doldurmak için yeterliydi.

Takım elbisemin cebinden bir kalem çıkardım ve onu masanın üstüne koydum. Elbette kalemi doğrudan da verebilirdim, fakat

böylelikle onun bir kez daha öne doğru eğilmesi gerekiyordu.

"Akşam yemeğinden bahsetmiştiniz," dedi Belle, sayfaların üzerinden geçerken. "Hepsi iş randevuları ile ilgili mi yoksa eğlence de var mı?" Belle'nin yanakları kızardı ve neredeyse boğuluyordu. "Demek istediğim arkadaşlarınızla veya müvekkillerinizle alakalı yemek randevuları mı?"

"İşle alakalı ve özel eğlence arasında belirgin bir çizgi çizen insanlar var."

"Peki, ya siz?" diye deşti Belle, başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Ben, keyifli olanı yararlı olanla bağlamayı her zaman sevmişimdir."

Göz temasımızı kesen ilk Belle oldu ve böylelikle sinirliliğini gizledi, anında diğer sözleşmenin sayfalarını çevirmeye başladı. "O halde bana düzenli olarak akşam saatlerinde mi ihtiyacınız olacaktır?"

"Ve hafta sonlarında," diye ekledim. "Bu sizin için bir sorun olur mu?"

"Bir kadının özel hayata da ihtiyacı var." Belle omuzlarını silkti, fakat yanaklarının hâlâ hafiften kızarık olduğunu fark ettim.

"Bu pozisyon belli bir yaşam tarzı gerektirir. Sanırım son sayfaya baktığınızda, harcadığınız zaman maaşınızla ve ek hizmetlerle fazlasıyla uygun denkleştirildiğini fark edeceksiniz." Belle sözleşme başlağında teklifimi ararken, ben de bekledim, teklifi bilinçli olarak en sona yerleştirmiştım.

Sessizce sayfayı inceledi ve bitirdikten sonra söz aldı. "Bu çok fazla."

"Çogu insan anında imza atardı ve ilk çeki beklerdi," dedim can-

sız bir şekilde. Ona teklif etmiş olduğum maaş bir mesaj içeriyordu: Bağlılık bekliyorum. Altı haneli bir meblağ, özel sürücü ve bir giderler hesabı. Bu ödemeye hazır olduğum bir bedeldi.

"Ben bir fahişe değilim, Bay Price. Kendimi satın aldirtmam. İnsan bir asistana böyle meblağlar ödemez."

"Belki ödemez." Omuzları silkme sırası bu kez bendeydi. "Siz, ikinci bir kez iş istihdam çerçevesinde benimle yatmayacağınızı vurguluyorsunuz. Sizi temin ederim ki, Belle, çalışanlarımı becermeye meraklı değilim. Bir kadına bacaklarını ayırması için ödeme yapmaya ihtiyacım yok benim."

Belle gözlerini yumdu ve başını indirdi. Ben de öne eğildim ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum Belle'nin yüzüne bakabilmek için.

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

"Evet." Belle dişlerini birbirine bastırdı ve başını salladı. "Ben bunu daha da açık bir şekilde ifade etmek istiyorum. Ben bacaklarımı ayırmayacağım, Smith."

İstemeyerek sırtımda kaldım. Sivri bir dil bazı adamların hoşuna gitmezdi. Bana meydan okunmasını severdim.

"Şayet bunu yaparsanız, hayal kırıklığına uğradım," diye karşılık verdim basitçe ve kendime şaşırdım. "O halde bu konuyu geçmişt oluyoruz."

Durum hiç de öyle değildi. Onun önemseddiği şey beni korkutmak değildi, Belle daha çok kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Bu açıkça görünmekteydi ve de özellikle hoşuma gitti. Yanaklarındaki kızarıklık boğazına kadar yayılmıştı ve göğüs başlangıcında parladı. Belle dudağını ısırdı, sanki o da şu anda tıpkı benim gibi, dudaklarımın köprücük kemiğinin üzerini okşadığını ve boynundan

yukarıya doğru ta ki dişlerim onun dolgun alt dudağına gömülene kadar gittiğini düşünüyordu.

Belle hafiften öksürdü ve bizi etkili bir şekilde gerçeklerin temeline geri döndürdü. Kanepenin köşesine yaslandım ve bacağımın pozisyonunu öyle değiştirdim ki Belle'nin dizine vurdu. Belle sırtlarını topladı ve duyulacak bir halde nefes aldı, ancak hareket etmedi. Bacaklarımız birbirine yakın bir vaziyette kaldı, ayıran sadece onun çorabının incecik dokuması ve benim takımımın pantolonuydu.

Sorun şuydu ki Belle Stuart benimle yatmak istemiyordu. O, zorla ve hatta sert bir şekilde alınmak istiyordu. Bütün bedeni bunun için çığlık atıyordu, fakat bu kafasına ulaşınca kadar, bende bu küçük ön oyunu zevkle sürdürürdüm. Ayrıca benim asistanım olma durumu da mevcuttu. Seks bunu sadece daha da komplike bir hale getirirdi. Ve ben şimdi gerçekten onun yüzünden kendime boynus olduğum kuralı bozmak istemiyordum: bağlayıcılık yoktu. Tercihim hızlı, temiz One-Night-Stand ya da elle seçilmiş eskort hanımefendisi. Ancak buradaki hanımefendi, bizi birbirimize bağlayan bir anlaşma imzalamak üzereydi. Bu neredeyse evlilik kadar kötüydü. Yani mesafeyi korumak, benim için gerçekten daha iyi olacaktı.

Ayağa kalktım ve odanın anında daha soğuk hissettirdiğini fark ettim. Buna rağmen kravatımı gevşettim. Onun yanında tamamen resmi olmak gerekmiyordu. En son asistanım her sabah kahvemizi yatağıma getirmişti. Kahvaltımın, dik kafalı Bayan Stuart tarafından servis edildiğini hayal edince, gülmek zorunda kaldım. Belle, benim çıplak yatmamdan zevk alırdı ve ben de onun heyecanını nasıl gizlemeye çalıştığını görmekten zevk alırdım.

"Gölmek için bir neden mi var?" diye sordu Belle ve bakışlarıyla beni büronun içinde takip edebilmesi için bedenini çevirdi.

"Sadece aklıma gelen bir şaka," diye el salladım.

"Kayda değır bir şey değıl."

"İyi fıkralara karşı zaafım var benim." Belle beni deniyordu, başını yana yatırdı ve beni inceledi.

Çalışma masasının çekmecesini açtım ve içinden küçük beyaz bir kutu çıkardım. "Henüz ana fikir konusunda emin değılım."

"O halde sizi güldürmek muhtemelen kolay oluyor."

"Pek az." Belle'nin yanına döndüm ve ona kutuyu uzattım.

"Konu beni büyülediğı sürece."

"Belki de ortak bir konu buluruz." Belle kutuyu aldığında, eli benim elime dokundu. Serin ve yumuşaktı. Bir kadının kadifemsi dokunuşu.

Aletim hareket etti ve bu yumuşak elin üzerine nasıl kapandığını hayal ettim. "Bununla alakalı içimde iyi bir his var."

"Buna rağmen paylaşmıyorsunuz." Belle'nin her bir sözü vur-guluydu ve bilinçaltı bir anlam içermekteydi, bunu da içgüdüsel olarak anlıyordum. Aramızda olup biten, hayvani bir seviyede vuku buluyordu. İnkâr edilemez bir doğa gücü bizi birbirimize çekiyordu. Onu tamamen doldurana kadar becermeliydim. Belle'nin zorla alınması ve sıkıca tutulması gerekiyordu – sahiplenilmesi gerekiyordu. Bunun yerine onun kapağı kaldırmasını ve bir mobil telefonun görülmesini bekledim.

"Benim bir telefonum var zaten," dedi Belle, bu arada parmağı ile çoktan şampanya sarısı çerçevenin üzerinden geçti.

Doğru seçimi yapmıştım. Kendisini kırılğan gösterse bile, hoşuna gittiğı açıkça belliydi. Belle'nin büyüleyici ayrıntılara karşı duy-

ya sahip olduğunu hissetmişim – gerçek lükse karşı. O, stil sahibi bir kadındı.

“Bu telefon benim için. Bu numarayı sadece ben biliyorum ve bunu sürekli yanınızda taşıyacaksınız.”

“Peki, sırada ne var? Beni eve götürüp duvara mı zincirlemek istiyorsunuz?” diye sordu Belle cansız bir şekilde ve telefonu yeniden elime tutuşturdu.

Belle’nin ince boynu, bir boyun bağıyla çevrili ve zincire bağlanmış. Ereksiyonumu ondan gizlemek kolay olmayacaktı, eğer aklıma böyle fikirleri getirmeye devam edersem. Kanepenin arkasına buçuk bir adım attım, bu hareket onu dönmeye zorladı. Kanepenin kapitone dikişli arkılığı, taş gibi sert olan aletimi saklayacak kadar yeterli yükseklikte değildi.

Belle elini kaldırdı, ancak ben başımı salladım. “Size bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

Tanrım, o ağlamaklı olduğunda bile seksiydi.

“Madem ki beni bu kadar iğrenç buluyorsunuz, o halde bu işi neden istiyorsunuz?”

Belle’nin güzel küçük ağzı açıldı ve kapandı. Nefes aldı. “Bunu yapmıyorum... Neden bilmiyorum... Ben sizi tanımıyorum ki.”

“Buna rağmen beni bazı şeylerle suçladınız,” diye açıkladım.

“Evet, sizinle yatmak istemekle suçluyorsunuz. Sizi bir fahişe yerine koymakla.”

“Bunu söylemedim...”

“Evet, söylediniz.”

“Yanlışım varsa düzeltin beni, yanılıyorsam şayet, ancak siz bana güzel bir kadın iğnelemek istiyorsunuz.” Belle kollarını

bağladı.

"Özgüveni olan bir kadınla karşılaşmak, iyi geliyor. Bir erkek olarak, bir zaman sonra, nasıl göründüklerini bilmiyormuş gibi yapan, güzel kızlarla görüşmekten bıkiyorsun. Sizin güzel olduğunuzu inkâr etmiyorum, ama Oxford'da okuduğunuz için ve iyi bir eğitim gördüğünüz için sizi işe alıyorum. Ayrıca titiz randevu defterimi kontrol altına alarak, üstesinden geleceğinize eminim. Yoksa burada yanılıyor muyum?" diye sordum ve onu provoke etme fırsatını kullandım.

"Bu niteliklere oldukça sahibim." Belle ayağa kalktı ve telefonu kaptı. "Ve birkaç tane daha. Fakat pahalı bir aksesuar olma niyetinde değilim."

"Sizi temin ediyorum, sizi çok sert bir şekilde zorlayacağım." Bu imayı esirgemek istemedim. "Ve hatta bundan önce yaşadıklarınızdan daha da sert."

"Bu meydan okumayı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Belle. Tanrım, Belle'nin kendini koruma güdüsü yok muydu?

Son yarım saat içinde aslanın ağzında taze et gibi asılı kaldı ve her defasında ona yaklaşan hayvana sataşmıştı. Onu saçıyla başıyla yemediğim için şanslıydı. Ona saldırmamak için kendimi zor tutabiliyordum.

"Bir şoför sizi sabah alacak." Ona doğru bir adım daha atmak istedim. Onu köşeye sıkıştırdıklarında, nasıl tepki verdiğini merak ettim, ancak kanepenin sağlam bir engel oluşturdu. Bundan önce hiçbir zaman bir mobilya parçasına karşı bu kadar minnettarlık hissetmişim.

"Metroyla da gelebilirim ve bir taksiyle. Bir şoföre gerek var mı bilemiyorum."

"Neyin gerektiğine ben karar veririm," diye geçiştirdim Belle'nin itirazını.

Bende çok fazla sözünün geçmeyeceğini anlayacaktı daha. Belle gözlerini kıstı, ancak ağzını kapalı tuttu. Ne kadar kötü, açıkten daha çok hoşuma gitmişti.

"Hepsi bu muydu?" diye sordu Belle cüretkâr bir şekilde ve karnepenin etrafından dolandı.

Belle çantasını omzuna astı ve gözlerimin içine nüfuz ederek baktı.

"Evet. Telefonunuzu açık bırakın."

Belle bana sahte bir gülümseme attı, ardından arkasını döndü ve odadan çıktı.

Nefesimi saldim, ancak şimdi nefesimi tutmuş olduğumu fark ettim. Ardından salınarak yeniden çalışma masama doğru yürüdüm. Kendimi sandalyenin üstüne bıraktım ve Belle'nin az önce kaybolmuş olduğu kapıya baktım. Onun parfüm kokusu hâlâ havada asılıydı. Onu işe almak bir hataydı. Bunu şimdi anladım. Bu bir oyun değildi, aksine bir sınavdı ve bu sınavda ben kesinlikle başarılı olmayacaktım. Onun dosyasını incelemiştim. Onun aramızda neden bir duvar inşa ettiğini çok iyi biliyordum. Bunu ben de her zaman başarmıştım. Bu görev için tuttuğum ilk çekici kadın o değildi. Tuttuğum her kadın bir zaman sonra kendisini bana sunmuştu ve ben hepsini geri çevirmiştim.

Ancak Belle'e gelince, parmağını şaklatsaydı, onu beş saniye içiminde duvara çivilemiş olduğuma dair en küçük bir şüphe dahi duymazdım. Eğer sürekli onu nasıl kırabileceğimi düşünürsem, distanımı profesyonel dengede tutmak imkânsız olurdu. Onun o duvarlarını kırmak istiyordum, ta ki o duvarların arkasında hapset-

miş olduğu vahşi hayvan ortaya çıkana kadar. Belle ancak bana ait olduğunda rahatlamış olacaktım.

Ve tam da bu yüzden, oraya kadar gelmesine izin verilmemeliydi.

Çalışma masasının çekmecesini açtım, içinden bir resim çerçevesi çıkardım, camın üzerine flanel bir bezle sildim ve fotoğraftan bakan gözlere baktım. Gözler o kadar uyanık ve canlı görünüyordlardı ki.

"Onu neden kovmadım ki?" diye sordum fotoğrafa, ancak hiç kimse cevap vermedi.

Bugüne kadar da hiç kimse cevap vermemişti.

4. Bölüm

Bacaklarını birbirinden ayırdığımda, inledi, dişleri dolgun alt dudaklarını sırdı. Kendimi geri tuttum, yavaş yavaş yaptım. O bunu hak etmişti. Ancak içine nüfus edip gitgide daha derinlerine indiğimde, sert bir şekilde vurana kadar ritmim hızlandı. Aman tanrım onu hissetmek ne kadar da şahaneydi. Bunu ona söylemek istedim, fakat onun zevk çığlıklarını bastırma şansım yoktu. Nihayet ait olduğum yerdeydim. Bunu biliyordum şimdi.

Kolumu beline doladım ve onu döndürdüm, çünkü bu ilahi bedene mutlaka arkadan da bakmak zorundaydım.

Ancak sonrasında korkarak uykudan uyandım, kan ter içindeydim ve yüzümü çarşafa bastırdım. Yalnızdım. Sadece bir rüyaydı. Uykudak, hoş yatağımda olduğu gibi benim tarafımdan da hoş karşılanmadı. Başımın üzerindeki yastığa tutundum, çaresizlikten onu parçalamak istedim. Avuçlarımın içindeki sinir bozucu karıncalanmayı hissettim. Elimle komodinin üzerindeki uzaktan kumandayı doladım ve perdeleri açmak için düğmeye bastım. Perdeler yana

doğru açılırken, parlak ışık içeriye hücum etti. Sivri bir kuş tüyü sapı yorganın dışına çıkmıştı. Onu çektim ve kısa bir an ince tüye baktım. Küçük bir diken olan yumuşak bir tüy. Bunda mesaj içeren bir şiirsellik vardı. Tüyü havanın içine üfledim. Ardından komodinin üzerinden cep telefonunu aldım ve bir kısa mesaj yazdım.

Kahve. Sade. Garrison beş dakika içinde evinizin önünde olacak ve sizi alacak.

Dün önemli şeyleri konuşmamıştık. Misal sabah kahvemi kaçta içtiğimi veya her sabah onu kaçta evime beklediğimi. Onu becerme arzumu, dikkatimi çok fazla dağıtmıştı. Şimdi kahvem de yoktu ve onu hâlâ becermek istiyordum. İnleyerek sırtım üstüne yuvarlandım ve birlikte uyanmış olduğum, metal kadar sert ereksiyonumu kurtardım. Onun beni bu sabah uyandırmayışı belki de daha iyiydi. Diğer yandan bu iyi parçayı kullanmamak, belki de günahı.

Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?

Kahve zamanı.

Cevap verdiğim esnada, boş elimle de ereksiyonumu okşadım. Ondan bu kadar kolay kurtulamayacaktım. Sabahki erekte duruma ancak sıcak bir vajina yardımcı olabilirdi. Ancak onun o sıkı kıcının da aynı işe yarayabileceğini hayal edebiliyordum.

Şu Garrison'a söyleyin, yirmi dakikada hazırım.

Beş dakikanız var.

Tekrar yatın ve sonrasında, ilk olarak doğru ayakla kalkın.

Mesajlarından onun nasıl sinirlenmiş olduğunu anladım. Kıcında kesinlikle yanlış sopa vardı. Bu durumda daha iyi bir şey biliyordum. Aletim onaylarcasına karıncalandı.

Hadi. Kalk ve işine başla.

Kendinizi yarım saat daha oyalamanız gerekiyor.

Bir an ona yarım saat içinde tam olarak neyle meşgul olacağımı göstermek için elimdeki şaftın fotoğrafını göndermeyi düşündüm. Belle bu, onu buraya daha da çabuk getirirdi. Diğer yandan da ki bu büyük bir ihtimal, Belle bir daha görünmeyecekti. Henüz onun adını okuyamamıştım. İnsanlarda çok nadiren bu sorunla karşılaşılırdım, özellikle, mevzubahis insan bir kadınsa eğer. Beni iyi bir avukat yapan da buydu. Onun benimle iş becermek istediğini biliyordum. Bu apaçık onun alnında yazıyordu. Onun hakkında araştırmalar yapmıştım ve dolayısıyla öğrenmiş olduğlarımdan, onun şu anda bir anti-erkek-devresi yaşadığını da anlayabiliyordum. Onu iyileştirebilecek adam ben olmayabilirdim, ancak onun yeniden ayaklarının üzerinde durması konusunda yardım etmeyeceğimi anlamına da gelmiyordu.

Kendimi çekidüzene davet ettim. Bu tarz düşüncelerle kendime sadece problem yüklemekteydim. Aslında onun için, hiçbir düşüncemi israf etmek durumunda değildim. O benim asistanımdı ve onları hiçbir zaman becermemiştim.

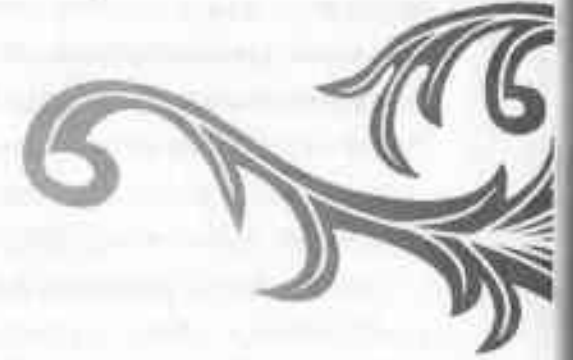
Keşke görüşmede Belle'nin bedeninin ne kadar duyarlı olduğunu anlamamış olsaydım. Şimdiden onu yenmeyi, kontrol etmeyi hayal ediyordum. Belle Stuart geçici bir ilişkiden daha fazlası olurdu, sayet özlem duyduğum şeyleri onunla yaparsam.

Tam da bu yüzden soğuk bir duş almalıydım. Başımın altındaki yastığı çektim ve odanın içine fırlattım. Belli ki kafamı ve aletimi kontrol altına almam için, yarım saatim vardı. Biraz sonra suyu açtırdım. O bebeğin amaca giden araç olduğuna dair kendimi uyardım. Kendime bunu söylediğim sürece, parmaklarımı ondan uzak tutabiliyordum. Bu kadar basitti bu.

"Beni kandırıyorsun sen?" diye sordum boş banyonun içine.

"Bu durum çok karışık."

Ardından sıcaklığı birkaç derece daha düşürdüm ve duşun altına girdim.

5. Bölüm

Bu işten istifa etmek zorundaydım. Bu kadarı kesindi. Smith Price, muhtemelen kendisini tatmin etmek için bana emirler yağdırabiliirdi, ama böyle yaparak, onun hiçbir koşul altında başarılı olmasını istemiyordum. Ne yazık ki bu işe ve bu akıl almaz maaşa ihtiyacım vardı.

Bir kez daha iş sözleşmesinin içinde gördüğüm senelik maaşın yanlış olduğu sayfa gözümün önüne geldi. İkinci arkasında bir sürü notlar.

Tamam. Yani istifa edemezdim. Yani şimdilik. Bu pisiği bir-iki ay boyunca çekerdim, sonra iş hayalimi gerçekleştirmek için, temayeyi toparlamış olurum. O zamana kadar birkaç şeyi açığa koyuyordum – misal giyinik olmam için ve başlamak için hazır olmama, bana beş dakikadan fazla vermesi gerektiğini.

Jane, kendi odasının kapısında belirdi ve ensesini ovdu. "Bu kadar erken mi başlıyorsun? Çok şarap içmemeliydik dün."

"Görünüşe bakılırsa sürekli hazır ol çağrısındayım," diye ho-

murdandım, tokalarla saçlarıma şekil vererek düzeltirken. Saçlarımı yıkamak için zamanım yoktu. Gerçi yeni şoförümün karşısına beş dakikada çıkmaya niyetim yoktu, fakat onu on dakikadan fazla bekletmek için de riske girmek istemedim.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Bay Smith, kahvesinin yatağına servis edilmesini talep ediyor."

"Seni arzuyla dolu yatakta bekleyen bir adam mı?" diye karşılık verdi Jane. "Şayet işi bırakmaya karar verirsen, bu işe ilgi duyarım."

Uyarıcı bir şekilde işaret parmağımı kaldırdım. "Kes şunu. Onunla yatmıyorum."

"Çok yazık," diye karşılık verdi Jane esneyerek. "Buna gerçekten yine ihtiyacın var."

"Bu görüşü yorumsuz olarak bırakmayı tercih ederim."

Yanından geçerken Jane'i hızlıca yanağından öptüm.

"O halde büyüleyici bir sabah diliyorum," diye seslendi Jane arkamdan eğlenmiş bir halde.

Smith Price'in kahvesini yatağına servis etmek için bir sürü kadının kendilerini parçalayacaklarından emindim. Ve muhtemelen başka şeyler için de. Basitçe ben onlardan biri olmak istemiyordum. Seks ve Belle Stuart – bu birbirine uymuyordu artık. Bir vibratöre sahiptim ki bunu rahat bir şekilde kullanıyordum ve benim planlarım vardı. Smith ile yatmak buna dâhil değildi.

Evimin kapısının önünde bana sunulmuş manzarayı görünce, mihlanmışçasına kalakaldım. Evin önünde motoru çalışır halde olan zarif gümüş renkli bir Mercedes-AMG bekliyordu.

Smith'in hayranlığıma şahit olmayışına karşın gökyüzüne bir teşekkür duası gönderdim. Lüks arabalara karşı bir zaafımın olduğunu bilmesi gerekmiyordu.

Sürücü kapısı açıldı ve ben de kendimi toparladım. Neredeyse bana kahve yapayım diye, beni evine sürükleyerek götürmesi için Smith'in kendisinin geldiğini düşündüm. Fakat alevlenen kızıl saçlı adam kendisi değildi. Selam vermek için tanıdık olmayan bir yüz gulumsemi.

"Garrison?" diye sordum, çantamı omzuma taktım ve bu arada tokuklanılığımı yeniden elde etmeye çalıştım.

"Bayan." Garrison kısa bir reverans yaptı ve arka kapıyı açtı.

Arabaya bindim ve rahatıma bakmadan önce, parmaklarımı yumuşak deri koltukların üzerinde gezdirdim. Bu araba güç sinyali verdi. Ve seks. Bana lüksü seven dişi olarak mührü bassalar bile – arabayı muhteşem buldum.

"Araba ... Güzel," dedim yanı sıra, çünkü Garrison belki kendisine benim arka koltukta bir kriz geçirdiğimi ya da neden bu kadar meraklı olduğumu soruyordur. "Bu bir AMG, değil mi?"

"Bir AMG S-65. Bay Price, mükemmel bir zevke sahip." Garrison dikkatli bir şekilde yola çıktı ve kendisini East London'nın sabahtaki trafiğine attı.

"Evet, sahip," diye mırıldanıp durdum. Pahalı bir zevk, utanmaz derecede yakışıklı ve ayrıca bu yetmezmiş gibi bir de bir pislikti – bu arada üç tane alarm çanını birden çınlatıyordu. Smith Price tehlikeliydi.

"Bugün bana ihtiyacınız olur mu?" diye sordu Garrison, Knightsbridge'ye doğru ilerlerken. Cadde üzerinde sağlı sollu binalar gitgide yükselirken, Smith'in etkin olduğu, yasal alan hakkında bilgi almamı aklıma koydum.

"Bunu bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Diğer zamanlarda Bay Price'i siz mi götürüp getiriyorsunuz?"

Majesteleri, bugün uzun bir süre hizmetkârından feragat ettiğini hayal edemiyordum.

"Bay Price kendi arabasını kendi kullanıyor," diye aydınlatmıştı Garrison beni ve yüksek bir kapıyla kapatılmış bir girişe yöneldi. "Onu sadece sosyal davetlere götürüyorum. Bay Price o zaman hangi arabayı alacağımızı belirliyor. Bugün benden, sizi bu arabayla almamı rica etti."

Gözümün önünde yükselen evin manzarası karşısında, aklımdan çeşitli düşünceler geçti. Belki de burada birkaç daire vardı. Ancak şimdi Garrison'ın son söylediği üzerine düşünebildim.

"Bu onun özel arabası değil mi?" diye sordum şaşkın bir halde.

Garrison başını salladı, bizi içeriye alması için kapı açılırken.

"O halde bağışlayın, lütfen. Ben böyle düşünmüştüm." Smith, beni aldırma için bir limuzin servisini görevlendirmiş olması aydınlatıcıydı. Smith'in arabasının, biraz daha az olağan dışı olduğunu umut ettim.

"Bu yüzden sordum, bana bugün ihtiyacınız var mı diye."

Garrison'ın gözleri dikiz aynadan benim gözlerimle temas aramaktaydı.

"Şayet arabanızı geceleri garaja bırakırsanız, bu Bay Price'in hoşuna giderdi."

"Arabamı mı? Benim arabam yok ki," diye bilgilendirdim onu.

"Bu araba sizin. Bay Price onu dün satın aldı," diye sürdürdü Garrison sözünü, sanki bu inanılmaz bir haber değilmiş gibi. "Sizi her gün alacağım ve evinize bırakacağım. Gün içinde de sizi getirip götürmem için, sizin karar vermeniz gerekiyor. Zaten bana para veriyor, yani ihtiyacınız olduğunda, her daim emrinizdeyim."

"Sizi bilgilendiririm," dedim kısık sesle. Benim arabam? Muh-

temelen garajda onunla birkaç dakika baş başa vakit geçirirdim. Onu salladım ve Garrison arabayı siyah bir Bugatti Veyron'un yanına park ettiğinde, az da olsa sakinliğimi geri kazanmıştım. Dönüşte bu arabadan sadece dört yüz adet vardı. Şoför arabadan indiğinde ve bana kapıya açtığında, yan gözle arabaya doğru baktım. Açıkçası Smith'in ve benim ortak bir noktamız vardı.

"Asansör sizden yana sağda." Garrison garajın kenarına işaret etti.

"Çok teşekkür ederim." Asansöre ulaştığımda hâlâ biraz başım dönüyordu ve nereye gideceğimi bilmediğimi fark ettim. "Ee, Bay Price hangi katta oturuyor?"

Garrison kaşlarını çatmıştı. "Bu onun evi, Bayan. Mutfak bodrum katında bulunuyor. Yatak odası ikinci katta."

"Elbette. Bunu demek istedim." Ona gülümsedim. Şimdi Garrison benim salak olup olmadığını düşünmüş müdür?

Sekretere bir Mercedes. Ona bir Bugatti. Ve Harrods kadar büyük bir ev. Şimdiye kadar hayatımda birkaç avukat tanımıştım. Helelenden hiçbirisi böylesine para kazanmıyordu. Belki de iş fikrimi kabul etmeliydim ve hukuk fakültesine yazılmalıydim, diye düşünürken asansörden giriş salonuna ayak bastığımda. Tanrı biliyor, o kadar çok tane sarayın içinde bulunmuştum, fakat bu etkileyiciydi. On sekizinci yüzyılın geleneksel mimarisi, taze, berrak bir iç mekanla birleşiyordu.

Gel mermer üzerinde modern mobilyalar. Garrison'ın bana verdiği anahtar, girişteki holde boydan boya uzanan, boş bir salonun üzerine bıraktım. Karşıda bir ofis bulunmaktaydı. Smith'in kaç tane yüzü vardı ve gerçek ben'i hangisinin arkasında saklıydı?

Şimdi bir de mutfağı bir bulsam...

Nihayet mutfağı bulduktan sonra, en kolay bulunacak şeyin kahve makinesi olduğu belli oldu. Granit tezgâhın üzerinde olan tek şeydi. Bir süre ona baktım ve bu Impresa-Espresso makinasının nasıl kullanıldığını anlamaya çalıştım.

"Auto ayarını kullanın. Er geç size bununla el ile nasıl doğru bir Espresso yapıldığını öğretilirim," diye bilgi verdi bana kısık bir ses.

Bir hissimle döndüm ve neredeyse kupayı elimden düşürecek tim.

Görünüşe bakılırsa Smith henüz duş almıştı, çünkü üzerinde havludan başka bir şey olmaksızın karşımda duruyordu, havlu ise gevşek bir şekilde belindeydi. Islak saçları alnına düşmüştü ve yüzüne damlıyordu. Smith bir eliyle saçını yüzünden geriye itti, bu arada diğer eliyle de havluyu sıkıca tuttu. Geniş omuzlarında ve göğsünde su damlacıkları parlamaktaydı. Kalemle oyulmuş benzeyen karın kasları, dar olan kalçalarına doğru inceliyordu. Onun elbiselerinin altında atletik bir vücudun saklandığını tahmin etmiştim, fakat onun ne kadar kaslı olduğunu tahmin etmemiştim. Smith beni izledi ve gözleri beni rahatsız eden bir otorite yaydı. O, havluya sarılmış bir baştan çıkarılmaydı.

Kahve için düğmeye beş kez basmak zorunda kaldım, ta ki ona düzgün isabet edene kadar. Muhtemelen sarhoşmuşum gibi göründüm. İlk resmî iş günümde kendimi şaşkın ve beceriksiz olarak kanıtladım. Bu harikaydı.

Smith, ona bir dakika sonra uzattığım kahveyi, hiçbir şey söylemeden aldı. Kupaya iki eliyle kavradı, bundan dolayı havlu ayar tıcı bir şekilde bedeninde gevşek bir halde asılı kaldı. Onun karnına bakma, diye emrettim kendim.

"Arabanızdan memnun musunuz?" diye sordu Smith, zevkle büyük bir yudum içtikten sonra.

"Evet," diye kekeledim. "Hm, aslında biraz şaşkınım."

Smith tek bir kaşını kaldırdı ve bir yudum daha kahve aldı.

"Eğer siz benim arabamdan bahsediyorsanız..." Sustum, çünkü bu konuyu konuşmak beni utandırdı. Düzgün İngiliz terbiyesi almıştım. Bunun anlamı ise hiçbir zaman para hakkında daha bilgisi para konusunu sormamayı öğretmişlerdi. Bugüne kadar hiçbir sorun olmadan buna göre davranmıştım, ancak şimdi parmaklarımı birbirine düğümledim ve beni konuşmaya devam etmek için zorlamamasını diledim. Araba ücretin bir parçasıdır," diye açıkladım. Cevap vermesindeki rahatlık, beni yeniden sinirlendirdi. Fakat kendimi toparladım.

"Günlük gidip gelmelerim, benim ücretin bir parçası."

Smith yüzünü buruşturarak sırttı. "Benim arabamı kullanmamanız."

Anında garajdaki spor arabayı düşündüm.

"Dugatti mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Smith. Smith bir an şaşırması gibi göründü. Etkilenmişti. "Eğer bunu biliyorsanız, onu hiçbir zaman neden kullanamayacağınızı da biliyorsunuzdur."

"Belli bir gün bana güvenirsiniz ve bir kez daha düşünürsünüz," diyerek tersine çevirdim.

"Bu denli güvendiğim hiç kimse yok." Smith bir adım yaklaştı ve yan çıplak vücudunu o kadar yakınima getirdi ki nefes almak zorunda kaldım.

"Ama sizi dolaşmak için yanıma alırım."

"Ama kendiniz değiştiriyorsanız, bunu düşünürüm. Ancak

otomatikle memnun olan kadınlara ait değilim."

Benim gizlemediğim çift anlamlı yorumum karşısında Smith kaşlarını kaldırdı.

Aman Tanrım, ben onunla hiç utanmadan flört ediyordum. Güya kastım, araba tutkumu belli etmemekti. Anında çırılçıplak soyunarak, kendimi ona arka koltukta da sunabilirdim.

Smith eliyle çenesindeki kirli sakalını ovuşturdu. "Şimdi giyiniyorum ve ardından sizi dolaştıracam. Misafir ağırladığımızda, evin tümüne aşına olmalısınız."

Orada yine şu *biz* vardı. Tahmin edemiyordum, özel asistan olarak mı işe alınmıştım, yoksa evin hanımını mı oynayacaktım. "Siz de biliyorsunuz ki bir eşle, bundan daha ucuz kurtulmuş olurdunuz."

Smith'in yeşil gözleri, kısa ve kızgın bir ısıltı saçı, ancak anında yine söndü. "Ama sadece boşanana kadar, varlığımın yarısını alırsa."

"Sanırım evlilik sözleşmeleri bu yüzden var."

Kollarımı bağladım ve bir adım yana attım. Bu, Smith'deki belirsiz ruh hali değişimini fark edişim, ilk kez olmuyordu. Hiç değilse çabuk geçmişti. "Ama ben avukat değilim. Belki de orada bir detayı görmüyordumdur."

"Kendinizin vazgeçilir olduğunuza dair, bunu da bana ispatlamayı kafanıza koymuş görünüyorsunuz, Belle," diye cevap verdi Smith ve alaycılığını görmezden geldi.

Niyetim bu değildi. Yoksa bu muydu? Smith Price varken, neden her şey bu kadar karıştı?

"Fakat şimdiye kadar beni kovmadınız."

"Henüz daha kovmadım," dedi Smith vurgulayarak.

Görünüşe göre benim davranışım Smith'in gözünden kaçmamıştı. O halde benimle ne kadar sıklıkta flört ettiğinin farkında olması gerekirdi, ya da daha doğrusu, beni cinsel tacize uğrattığını. Muhtemelen bunu böyle daha iyi görürdüm. Flört, kulağa çok kibar geliyordu.

"Beni takip edin." Smith asansörü işaret etti.

Ona baktım ve anlamaya çalıştım. Yarı çıplak Smith ile büyük bir rehberliği kaldırabileceğimden fazlaydı. "Giyineceğinizi düşün-
tüm."

"Bunu zaten yapacağım, konuşmamız gereken birkaç şey var. Hayatımın oldukça planlı olduğunu fark edeceksiniz. Ve kahverni beklemek için, şimdiye kadar yarım saat harcadım."

"Helli de bir dahaki sefere kalkar ve kendi kahvenizi yaparsınız. Bunun nasıl yapıldığını biliyor görünüyorsunuz." Omuzlarımı salladım. Kibirli sırıtışımı, bir gülümseyişe dönüştürmeye zorladım.

"Orakın şunu," diye emretti Smith ciddi bir tonla, dirseğimi sofra ve hâlâ göğsümde bağlamış olduğum kollarımı birbirinden ayırdı.

Zorlanarak yutkundum ve dürüst olmaya zorladım kendimi.

"Sinirli olduğum zamanlarda, bazen küstah oluyorum."

"Küstah mı? Konu bu değil. Yüzünüze sahte bir gülümseme yapmıyorsunuz. Sizi kukla olarak işe almadım. Buna rağmen mü-
tebellemin yanında küstahça yorumlar yapmazsanız eğer, bunu kabul ederim." Smith'in ses tonu biraz yumuşamıştı, bunun üzeri-
ne tuhaf bir şekilde kalp atışım hızlandı.

"O zamanlarda hiç sinirli olmayacağımdan eminim," dedim biraz bir ses tonuyla.

"Nasıl içiyor musunuz?" diye sordu Smith asansöre adım at-

tığımızda.

"Hm, evet." Görünüşe bakılırsa katı değiştirirken, aynı zaman da sohbet konusunu da değiştiriyorduk.

"O halde şarap mahzenimden bir şişe şarap getirmeceğim Akşamları, iş yemeklerinden önce bir iki kadeh şarap içmelisiniz sinirlerinizi rahatlatmak için." Smith rahat bir şekilde asansörün aynalı duvarına yaslandı.

Onun yanında içmek, bana göre oldukça kötü bir fikirdi, fakat bunu kendime sakladım. Başımı salladım ve sivri dilimi sakındım. Ancak neredeyse hiç görmezlikten gelemediğim, havlusunun önden açıldığı ve kaslı bir üst baldırdan, biraz fazlaca maru kaldığımdı. Sadece küçük bir parça daha ve Smith havluyu hiç bağlamasaydı da olurdu. Smith bacaklarını çapraz hale getirdi ve gerginliği çözdü. Mahcup bir halde onun gözlerinin içine baktım. Yamuk bir sırıtma yüzünü kapladı.

Asansör birdenbire küçük gibi geldi. Sanki duvarlar gitgide yaklaşıyor ve gittikçe beni ona yaklaştırıyor gibiydi. Ayaklarımı sıkıca yere bastırdım ve bir mucizenin olmasını diledim ki kontrol paneline sıkışmayayım diye. Smith başını yana eğdi, beni inceledi ve diliyle alt dudağının üzerinden geçti.

Asansör bir zil sesiyle nihayet durdu ve kapılar yana doğru açıldı.

"Önce siz." Smith kapı yeniden kapanmasın diye kolunu uzattı. Bu jest, nabzımın hızlı atmasını yavaşlatmaya yaramadı, nabzım kanımı çalkantı haline soktu. Sözleri bir vaat içermekteydi, bana öyle geldi.

Lüks koridora çıkarken, bu düşüncüyü çarçabuk kenara atmaya çalıştım.

Smith beni sıralı sırlı kapılardan özel odalarına götürdü.

"İzin verin bana." Odanın içinden salınarak diğer bir kapiya yürüdüm. Gözlerim kalçasında takılı kaldı. Bu esnada havlu daha da kaymıştı ve dik sırtını ve mükemmel kıvrımlı bel kemiğini öne çıkarttı. Bir kalça hamlesi daha ve ben kapıdan geçerek onu duvar dolabına takip etmiş olurdum.

Bunun yerine cesur bir şekilde yerimde kaldım ve bekledim, ta ki Smith, kayrak grisi bir takım elbiseyle ve titiz bir şekilde katlanmış beyaz bir gömlekle geri gelene kadar. Smith her şeyi yatağın üzerine koydu, ardından üzerlerine iki tane kravat attı.

"Bir tanesini seçin," diye talimat verdi bana, yandaki banyoya kaybolmadan önce.

Kapı geniş bir şekilde açık olmasına rağmen, onu artık göremiyordum. Kendimi yeniden toparlamaya çalıştım, ipek kravatların birini de aldım ve elimde çevirip durdum. Birbirlerinden sadece detay olarak farklıydılar. İkisi de maviydiler, bir tanesi narin örgü kollarla bezenmiş, diğeri sanatsal bir şekilde kırmızı iplikle işlenmişti. Onları ellerime doladım ve yumuşak materyallerine hayranlıkla baktım. Ardından kravatın birini yatağın üzerine attım ve bir an için gözümün altına geçtim.

Tuvaletten sessiz bir mırıldanma duyulmaktaydı, Smith seslendiğinde: "Cep telefonunuz yanınızda mı?"

Yaklaştım ki elektrikli tıraş makinesinin sesinden onu daha iyi duyuyum diye. Göz kenarından bir hareket algıladım ve şimdi onu kapı aralığından görmenin mümkün olduğunu fark ettim. Havlunun ayaklarının dibinde buruşmuş bir halde gördüğümde ise, aslında gözlerimi çevirmek istedim. Bunun yerine, uyluğu tarafından kenarlı kollarının kabul etmiş olduğu kıcının kıvrımına bakakal-

dim. Smith pozisyonunu değiştirdi, kasıklarından biraz daha fazla baskıyı ortaya çıkardı ve açıkça tanımlanan V'sinden, V'nin ucunda siyah kılları ve aletin başını görmek mümkündü.

Smith bakışlarımı fark edemeden, gerisin geriye sendeleyerek döndüm ve elimi göğsüme bastırdım.

Bir kez daha bana seslendi.

"Evet," diye karşılık verdim ve patronumu gizlice gözetlediğim için, içten içe kendimi suçladım. Beni yatak odasına kendisi davet etmiş olmasına rağmen...

Ne berbat bir bahane! diye bağırdı mantığın emir verici sesi kafamın içinde.

"Yarın akşam yedide bir akşam yemeğimiz var."

Heyecanımdan dolayı doğal becerim beklentileri karşılamadı. Çünkü sürekli yanlış tuşlara bastığımdan dolayı, akıllı telefonumun takviminde randevuyu kaydedene kadar biraz zamana ihtiyacım oldu.

"Düşündüğümde daha fazla zaman harcadık," diye devam etti Smith. "Bu yüzden evi dolaşmayı yarın sabaha erteliyoruz. Yedide otuzda kahvemle birlikte hazırda olur musunuz?"

Bu gerçekten bir soru muydu? "Evet."

"Bugün öğleden sonra randevularımı kopyalayacaksınız. Doris, sizin bütün dağıtıcılara dâhil olmanızı sağlayacaktır." Smith bir sonraki anda banyo kapısından salınarak çıkageldi.

Algıladığım tek şey ise, eksik olan havluydu.

Ve wow!

Smith içinde yürümesi mümkün olan duvar dolabında kayboldu, siyah baksır şortla geri döndü ve onu giymeye koyuldu, bunu yaparken de çınlıplak olması hiç umurunda değilmiş gibiydi. Baş

ımı çevirmek zorunda kaldım. Belki de yanıliyordum, fakat oldukça eminim ki, şayet ilk iş günümde patronumun aletine bakakalırsam, tamamıyla yanlış bir izlenim bırakırdım. Diğer yandan ise, bu alet kullanmasaydım, kadın cinsiyetine haksızlık etmiş olurum.

Aman Tanrım, o şimdiden bu kadar büyükse...

Bafamın içinde bir alarm çanı çaldı ve anında düşüncelerimin yönünü değiştirdim.

Aldıma gelen ilk soruyu patlativerdim. "Ben ne giyeceğim?"

"Nasıl yani?" diye sordu Smith ve nihayet şortunu tamamen bafamın üstüne geçirdi.

Tam, harika, Belle. Smith çınlıplakken sen kıyafetten bahsediyordun. Bu hiç dikkat çekmiyor. "Yarın. Akşam yemeğine ne giyeceğin? Daha resmî bir olay mı?"

"Bunun için endişelenmeyin." Smith, bana doğru ilerledi ve bafamın de nefesim kesildi. Onu gözetlediğimi fark etmişti, şimdi ise gözdeleşecekti ve ben de kesinlikle karşı koymayacaktım. Kafamın içinde geçen tek soru şuydu, yatakta mı yoksa hemen burada yerde mi birbirimizin üzerine üşüşecektik. Ancak Smith huzur içinde yanımdan geçti ve gömleğini aldı. Hünerli parmaklarla gömleğin düğmelerini açtı ve geniş omuzlarından geçirdi.

"Ne giymem gerektiğini bilmeliyim. Eğer kovboy çizmelerle çınlıplaksam, büyük miktarda şarap bile beni utandırıcı bir duruma sokabilir." Yumruklarımı kalçalarıma koydum ve keskin bir şekilde ona baktım.

"Yarın sabah tam onda, Harrods'da bir randevumuz var. Orada bir şey seçeceğim."

"The aynı numara! "Benim zaten mükemmel bir gardırobum

Smith bana döndü. Ben ne olduğunu anlamadan, Smith elini elimin üstüne koydu ki elimi hâlâ yanıma dayamıştım. Smith elimi biraz çekti ve nefessiz kalarak bir adım öne doğru sendeledim. Bir tepki vermek durumunda değildim. Ardından beni bıraktı ve ikinci kravatı havaya kaldırdı. İkinci kravatı hâlâ elimde sımsıkı tuttuğumu tamamen unutmuştum.

"Sanırım bunu alıyorum," dedi Smith sessizce ki bu ses tonu, tenimin üzerinden bir ürpertinin geçmesine neden oldu. "Mükemmel bir zevke sahipsiniz, Belle. Ancak banka hesabınızı göz önünde bulundurarak, gardiobunuzun günümüz trendlerine uygun olmadığını düşünebilirim. Ezelden beri hali vakti yerindeymiş gibi görünmemiz gerekiyor."

Bu kez bizi görmezden geldim ve anında meseleye geldim. "Banka hesabım? Siz benim hesabımı mı kontrol ettiniz."

"Bu olağan. Kiminle yatağa girdiğimi bilmem gerekiyor. Mecazi anlamda söyledim."

Yani meteliksiz olduğumu biliyordu. Bu yüzden mi beni seçmişti? Çünkü benden beklediği her şeyi yapacak kadar çaresiz olduğumu bildiği için mi? Ve hatta daha da kötüsü onunla yatacak kadar çaresiz olduğumu mu düşünüyordu?

"Sizin hakkınızdaki düşüncelerimi negatif yönden etkilemedi," diye ilave etti Smith, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Üniversiteden taze mezun olanların çoğunun borcu var."

Bu konuyu daha da derinleştirmek istemedim. Onun, benim kişisel durumum hakkında ne kadar çok bilgi edindiğine dair bir fikrim yoktu. Görünüşe bakılırsa daha önce uzun süreli bir işimin olmadığını biliyordu, aynı şekilde Philip ile olan nişanlılığımdan da haberi vardı. Clara ve Edward'la olan arkadaşlığımızı bildiğini itiraf

etmişti. Bir işverenin, potansiyel bir çalışanı hakkında arka plan bilgileri formatı edildiği, kesinlikle anlaşılırdı. Ancak bu düşünce, mideme kramp girmesine engel olmamıştı.

Bununla birlikte bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu: "Benim sadakaya ihtiyacım yok."

"Bunu teklif etmiyorum da zaten." Smith kravatı boynuna do-ladı ve iki ucu çapraz haline getirdi. "Bu yüzden sizi zorlayacağımı söylemiştim zaten." Bir şekilde bunun çift anlamlı olduğu şüphe-lerden kurtulamıyordum, ancak sadece: "İyi," dedim.

Smith'in kravatı kastettiğini anlamak için biraz zamana ihtiya-ım oldu. Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde elimi uzattım ve kravatı düzelttim. "Bu benim seçimimdi."

"Ah, evet. Şefkatli dışılığın ayrıcalığı." Smith'in gözleri parladı ve aramızda konuşulanların, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın ar-kasında, içimde sıkıca kilitlenmiş olduğum başka bir şeyi aradığını hissettim.

Bir şey bulabilir korkusuyla, ondan uzaklaştım.

6. Bölüm

Sabahın erken ışıkları arasında Belle yatak odasının penceresi önünde duruyordu. Sıcak ışık onu çevreliyordu ve porselen kadar narin tenine pembemsi bir ışıltı verdi. Fildişi renginde sade kesimli ipek elbisesi, bedenini şımartıyordu ve hafif kıvrımlarını ortaya çıkartıyordu. Döpiyesi nispeten iffetliydi, leopar desenli ayakkabıları hariç. Yine gizlemeye çalıştığı vahşi tarafının bir işaretiydi bu. Dışarıya bakarken, yüzünde üzgün bir ifade vardı. Onu henüz gözlemiyordum. Belle gizemli kalacaktı, ama ben onun hayatının gölgelediği melankoliyi hissedebiliyordum.

Onu korkutmamak için, kibar bir şekilde öksürdüm.

"Günaydın."

Belle, beni selamlamak için bir hışımla döndü ve yüzü duyduğu rahatlamaı ele verdi. "Oh, giyiniksiniz."

Takdir eden bir bakışla bana baktı. Belliki takım elbiseleri seviyordu ve elbise dolabım bunlarla doluydu.

"Bugün bir sürü işimiz var." Komodinin üzerindeki kahve kupa-

sına işaret ettim. "Bu benim için mi?"

"Hayır, o benim için. Bir kahve pişirmek için, şehri şöyle boydan boya bir dolaşayım dedim." Belle gözlerini yuvarladı, kupayı aldı ve onu bana getirdi.

"Siz kahve sevmiyor musunuz?"

Belle'nin dudaklarını hafiften bir sırtıma çevreliyordu. "Ben İngilizim, çay içerim."

"Biz İskoçlar bu durumda muhtemelen daha kozmopolitiz," dedim, kupama dikkatlice dokunmadan önce. Sonuç itibarıyla, makineyle nasıl baş ettiğini kontrol etmemiştim.

"Ona zehir katmadım." Belle ellerini ovuşturdu, bu da inatçı yüzünü yalanla cezalandırdı.

Belle hoşuma gitmek istiyordu, bunun tersiymiş gibi davranırsa da. Durum şimdi gerçekten daha da ilginç bir hal aldı.

"Çok iyi," diye temin ettim onu. "Tam sevdiğim gibi."

"Sade kahve yapmak, çok zor bir şey değil."

Belle başını salladı ve tasvip etmeyerek başını salladı.

"Çayınızı muhtemelen sütlü ve şekerli içiyorsunuzdur?"

"Tahmininiz doğru. Bunu kötü mü buluyorsunuz?"

"Hayır. Belki ben de size bir kez olsun sabahları çay getiririm." Kâhyama çay almasını söylemek niyetindeydim.

Belle bana şüpheli bir bakış attı, ancak hiçbir şey söylemedi.

"Evi gezme turuna devam edelim," diye homurdandım. Şayet Belle kibarlıklara karşılık vermiyorsa, bunu etrafa saçmaya da niyetim yoktu. Görünen o ki ben pislikmişim gibi davranmayı sürdürdükçe, ikimiz birbirimizle daha iyi baş edebiliyorduk.

"Aşağıdan mı başlayalım?" diye önerdi Belle.

Harika, sen yeterki altta kal, diye düşündüm. Ancak sadece başı-

mı salladım ve asansöre doğru adım attım. Onun, bana yetişmesi için acele etmesi gerektiğini eğlenceli buldum.

Asansörün kapısı kapanır kapanmaz, içerisi daraldı ve derin bir nefes almam gerekti.

Belle, endişeyle baktı bana. "İyi misiniz?"

"İyiyim, ben," dedim kısaca. Gözlerimi ve düşüncelerimi onun göğüslerinde dinlendirdim, ta ki kapı yeniden yana doğru açılana dek.

Belle dışarıya fırladı ve garaja yöneldi, ona aşına olan tek bölgeye. Muhtemelen bir kez daha benim Veyron'a hayranlıkla bakmak istiyordu. Onun yanılığını düzeltmekle oyalanmadım. Onun yerine, sola doğru bir koridora saptım. Birisinin onun ne yapması gerektiğini söylemesi hoşuna gitmiyordu. Kadınlarda bunu takdir ediyordum, fakat nereye gidileceğine dair kararı benim verdiğimi öğrenmesi gerekiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, nihayet yeniden yanıma döndüğünde.

Sırttım, ancak şaşırmadan yoluma devam ettim. "Tur gezisini yapıyoruz." Ona doğru döndüm. "Siz arabaları seviyorsunuz."

"Sanırım, evet," diye karşılık verdi kaçamak bir şekilde. Hâlbuki bütün bedeni onu ele veriyordu. Kızarmış yanaklar, hızlı ve sık nefes alışları. Gözeneklerinden neredeyse dizginsiz bir arzu akmaktaydı. Belle diliyle alt dudağının üzerinden geçti, bu hareketi ise günahkâr dolu kırmızı rujunun parlamasına neden oldu. Kafamın içinde bir resim canlandı. Ağzının aletime nasıl kapandığının resmiydi.

Bir adım yaklaştım ve Belle'nin bedeninin, küçücük bir parça dahil olsun, bana doğru eğildiğine dair içimde bir his uyandı.

"Sizi gezdireceğimi belirtmiştim. Şimdi geriye sadece bunu hak etmeniz gerekiyor."

Yoluma devam ettim ve onu koridorda geriye bıraktım. Koridorun sonundaki kapıyı açmadan evvel, gizlice ereksiyonumu düzelttim. Onu anında şuarada alabilirdim. Ya da onu garaja geri götürerek, Bugatti'ye yaslayıp becerebilirdim. Bu onun hoşuna giderdi. Karşı koymazdı. Arabanın *bacak açma garantisi* vardı. Ancak o zaman kedi ve fare oyunu bitmiş olurdu – bense avı seviyordum.

Evin en olumsuz tarafıyla başlamaya karar verdim. Belle'e özel spor havuzumu gösterdiğimde, açılan kapıdan hafif bir klor kokusu geldi. Kokudan midem bulandı, fakat onu görmezden gelmeye öğrenmiştim.

"Sizin bir havuzunuz mu var?" diye ciyakladı Belle.

Belle'nin hayranlığı istem dışı sırtımama neden oldu. "Havuz, yetmişli yıllarında içine yerleştirildi. İsterseniz onu kullanabilirsiniz."

Evin içinden yolumuza devam ettik, bu her nasılsa çok daha olağan dışı hissettiriyordu, çünkü bu yanımdaki Belle'nin dilini yutmasına neden oluyordu. Mülkümü bir kulisten, bir gösterme objesinden başka bir şey olarak görmemişim, olmayan bir burjuvazinin kökeni gibi gösterilmesi gerekenden başka.

"Birkaç tane sanat eseri almamız gerekiyor," dedi Belle, bütün katlarda boş duvarları fark ettiğinde.

Kısaca gülümsedim. Belki de onun büyük ilgisini çok fazla dürtmüşüm. "Her yeri daha yeni boyattım. Bozulmamış yüzeyleri daha çok seviyorum."

"Çok yazık. Burası neredeyse bir galeri." Belle'nin gözleri öncesinde olduğu gibi, boş yüzeyleri dolaşırken, hüznü bir şekilde

konuşmaya devam etti. "Belki..."

"Bahçe orada dışarıda," diye sözünü böldüm Belle'nin. Ve dik-
kat et, şu anda kendim için kazdığım çukura düşme.

Belle işareti anladı ve sustu. Turumuzu sürdürürken tekrar tek-
rar ona doğru baktım. Evimi ilk gördüğündeki şok uçup gitmişti.
Sanırım, görüştüğü çevreleri göz önünde tutunca, Belle çok daha
göz alıcı evlerde bulunmuştur. Şimdi bana hayret ediyordu. Hiç
şüphe yok ki yakında istenmeyen soruları soracaktı.

Onu, bir dizi misafir odalarının bulunduğu üçüncü katta gezdir-
dim.

"Bu odalar gerçekten kullanılıyor mu?"

"Kâhyam onları temiz tutuyor." Çok da yalan değildi bu. Bayan
Andrews çarşafı değiştirirdi ve vazgeçemediği için de odaları
temiz tutardı. Çoğu odalarda senelerdir kimse yatmamıştı.

"Sıkça misafirleriniz olur mu?" Belle, bir kez daha sanki düşün-
düklerimi hissedebiliyormuş gibi göründü. Onu daha cazip kılan
esrarengiz empatisini inkâr edemezdim. Belki de onu, hilesini çö-
zebilmek için göndermemiştim.

"Çok nadir." Koridorun sonunda bir kapıyı açtım. "Burası sizin
odanız."

"Benim odam mı?"

Bundan vazgeçemiyordum. "Eğer başka bir odada uyumak is-
temezseniz."

"Benim kendi evim var," dedi Belle ve imamı duymazdan geldi.

"İnanın ki sizden buraya taşınmanızı beklemiyorum." Hayatta
daha az isteyebileceğim bir şey yoktu. Bayan Andrews ile burada
birlikte geçirdiğimiz saatlerde yeterince sinirime dokunuyordu. İki
tane ev hanımı çekilir gibi değildi. "Size gecenin geç saatlerinde ya

da sabahın çok erken saatlerinde ihtiyacım olacak zamanlar gelecek. Eğer isterseniz böyle durumlarda bu odayı kullanabilirsiniz."

Belle suite girdi, kendi etrafında yavaşça döndü ve her şeyin kendi üzerinde etki etmesine izin verdi. Oda şampanya rengi tonlarında tutulmuştu, krem beyazı ipek perdelerden tutun ta ki altın rengi günlük örtülü devasa çift kişilik yatağa kadar. Güneşin ışıkları altın renkli Şam duvar kâğıtlarının üzerinde parlıyordu. Zarif bir odaydı – hafiften çekimser ve buna rağmen çok zengin.

"Ve burası özel banyonuz." Köşedeki kapıyı işaret ettim. "İsterseniz eşyalarınızı burada depolayabilirsiniz."

"Teklifiniz hususunda düşüneneğim," dedi Belle dışarıya çıkarken. Koridorda durdu ve ilgisini hemen önünde duran kapıya yöneltti, kilitli olan tek odaya. "Bu da bir misafir odası mı?"

O tarafa doğru bakmadım. "Hayır."

Belle yanımdan geçti ve ahşaba tıkladı. "Bu oda niye kapalı?"

"Bu odaya dokunulmasını istemiyorum."

Koridorda geldiğimiz yönü işaret ettim ve büyük bir güçle bilincime nüfus eden, uzak hatıraları bertaraf etmeye çalıştım.

"İçeride ne var?" diye irdeledi Belle.

"Sizi ilgilendiren hiçbir şey yok," diye karşılık verdim sert bir şekilde.

"O halde sadece cinayet silahlarınızı orada tuttuğunuzu umut ediyorum." Belle homurdandı.

Oradan uzaklaştım ve varsayımından dolayı kibar bir şekilde güldüm.

"Turumuz bitti," diye seslendim arkaya doğru, ona cep telefonundan listeyi gönderirken. "Size yapılması gerekenlerin bir listesini gönderiyorum. Bunları tamamlayın ve benimle tam saat onda

Harrods'ta buluşun."

"Evet, efendim," diye tısladı Belle.

Efendim. Benim tarafımdan kendisini provoke edilmiş hissediyordu. "Garrison sizi götürcek..."

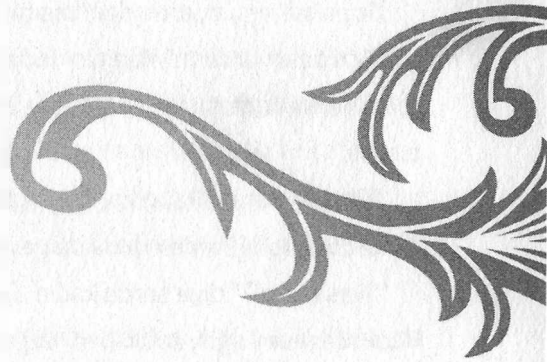
"Kendim kullanabilirim," diye seslendi Belle.

Bunu zaten biliyordum. Çünkü onu ilk gördüğüm andan beri, beni çıldırtmanın kıyısına getiriyordu.

"Kimin kullanacağı umurumda değil. Gidin artık."

"Memnuniyetle." Belle, yanımdan geçtiğinde ve asansörün düğmesine vurduğunda, duygularını gizlemeye çalıştı.

Asansöre bindi ve bana doğru döndü. Hiçbirimiz, kapının tekrar yeniden kapanmasını engellemek için parmağımızı oynatmadık. Durduğum yerde kaldım ve asansöre baktım. İkilemde kaldım. Bir adım öne atmak için sadece kendimi toparlamam gerekirdi ki koridorun sonunda pusuya yatmış olan hayaletlerden uzaklaşmak için. Fakat ne dönüp onlarla yüzleşebiliyordum, ne de onlardan kurtulabiliyordum. Belle bunu görmüştü, ama anlamamıştı. O bunu asla anlamayacaktı.

7. Bölüm

Harrods'un cam kapılarından geçtim ve tanıdık kokuyu içime çektim. Bazı insanlar belki ayakkabıların ve tasarımcı elbiselerin, kendilerine has bir kokuları olduğunu inanmıyorlardı, ancak bu böyleydi. Yumuşak yaralı derinin ve keten karışımından oluşan eksiksiz aroma, alışveriş mağazasında, dolu rafların içerdiği lezzetli çayların ve parfüm bölümlerin kokularıyla, çiçeksi notalarla karışmaktaydı. Şans eseri hesabımda az da olsa bir hareket payı mevcuttu ve yeni işin kutlanması için kendimi ödüllendirebilirdim. Aylardır kredi kartıma yüklenmemiştim – aniden bekâr biri olarak kalakaldığımdan beri. Ancak şimdi, Smith Price'daki ilk günlerimi kazasız belasız atlattığım için, bir ödüle hak kazanmıştım.

Cam kapı daha arkamdan kapanmasına imkân yokken, erik reğinde bir frak giyinmiş ve bunun yanı sıra uygun renkte rujlu olan bir kadın, rüzgâr hızıyla yanıma geldi. Yakasındaki büyük Harrods-armasında, Harriet ismi yazıyordu. Bana çekingen bir gülümsemeyle baktı. "Bayan Stuart?"

Donakalmıştım, ardından başımı salladım.

"Sizi bekliyordum." Kadının ifadesindeki çekimserlik çözülmüştü ve yerini daha sıcak, neredeyse zorlanmamış bir gülümsemeye bıraktı.

"Siz beni daha kapıdan karşılıyorsanız eğer, sanırım taksitle-
rimle düşündüğümden daha da geride kalmışım."

"Nasıl, yani?" diye sordu kadın. Şaka kadını resmen es geçmişti. Kadın çenesini eğdi, sanki beni değerlendirmeye çalışır gibi.

"Eğer girişte ismimle selamlanıyorsam, bu benim muhtemelen zor durumda olduğum anlamına geliyordur." Rahat olmaya çalıştım, ancak içten mideme kramplar girmekteydi. İnsanların restoranlarda ve partilerde yanıma geldikleri ve benimle tanışmaya can attıkları zamanlar da olmuştu.

Veya daha çok Philip'in nişanlısı olarak tanışmak isteyenler. Bu zamanlar geçmişti.

"Ah, böyle bir şey yok!" Kadının kahkahası kulağa bir çan sesi kadar ince geldi – çok fazla yüksek ve antrenmanlı gibi. Görünüşe göre senelerdir burada çalışıyordu. "Bay Price bize geleceğinizi bildirdi."

"Benim araniyor posterimi mi gönderdi?"

"Çok komiksiniz." Kadın kolumu sıvazladı, sanki asırlardan beri arkadaşmışız gibi.

Şimdiden nefret ediyordum ondan.

"Bay Price, sizi en ufak ayrıntısına kadar tarif etti, bunu söylemem gerekiyor." Kadın bana göz kırptı ve onu asansöre takip etmemi işaret etti. "Bu kadar nazik bir eşiniz olduğu için gerçekten şanslısınız."

"O benim patronum," diye karşılık verdim mat bir şekilde, aslın-

da karnımın içinde kelebekler uçuyordu.

Bu açıklama kadını susturdu ve asansör bizi beşinci kata çıkardığında, ilahi sakinliğin tadını çıkarttım. Kapının açılması büyüğü bozdu ve kadın yeniden cırlamaya başladı. Kadın, ilk önce temelden başlamamızı, ardından kombini doğru çalışmamız hakkında bir şeyler anlattı. Dinleliyordum artık. Düşünecek çok daha önemli şeyler vardı.

Smith Price beni detaylı bir şekilde tarif etmişti. Bu ne anlama geliyordu? Boyum ve fiziğim mi? Bunu herhangi biri yapabiliirdi. Ancak bu sabah Harrods'un kapısından giren ilk narin sarışın ben olamazdım. Smith bu kadına daha fazlasını anlatmış olmalıydı.

"Özür dilerim," diyerek, kadının çorapların gittikçe büyüyen anlamı hususundaki konuşmasını böldüm. "Bay Price beni nasıl tarif etti?"

Kadın bir ara verdi, sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

"Sanırım sizi bakımlı bir sarışın olarak tarif etti. Ağırlığı yaklaşık elli kilo, sutyen ölçüsü 70 B, diye. Ayriyeten Bay Price, Louboutin giyeceğinizi tahmin etti."

Belliki sirk hüneri kadının üzerinde etki bırakmıştı, beni ise sadece şaşırttı. Smith beni en ince ayrıntıya kadar incelemişti, ayak-kabılarıma kadar.

"Bay Price, elbette Louboutin olmadığını bilemedi, ama tabanının kırmızı olduğundan bahsetti," diye devam etti kadın ve ekledi: "Bir çeşit derlememizi istedi, ancak büyük bir üzüntüyle ona, bizde bunların bulunmadığını söylemek zorunda kaldım."

"Bu gerçekten de çok üzücü." Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Smith'in bu kadar dikkatli oluşu beni şaşırtmıştı. Diğer yandan, banyosundaki dünkü performansından sonra, onun gömlek

bedenini de tahmin edebiliyordum. Ve birkaç şeyi daha.

Harriet, beni Penthouse'un resepsiyon masasından geçirerek, By Appointment'e götürdü. Harrods'un şahsi alışveriş hizmeti burada yerleşikti ve oradan da özel bir prova odasına devam etti. Zarif, deri kaplı koltuklar, büyük turkuaz renginde bir divanı çevreliyordu ve duvarda bir tane değil, aksine üç tane gardirop askısı beni bekliyordu. Onlar, mağazada benim bedenimde mevcut olan bütün parçaları getirmiş olmalıydılar. Harrods'a ilk kez gelmiyordum, fakat burada ilk kez sanki yüksek soylulara aitmişim gibi muamele görüyordum - ve bu, daha önce Clara'yla gelmiş olmama rağmen.

"Bay Price böyle bir şeyi sıkça aranje eder mi?" diye sordum. Bütün bu gösteri, hali vakti yerinde olan adamlara yakıştırılan ayrıcalıkları çağırtırdı, cüzdanlarını çıkarmak konusunda fazlasıyla istekli olan.

"Daha önce onun için hiç çalışmadım, ama şefim bana Bay Price'in beklentilerini çok açık bir şekilde ilettiler. Şefim, bunları gerçekleştirmemiz için çok büyük önem veriyor."

Daha fazlasını bilmeme gerek yoktu. Diğer taraftan dün bir hevesle, onun için güzel giyinmişim. Belki de Smith sadece istediğini elde eden bir adamdı.

Sadece beni elde edemeyecekti.

Gardirop askılarına doğru yürüdüm ve parmaklarımla ipeksi kumaşların üzerinden geçtim. Alışveriş yapmak bir lükstü ve bu lüks için, Philip'in kredi kartlarını kestiğimden bu yana, son aylarda maddi gücüm buna el vermemişti. Philip, beni sadece kırık bir kalple değil, iyi doldurulmuş bir elbise dolabıyla geride bırakmış olsa da, artık vitrinlere bakmaktan bıkmıştım. Ve hatta o kadar çok ki bundan dolayı bir iş fikri geliştirdim. Bir şirket kurmak istedim,

bu şirket kadınların zevklerini maddi olanaklarının üstüne çıkma-
lıydı. Benim gibi kadınların.

Avucumun içine bir fiyat etiketi değdi ve etiketi öylesine çevir-
dim. Fiyatı gördüğümde, nefes almam gerekti. Benim bir zevkim
vardı ve Smith Price gibi insanların da zevkleri vardı. Smith'in evini
gördükten sonra bu beni çok şaşırtmamalıydı. Ancak ben kendim
bile bir elbise parçası için bu kadar olağan dışı yüksek bir meblağ
harcamamıştım.

"Bay Price, size herhangi bir yönergede bulundu mu?" Müs-
tehcen fiyat etiketini yakanın altına soktum, çünkü onu görmeye
dayanamadım.

"En iyi tasarımcılarımızın seçkin parçalarını," diye cevap verdi
Harriet yanıma geldiğinde. Harriet birkaç elbiseyi yana itti, tesa-
düfen o anda gözüme ilişeni bana göstermek için. Harriet'e onu
kenara koymasını rica etmek için başımı kaldırdım ve o anda onu
gördüm. Harriet, birkaç ayrıntı daha sıraladı durdu, ama ben onu
dinlemedim.

Smith kapıda durdu ve beni dikkatle inceledi. Her seferinde
böyle bakıyordu, onunla karşılaştığımızda, sanki ben, çözmek iste-
diği bir yapbozmuşum gibi. O da belki açık kalan bir yeri doldurma-
yı umuyordu. Yanan bir yüzle yeniden gardırop askısına yöneldim.
Kendi kendime, neredeyse hiç tanımadığım bir adam beni baştan
giydirmek istediği için, mahcup olduğumu söylüyordum. Ama du-
rum böyle değildi. Hissettiğim sıcaklık, duygularımdan dolayı kay-
naklanmıyordu. Hayır, onun kaynağı daha derinlerdeydi, öyle bir
yerde ki orayı bir çeşit bekâret kemeriyle mühürlemişim.

Smith'i çoktan arkamda hissettim, henüz bir şey söylemeden
daha, onun varlığı içimde gizli bir istek uyandırdı, o da şu ki ara-

mızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım arkaya atmam. Bunun için rekor kırma iradesince oranlar gerekmekteydi.

"Belle." Smith sessizce ismimi telaffuz etti, sanki ismim onun dilinin üstünde eriyip gidiyormuş gibiydi.

Onu selamlamak için, arkamı dönmeden önce, gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. "Sizin tam saat onda dediğinizi sanmıştım."

"Bir müvekkilim biraz zamanımı aldı." Cevap, kulağa fazlasıyla soğuk geldi ve başka bir soruya izin vermedi.

"Size sormak istediğim..." Havadaki gerginliği dağıtmak için, hızlı bir şekilde iş konusuna geçtim. "Tam olarak, hukukun hangi alanlarında aktifsiniz?"

"Gri alanında," diye karşılık verdi Smith kısaca.

Bir ürperti dans ederek sırtımdan yukarıya çıktı. Birdenbire ev, arabalar ve gösterişçilik bir anlam kazanmıştı. Kötü insanların, bedelini ödedikleri avukatlara ihtiyaçları vardı ki avukatlar görmezlikten gelsinler diye. Ancak bu görüş hakkında karar veremeden önce, ondan daha iyi olmadığını anladım. En azından onun için çalıştığım sürece.

"Bir modele ihtiyacınız var mı, yoksa bu parçaları kendiniz mi denemek istersiniz?" diye patlayıverdi Harriet araya. Bu kez Harriet'in eksik olan incelik duygusuna minnettardım.

"Onları kendisi deneyecek," diye karar verdi Smith benim adıma.

Benim kendi kararım da böyle sonuçlanmış olsa bile, benim adıma cevap vermesi beni kızdırdı.

"Aynı şeyi ben de düşünmüştüm."

"Siz ikiniz kesinlikle birlikte *çok güzel* çalışıyorsunuzdur," diye

hayal kurdu Harriet.

Kahkaha atmadan önce, elbise askısından bir şey kaptığım gibi soyunma kabinine fırladım. Gerilmiş miydim? Evet. Tuhaf mı? Evet. Cinsel anlamda patlayıcı mı? Hem de nasıl! Ama *harika* mı? Hayır. Elbiseyi bir kancaya taktım, kabin duvarına yaslandım ve elbiseye baktım. Elbise düz siyahtı, fakat kesimi onun küçük bir siyah olmaktan daha fazlası yapıyordu. Hayır - bu bir ifadeydi. Bu tam olarak kendimin de seçmiş olacağım bir şeydi.

Harriet kafasını perdenin arasından uzattı. "Girebilir miyim?"

Elimi sallayarak girmesini işaret ettim. Harriet, kolları başka önerilerle dolu, sıkışarak kabine girdi ve hepsini köşede duran gardirop askısına astı. Bu arada ben de soyundum.

"Özel iç çamaşıra ihtiyacınız var mı?" diye sordu Harriet.

"Teşekkür ederim, ihtiyacım yok," diye cevap verdim ve bunu söylerken, sesimde alaycı bir ses tonuna izin verdim.

Doğruyu söyleyip söylemediğime dair emin olması için, Harriet'i aynaya bakarken yakaladım. Harriet, şaşkın bir halde Lucille London'a ait jartiyerlerime baktı. Bu tasarımın iç çamaşırları, hiç kimsenin üzerinde etkisini ıskalamazdı, hangi cinsiyet ya da hangi cinsel yönelimi olursa olsun. Dudaklarımı biraz kışkırtıcı bir şekilde kaldırdığımda, Harriet hızlı bir şekilde bakışlarını üzerimden çekti ve çalışkan bir halde siyah elbiseyi askısından çıkarttı.

Gerçi alışveriş turlarım, Philip'in banka hesabını zorlamıştı, fakat benim iç çamaşın çekmecemi kendisi doldurmuştu. Philip her hafta yeni bir şey getirirdi ve getirdiklerini, cansız mankenmişim gibi üzerime asardı. Bunu hatırlayınca, mideme kramplar girdi ve bulantı yukarıya doğru dalgalandı. Philip, Pepper Lockwood için sırada beklerken, ben sadece bir oyuncak olmuştum. Ve şimdi aynı

rolü Smith'e oynayacaktım. Harriet, bana elbiseyi giyerken ve arkamdaki fermuarı çekerken yardım ettiğinde, içten içe zaten öfkeden köpürüyordum. Henüz dışarıya çıkmadan önce, ayakkabılarımı giymek için aklım yeterince basımdaydı.

Şayet Smith Price bir şov istiyorsa, ona bunu sunacaktım.

Yaklaştığımda Smith, *Globe*'ün ekonomi bölümünden başını kaldırdı ve ifadesi dalgından ilgili ifadeye dönüştü.

Ellerimi belime yerleştirdim ve Smith'in önünde döndüm. Ardından kollarımı iki yana açtım. Elbise, askının üzerinde aşağı doğru düzenlenmiş siyah bir ipek şeritten başka bir şey değildi, ancak önden derin kesilmişti ve göğüslerimin arasındaki vadiyi açığa çıkartıyordu. Elbise ürkekti, ama çok seksiydi. "Elbise onayınızı alıyor mu, efendim?"

Smith, kaşlarını çattı ve tekrar dönmem için bir işaret verdi.

Demek ki Smith bu küçük oyunu böyle oynamak istiyordu. Durduğum yerde kaldım ve ona meydan okurcasına baktım.

"Çoğu kadın alışveriş yapmayı sever," dedi Smith öyle bir ses tonuyla ki ürperdim.

"Alışveriş yapmayı severim," dedim zoraki. "Ama oyuncak olmak istemiyorum."

"Sizin dış görünüşünüzle ilgili aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için, benim de bulunmam gerekiyordu. Sonuç itibarıyla bana sıkça eşlik edeceksiniz ve bazı zamanlarda da temsil edeceksiniz." Smith bir mola verdi, sözlerinin etkin olması için.

"Bunu daha önce söylemişsiniz."

"Elbise hoşunuza gitti mi?" diye sordu Smith.

"Evet. Fakat..."

"Bu yeter." Smith gazetesini kenara attı ve ayağa kalktı. Çene-

siyle odanın bir köşesini işaret etti ve Harriet koşarak geldi. "Bayan Stuart, rahatsız edilmeden alışveriş yapmak istiyor. Lütfen eşyaları bana fatura edin."

"Tabii," diye karşılık verdi Harriet bir tık fazla gayretli bir şekilde. Ancak ardından bana öyle bir bakış attı ki sanki onu kuduz bir hayvanla yalnız bırakmışlar gibiydi.

Bir kızın kendi başını elbiseleri denemek ve seçmek istemesi, bu kadar çılgınca mıydı?

Smith, koltuğun üzerine koymuş olduğu takımının ceketine elini uzattı. Ceketini siyah yeleşinin üzerine giydi ve düğmelerini ilikledi. Manşetlerini ayarlarken, onun gerçekten gittiğini anladım. Isı dalgaları yanaklarımı ve göğsümü sarmıştı. Bu, karşısında kızardığım onuncu kez olmalıydı. Eğer akıllıysam, benim yanana kadar ve artık bu şekildeki değişimleri gizlemek için, dayanabildiğim kadar güneşin altına yatacaktım.

"Bekleyin," dedim zoraki.

Smith, kapıya varmadan birkaç adım önce durdu.

"Kalın." Kalbimin hızla çarpmasına rağmen, ricamı sunmayı başarmıştım. "Kendimi sosyal bir dava gibi hissettiğimde, sadece biraz inatlaşıyorum."

"Ve kendinizi bir oyuncak gibi hissettiğinizde," diye ilave etti Smith, yeşil gözlerinin arkasında düşünceli bir ısıltıyla.

Hayatımın büyük bir bölümünü bu iki rollerden birinde geçirmiştim.

Derin bir nefes aldım, Smith'in yanına gittim ve ona elimi uzattım. "İzin verin tekrar baştan başlayalım."

"Bunu niçin yapmalıyız ki?" diye sordu Smith.

"Çünkü ben sizi ilk karşılaştığımızda kıskırttım," diye itiraf ettim.

Smith elimi tuttu, ancak tokalaşmadı. Bunun yerine beni yavaşça kendisine doğru çekti, o kadar yakın ki onun vücudunun saçmış olduğu sıcaklığı hissettim. Şimdiye kadar ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Deri ve bergamotun narin izlerini koklayabiliyordum ve onun o sıcak, lezzetli kokusunda banyo yapmamak ve göğsüne yaslanmamak için kendimi zor tuttum. Smith, nefesi kulağımı gıdıklayıncaya kadar öne eğildi. Ardından fısıldadı: "Beni provoke etmeye devam edin, güzelim, bu benim hoşuma gidiyor. Ancak bir konuda yanılıyorsunuz. Size oyuncakmışsınız gibi bakmıyorum, ki sizinle oynamayı çok isterdim."

Bedenim, üstünlüğü elde edince istem dışı gözlerimi yumdum, ancak Smith beni daha da kendisine yaklaştırmadı. Hâlbuki buna o kadar çok özlem duyuyordum ki.

"Siz bana karşı geldiniz. Bu olanlara karşı. İkimiz de karşı geldik ve böyle olması doğru. Bizim bir iş ilişkimiz var," diye sessizce devam etti Smith. "Benden hoşlanıp hoşlanmadığınızı bilmiyorum, Belle, fakat hoşlanmamakla iyi ederdiniz."

"Peki, siz benden hoşlanıyor musunuz?" Bu soru öylesine ağızımdan kaçtı. Cevabın umurumda olmamasını dilerdim.

"Sizden çok hoşlanıyorum. Çok fazla." Smith'in başparmağı, avucumun içinde daireler çizdi. "Bana mesafeli davranmanız, akıllıca olur. İlişkimizi düzeltmeye çalışmayın. İşinizi yapın ve benden nefret etmeyi bırakmayın. Kendinize dikkat edin."

"Yoksa?" Bir adım geriye attım ve hipnotize dokunuşundan elimi çektim.

"Isırabilirim." Smith son heceden sonra dişlerini birbiri üstüne vurdu. "Bunu bir uyarı olarak düşünün."

Smith, veda etmek adına başını salladı ve kapıdan kayboldu.

Onun tavsiyesine kulak vermeli miydim yoksa beni bağlama-
ya mı çalışıyordu? İlk kez karşılaştığımızdan beri aklım beni ondan
uzak durmak için uyarıyordu. Ancak, bedenimin geri kalanının bu
konu hakkında çok başka düşündüğünü inkâr edemezdim.

Bir saat sonra pes ettim. Bütün o güzel parçaların arasında ka-
rar vermem imkânsızdı, değil mi ki Smith'in uyarısı hala kafamda
dolaştığı sürece. Kendimi pelüş koltuklardan birine bıraktım ve
Harriet'i bekledim. Harriet, aksesuar çeşitlerini getirmek için ısrar
etmişti. Cep telefonumun cırlaması, Harriet'in yokluğunda sağla-
mış olduğu şu anki sessizliği bozdu. Çantamın içini karıştırıp cep
telefonunu buldum ve ekranda annemin resmini gördüğümde in-
ledim.

"Merhaba, anne," diye cevapladım, çünkü onu daha fazla oya-
lamayacağımı biliyordum. Annemin yolundan çekilmek, tıpkı insa-
nın suyun altında kuru kalması gibi bir şeydi – imkânsız olan bir
şey.

"Nerelerde dolaşıyorsun?" diye sordu annem şüpheyle. "Müzik
duyuyorum."

"Striptiz kulübündeyim. Yeni bir iş buldum."

"Kaba olma. Bu başka bir müzik tarzı." Annemin sesinde sene-
lerden beri hayal kırıklığı salınmaktaydı.

İçimi çektim. "Harrods'tayım, anne."

"Bütçen buna izin veriyor mu ki?" Babamın ölümünden sonra
"bütçe" annemin en sevdiği sözcük olmuştu.

"Bütçem buna izin veriyor."

"Benimle bu ses tonunda konuşma," diye uyardı annem beni
ve birdenbire yeniden on yaşındaydım. "Yeni işini öğrendiğim için

aradım. Bunun hakkında bana hiçbir şey anlatmadın."

Gizlilik konusu hakkında bu kadar. Kısa bir an için ona, beni kimin ispiyonladığını sormayı düşündüm, fakat annem kaynaklarını her zaman korumuştur. Bunu kendime sadece şöyle açıklayabiliyordum ki annemin ulu Londra'da geniş bir ağa yayılmış casuslarının ve onların tek işi sadece her bir hareketimi takip etmeleri ve bildirmeleri olduğunu. "Henüz yeni başladım ve doğrusunu söylemek gerekirse, bundan bir şey çıkacağına da emin değilim."

"Bu tutumla kesinlikle olmaz."

Harriet, çeşitli kemer seçimiyle içeriye yağdı. Onu gördüğüm için bir kere olsun sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. "Anne, kapatmam gerekiyor. Tezgâhtar geldi şimdi."

"Bu hafta sonu çiftliğe gel. Bunun Stuart Hall üzerindeki etkisi hakkında konuşmamız gerekiyor," diye emretti annem ve böylece aramasının gerçek nedenini açığa çıkarmıştı.

"Sanırım hafta sonu çalışmam gerekiyor." Muhtemelen bu bir yalan değildi. Son birkaç günün gidişatına bakılırsa, kazandığım izlenim, Smith benim yirmi dört saat boyunca, her bir çağrıda hazır olmamı bekliyor gibiydi.

"Bu nasıl bir iş böyle?" Annem, ses tonundaki aşağılamayı saklamak zahmetinde bulunmadı. Annemin ömrü boyunca bir eş ve çiftlik yöneticisinden başka hiçbir şey yapmadığı gerçeğini hatırlarsak, bu davranışı beni hiç şaşırtmadı. Birazcık olsun kırılmış ol-sam dahi.

"Ben zaten sana bunu söylemiştim: Striptizci."

"Belle!" diye uyardı annem beni.

"Üzgünüm, kapatmam lazım şimdi." Konuşmayı sonlandırdım ve cep telefonumu sessize aldım. Şans eseri Smith'in bana vermiş

olduğu telefonun numarası yoktu annemde.

Henüz yoktu.

Ancak annem, ayın sonu gelmeden bunu öğrenirdi. Harriet'e yorgun bir gülümseme bahşettim. "Gerçekte striptizci değilim."

"Sadece şaka yaptığınızı biliyordum." Ancak Harriet'in sesinde, benim kötü işlere karıştığıma dair bir ton, onu ele veriyordu. Belki de Harriet, bugünkü provamızı yanlış yorumladı. "Bu eşyaların bugün, öğleden sonra evinize teslim edilmesi için yönlendirdim. Teslim almada imza atmak için orada olacak mısınız?"

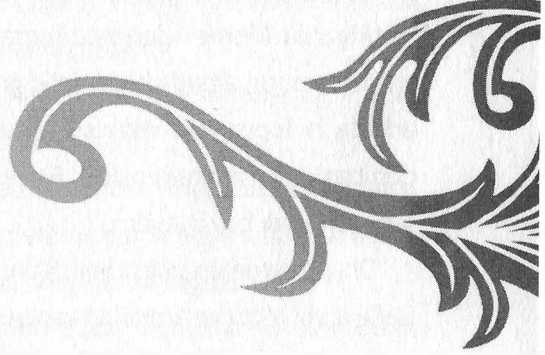
"Şahsen orada olmayacağım, ama teyzem sevkiyatı kabul edecektir."

"Mükemmel. Bir şeye karar verdiniz mi?" diye sordu Harriet.

"Harriet, daha önce hiç bugünkü gibi yorulmamıştım ve üstelik saat henüz bir bile değil. Benim için siz seçin. Hepsi çok güzel. Her şeyin doğru olacağından eminim."

Harriet, alınmış kaşlarından geri kalanını şüpheyle havaya kaldırdı. "Ben ilgilenirim bununla."

İç sesim bana, bunun uzun bir zaman için en son vermiş olduğum kolay karar olduğunu söyledi.

8. Bölüm

Bu gece bir sınavdı – ve hatta önemli bir sınav. Sadece ortaklarım için değil, aynı zamanda benim için de. Çünkü Belle her ne kadar hoşuma gitse de, eğer bir akşam boyunca uysal olamazsa, onun pozisyonunu haklı gösteremezdim. Ona yeteri kadar zaman vermiştim. Belli ki Belle soru sormayı ve sınırları aşmayı kesmeyecekti. Problem şuydu ki bu benim hoşuma gidiyordu.

Ben Veyron'u park eder etmez, Belle evin giriş kapısına geldi. Ona baştan sınırları göstermeye kararlı bir şekilde, arabadan indim ve kapıyı açmak için, arabanın diğer tarafına gittim. Parmaklarım kapı kolunda bekledim.

Bu elbiseyi onaylamamıştım. Onun, bu elbiseyle yatak odamın dışında sahne almasına, asla izin vermezdim.

Muhteşem bedenini beyaz ipek sarmaktaydı, bacaklarının etrafında rahat bir şekilde oynuyor ve göğüslerinin arasında, derin bir dekolte olarak düşüyordu. Elbisenin omuzları açıktı ve çekimsizlikle uzaktan bile alakası yoktu. Elbise onun etrafında krema

gibi akıp gidiyordu ve göğüslerinin kıvrımlarını ve belini belirginleştiriyordu. Meme uçları ince kumaşın altında cesurca baskı yapıyordu ve onun altında hiçbir iplik giymediğinden emindim. Saçına arkada bir topuz şekli vermişti. Maskara ve kırmızı dudak boyasından başka bir makyajı yoktu. Buna zaten ihtiyacı da yoktu. Belle yürüyen ıslak bir rüyaydı.

Ona, Veyron'un yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederken, Belle elimi tuttu ve ardından kapıyı çarptığımda, omuzlarını silktilti.

Sinirimden yol boyunca, Carlton'a varana kadar, tek bir kelime dahi ağızmdan çıkmadı. Trafiğin arasında kıvrılırken, bir vahşi gibi direksiyon simidinin üzerindeki kumanda düğmelerini, yukarı aşağı çalıştırıp durdum. Belle dilini tuttu, ancak beni her zamankinden daha çok provoke ettiğinden dolayı, bunun tadını çıkartıyordu. Tanrı aşkına, onun bunu sürdürmesini neden istemiştin ki?

Çünkü onu cezalandırmak için bir neden istemiştin. Bunu inkâr etmek gereksizdi, sonunda yine sertleşmiştim. Onu dizlerimin üstüne yatırmak ve onun beyaz mermer kışını avuçlarımdan içlerine sunmak istiyordum. Ancak bu tür arzuları kontrol altında tutmak zorundaydım. Bizim yaşantılarımız birçok yönden birbirine uymuyordu.

Nihayet park yerine ulaştığımızda, aletim hala başka fikirdeydi. Arabadan indim ve ceketimi ilikledim. Şayet herhangi birisi pantolonumun içindeki şişkinliğe bakacak olursa, onu kesinlikle gizleyemeyecektim.

"Size mesajda ılımlı giyinmenizi yazmıştım," diye tısladım Belle'nin kulağına, arabadan dışarıya çıkarken.

"O halde düşünmüş olduğum diğer elbiseyi görmeliydiniz." Belle park görevlisine candan bir gülümse bahşetti ve beni de gör-

mezden geldi. Adama anahtarı uzattım ve onun dönmesine imkân vermeden, kolundan tutarak geriye çektim.

"Biliyorum, biliyoru," diye hırladı adam etkilenmemiş halde. "Arabanız benim maaşımdan daha değerli.

"Araba sizin hayatınızdan daha değerli," diye düzelttim adamı. Adamın tepkisini bekleme zahmetinde bulunmadım. Gagalama sırasını unutmadığı sürece, adam umurumda değildi.

"Ama bugün birisi pantolonun içinde, dünyanın en büyüğüne sahip olmak istiyor," diye mırıldandı Belle, ona kapıyı açık tuttuğumda.

Elimin tekini Belle'nin sırtına koydum ve onu içeriye yönlendirdim. Ardından kulağına eğildim. "Bunun için hiçbir zaman endişelenmem, güzelim."

Ve Tanrı aşkına, Belle bu akşam, isminin de vaat ettiği gibi, o kadar güzeldi ki. Elbisesi cesurdu, bu akşam bulunacağımız toplumu göz önünde tutarak, fazlasıyla cesurdu. Ancak yumuşak bir şekilde bedeninden aşağı düşüyordu ve adımların her birinde, gergin baldırlarının etrafında, dalgalar şeklinde akıp gidiyordu. Boyun dekoltesi daha az cesurdu. Sadece gece boyunca, hiçbir adamın onun başından aşağısına bakma imkânı olmamasını sağlama-lyıdım – sonuç olarak onu sahiplendiğime dair bir işaret koymak zorundaydım. Belle'nin asistanım oluşu, bizim toplumun diğer konukların çekimser davranmasına neden olabilirdi – ancak Belle'nin kendisini yasak meyve gibi sergilemesi buna imkân vermezdi.

İpek kumaş, parmaklarımın altında kendisini bir hiç gibi hissettirdi. Elim sıcak olduğu halde, Belle ilk anda gerildi, ancak hemen sonrasında kendisini dokunuşuma bıraktı. Bu tepki fazlasıyla hoşuma gitmişti.

"Başka herhangi bir şey?" diye sordu Belle aceleyle. "Sadece bana söz yönetildiğinde mi konuşayım?"

"Şayet bir çocuk gibi davranmaya devam ederseniz, muhtemelen bu en iyisi olurdu."

Maitre d'hôtel, sandalyenin arkasına çoktan eğilmişti, fakat onun önüne geçtim ve masanın altından sandalyeyi çektim. Ben diğerlerini selamlarken, Belle tek bir kelime dahi etmedi. Onu yarım düzine insanla tanıştıırken, Belle başını salladı ve tokalaştı. Nihayet onun yanında yerimi aldığımda, peçetemi almak istedim, ancak elim boşluğa gitti. Belle peçeteyi burnumun önünde sallandırdı. Döndüm ve peçeteyi elinden aldım, bununla birlikte Belle'nin ışıltılı gülümsemesi, beni geçici olarak büyülemişti. Hiç kimse, bizim yirmi dakika öncesinde kavga ettiğimizi veya bütün bir sabah boğuştuğumuzu tahmin edemezdi. Tahmin ettiğim gibi, Belle durumla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Bir sonraki yarım saat boyunca masadakilerle kısa sohbetler sürdürdüm. Bu arada Belle de diğer eşlik eden bayanlarla muhabbet etti. Son konuklarda geldiğinde, masada bir huzursuzluk meydana geldi. Belle huzursuz bir şekilde benimle göz teması kurmaya çalıştı, çünkü diğerlerinden birkaç kişiyi selamlamak için ayağa kalktı, ancak ben başımı salladım. Bunu yapmamız için hiçbir sebep yoktu.

Randolf Hammond, masanın sonundaki yerine giderken, benim yanımda kısa bir mola verdi.

"Smith," diyerek beni selamladı ve tokalaştı. Bu neşeli selamlamada, kaşımı kaldırdım. Onu en son dört gün önce görmüştüm. Gerçi diğer zamanlara nazaran daha uzun bir zamandı, ancak rekor kırıcı değildi. Ardından ilgisinin bana yönelik olmadığını fark ettim.

Hammond'un sırtması omuzlarımın üzerinden öteye gitti. Ayağa kalktım ve sandalyemi arkaya ittim. Ama Hammond öylece kolunu omzuma koydu ve beni kendisine doğru çekti.

"Lanet olsun, bu akşam amma da ateşli bir hatun getirmişsin," diye fısıldadı Hammond.

"Hammond, bu benim yeni asistanım," diye karşılık verdim resmî bir ses tonuyla.

Belle, ona elini uzattı ve manikürlü parmaklarını öylesine bir jestle araladı ki bu jest kadınlık kadar zamansızdı. Hammond eli yakaladı, ancak tokalaşmak yerine, el öpmeye eğildi. Pislik herifin bakışı bununla birlikte seyahate çıktı. Demek ki yeterli görüşe sahip olmuştu, ardından bana memnun bir şekilde baktığına göre.

Lanet olsun.

Hafiften öksürdüm ve Hammond, Belle'nin elini bıraktı. Ardından çarçabuk yerime oturdum, peçeteyi dizime geri bıraktım ve kolumu Belle'nin sandalyesinin arkasına koydum. Belle bana yandan kısa bir bakış attı, ancak hiçbir şey söylemedi.

Akşam yemeği arka arkaya servis edildi. Hammond'un törenlere karşı eğilimi vardı. Salata servis edildiği sırada, Belle çatalına sarılırken, yanlışlıkla elime vurdu. Elini anında geri çekti, ancak göze çarpmayan dokunuş, sanki ikimizde elektrik çarpmasına maruz kalmış gibi hissettirdi. Yemek süresince ikimiz de herkesle konuştuk, sadece birbirimizle konuşmadık. Benim tarafımdaki konuşma akışı son bulunca, onun konuştuklarına kulak vermeye başladım.

"Sizinle daha önce karşılaştığımıza eminim," dedi Belle masada karşısında oturan kadına. "Sizi bir hatırlayabilsem."

Georgia Kincaid omuzlarını silkti ve çekimser bir şekilde gülümsedi. "Sizi hatırlardım."

Georgia ve çekimser kalmak, kendi içinde bir çelişkiydi.

O, Belle ile nerede karşılaştığını çok iyi biliyordu ve bunu ona hatırlatmazdı. Bunun iş bağlamında olduğu anlamına geliyordu ve bu işlerde Hammond'un en yakın sırdaşının parmakları varsa eğer, bunlar genelde kirli işlerdir. Belle, garsona bardağını doldurması için uzattığında, Georgia kısa bir an bana baktı ve gözlerini kıstı. Sandalyenin üzerinde huzursuz bir şekilde kayıp durdum, öyle ki omzumla Belle'e çarptım, Belle dona kaldı.

O akşam, dokunuşlarımızın her biri masumdu – ve yine de değildi. Biz, diğerinin tenine dokunduğumuzda, bu istemeyerek oluyordu. Plansız. Sorunsuz.

En azından böyle olmalıydı.

Belle'yi, aslanın inine davet etmiştim ve o da bir et parçası gibi hazırlanmıştı. Şimdi görev başındaydım. Bununla birlikte, burada bir sorunla karşılaştım, bu soruna pek aşına değildim. Hammond'un daha önceleri asistanımı becerdiğine dair şüphem yoktu. Muhtemelen aynı zamanda Georgia'yı da. Olsun. Bana karşı sadık davrandıkları sürece, bu bir sorun değildi. İkisinden birinin Belle'e el sürmeleri düşüncesi, benim ona o kadar yaklaşmamı sağladı ki artık sadece tesadüfen ellerimize ya da ayaklarımızla çarpmıyorduk. Dizim masanın altında Belle'nin baldırının üst kısmına süründü ve bakışlarım onun çıplak omuzlarında takılı kaldı. Belle'nin teni üzerinde, kısa sürede beliren ve anında kaybolan ürperti, beni büyülemişti.

Bacağım onun bacağına, Hammond ile kuyumcu dükkânının ücret muhasebesi üzerinde sohbet etmeye başladım. Şifreli konuşuyorduk, bu şifre yıllar içinde aramızda gelişmişti. Sohbetle öyle dalmıştım ki bir el dizime bastırdığında, neredeyse sıçrayacaktım.

Bana nüfuz edici bir bakış atan Belle'e doğru baktım.

Son uyarı.

Bacağımı çekerken, Hammond'un bizi dikkatle incelediğini fark ettim. Belle'yi sırf kendim için talep etme girişimlerimden dolayı, dikkatleri daha çok onun üzerine çekmiştim.

"Belle, kaç yaşındasınız?" diye sordu Hammond.

"Yirmi dört." Belle'nin gülümseyişi büyüleyiciydi.

"Aşağı yukarı benim kızımın yaşında." Hammond kolunu uzattı ve Georgia'nın elini tuttu. Onu bir baba edasıyla sıkmak yerine, sıkıca sardı. Georgia boş elini Hammond'un elinin üstüne koydu ve orada bıraktı.

"Akraba olduğunuzu bilmiyordum." Belle, bir şekilde kibar olmayı başardı, bakışı açıkça ne kadar hor gördüğünü gösterse de.

"Birbirimize neredeyse hiç benzemeyiz," dedi Hammond ciddiyle.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Georgia evlat edinilmiş."

"Oh!" Belle rahatlamış göründü.

"Ben büyük bir aileyi evlat edindim," diye açıkladı Hammond.

"Ben her bir vatandaşın, ihtiyaç sahiplerine yardım etmek zorunluluğu olduğu düşünceyle yetiştirilmişim."

"Ve Georgia ihtiyaç sahibi miydi?" diye sordu Belle, altında keskinlik yatan bir ses tonuyla. Belle'nin masum yüz ifadesi yanıltıyordu, ama başka hiç kimsenin onu benim kadar iyi okuyamayacağını umuyordum.

"Georgia bana geldiğinde henüz on dört yaşındaydı. Zorlu aile ilişkileri. O zamandan beri benim için çalışıyor."

Hammond, şarap elinde çekici esmere imalı bir şekilde kadeh kaldırdı.

"Sizin için çalıştı mı? Fakat o sizin kızınız?"

"Hammond, kendi kendine yardım etme, yardımına inanıyor," diye böldüm emniyet açısından. "Hammond, bizim çoğumuza başlangıç için yardımında bulundu."

"Bizim?" diye tekrarladı Belle ve bakışını Georgia ve benim aramda gezdirdi durdu.

"Smith'in bile yardıma ihtiyacı olduğu zamanlar vardı," dedi Hammond iyi niyetle. "İnsan, bugün bunu hayal edemezse bile. Bana karşı olduğu gibi, size karşı da dik kafalı mıdır?"

"Muhtemelen daha da çok," diye karşılık verdi Belle cansız bir şekilde.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor," diye ekledi Georgia ve mükemmel bir şekilde dudaklarını büzdü.

Daha doğrusu fazlasını ifade eden büzüşük dudaklarla.

Belle bedenini gerdi, ancak gülümsemesini kaybetmedi.

"Siz, ikisi ile hoşgörülü olmalısınız. İkisi birlikte büyüdüler." Hammond'un sözleri kulağa, sanki birisinin saçlarını şefkatle dar-maduman ediyormuş gibi gelmeliydi. Fakat bu sözler Hammon-da'dan geldiği için, kulağa biraz ters geliyordu, adeta yanlış, sap-kınlık şuydu, normal bir adamın ne demek istediği.

Belle'e, Hammond'un tam da böyle bir adam olduğunu anla-tamazdım: bir sapkın. Onu Belle'den uzak tutmaya imkân yoktu. Onu ve beni birbirimize bağlayan bazı şeyler, fazlasıyla derindi. Bir insanı bağlayan bir bağ idi, insanı boğan ve ne kadar çok karşı ge-lirsen, o kadar çok insanın soluk alması için nefesini kesen.

"Bir saniye!" diye bağırdı Georgia ve elini hızla göğüs hizasına kaldırdı. "Sizi tanıyorum."

Dişlerimi sıktım ve içten içe kendimi onun bir sonraki şah ham-

linine hazırladım.

"Bizim ortak arkadaşlarımız var," diye devam etti Georgia.

"Gerçekten mi?" diye sordu Belle biraz iğrenerek.

"Alexander ve Clara." Bu isimler adeta Georgia'nın ağzından fıpkırdı. Belli ki bunu söylemek için bütün gece uygun zamanı beklemiştir.

"Alexander ve Clara mı? Ah, o ikisini nereden tanıyorsunuz?"

Her bir hece itinayla tartılmıştı. Belle yavaş yavaş mayın döşenmiş arazide hareket ettiğini anlamıştı.

"Hammond bir kuyumcu," diye attım ortaya. Sandalyemi onun sandalyesine yakın ittiğimde, Belle bu kez sıçramadı.

"Ben, Clara'nın nikâh yüzüğünü yaptım," dedi Hammond.

"Yüzük, Alexander'ın annesine aitti." Belle de aynen Hammond'un yaptığı gibi, onu sınavdan geçirdi.

"Onu annesi için yapmıştım. Aynı zamanda Alexander'ın ve Edward'ın genç sevgilisinin yüzüğünü."

"Edward'ın nişanlısı," diye düzeltti Belle, Hammond'u.

"Elbette. Alexander'ı neredeyse Smith'i tanıdığım kadar uzun tanıyorum." Georgia çenesini elinin üstüne dayadı. Georgia, şimdiye kadar Belle'e karşı gerçek yüzünü göstermemişti, aksine dostça ve kültürlü göstermişti, ancak bu suratın ardında bir kobra yılanı gizlenmekteydi. Belle'nin sandalye üzerinde ki huzursuz hareketlerine bakarak, asistanım da aynen benim gibi onun iç yüzünü anlamıştı.

Bu, Georgia'nın da gözünden kaçmadı. Çünkü Georgia da artık köpek dişlerini saklamasına gerek duymadığından, saldırıya geçti. "Siz, Philip Abernathy ile nişanlıydınız. Çok yazık. Nasıl bir hödük-müş. Ve şimdi de şu korkunç Pepper Lockwood ile nişanlı."

Yanımda birisinin nasıl nefes aldığını çok iyi duyabiliyordum. Belle ellerini karnının üstüne bastırdı. "Bunu biliyordum henüz."

"Elbette bu sadece bir dedikodu." Georgia parmaklarıyla havanın içine denden işareti çizdi. "Ama babam yüzüğü hazırladı. Aslında her gün, onların gazeteye bir ilan vermelerini bekliyorum."

Masamızın sonunda, zehirlenmiş bir suskunluk yayıldı, ta ki Belle sandalyesini neredeyse düşecek kadar arkaya ittiğinde. "Bu güzel akşam için çok teşekkür ederim," diye geveledi Belle. "Lütfen bağışlayın, korkarım ki çok yorgunum."

"Sorun değil." Hammond'un gülümsemesi, yamuk dişlerinin çoğunu ortaya çıkarttı. "Ara sıra benim dükkânıma uğrayın. Sizi yakından tanımak isterim."

Belle'nin yüzü yeşile döndü ve onun üstüne kusmuş olsaydı, buna hiç şaşırırmazdım. Ben daha ayağa kalkmadan, Belle çoktan yemek salonundan kaçmıştı bile.

"Pençelerini yeniden içeriye çekebilirsin, Georgia," diye ricada bulundum Georgia'ya, soğuk bir ses tonuyla.

"Onu nereden buldun, Smith?" Georgia, çatalının dişlerini çekti. "Bu kadar güzel, naif bir şey."

"Ondan uzak dur, kardeşim." Hammond'a kısaca başımı eğdim ve başka bir şey söylemekten vazgeçtim.

Belle, bir taksiye el etmek için, Carlton'un önündeki kaldırımın üstünde kolunu uzatmıştı.

Park görevlisinin yanından geçerken, biletimi onun eline sıkıştırdım. "Lütfen hemen getirin."

Aynı zamanda kendi arabalarını beklemekte olan insanlardan oluşan kısa kuyruk, biraz dalgalanmaya başladı, buna rağmen park görevlisi Veyron'u almaya gitti.

"Eve gidiyorum," diye seslendi Belle, ona yaklaştığımda. "Yalnız."

"Tamam." Belle'yi kolunun üst kısmından tuttum ve onu cadenin kenarından uzaklaştırdım. "Ama sizi ben götüreceğim."

"Peki, ailenize ne olacak?" Belle, nefretini daha fazla saklamak için çaba göstermedi.

"Siz de ailenizi kendiniz seçmediniz, Belle."

"Ancak kulağa siz, kendiniz seçmişiniz gibi geldi."

"Hayır, bunu yapmadım." Belle'nin gözlerine sakinleşmesi için kararlı bir şekilde baktım.

Veyron, kükreyerek kaldırıma yanaştı ve park görevlisi dışarıya fırladı. Ona yüzlük Sterlin banknotu uzattım, ardından Belle'e kapıyı açtım. Belle hiç itiraz etmeden arabaya bindi, ancak kapıyı kapatmak isterken, Belle sessizce şunu söyledi: "Onu bu zamana kadar tanımış olduğumdan, sizi şimdiden daha iyi tanıyor olmam, bu nasıl oluyor?"

Bu ifade ağır bir şekilde ruhuma dokundu. Belle beni tanııyordu. Çok tanııyordu. Geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve işim hakkında çok az şey. Kahvemi nasıl içtiğimi biliyordu ve beni çıplak görmüştü. Aslında bu, içinde böylesine bir duyguyu tetiklemesi için yeterli değildi.

Buna rağmen, hareket ettiğimizde, onun haklı olduğuna dair tuhaf bir duyguya sahip oldum. Belki birbirimizin geçmişi hakkında sadece çok az detaylar biliyorduk, ama Belle bende hangi düğmelere basması gerektiğini çoktan biliyordu. Benim nasıl tepki vereceğimi kestirebiliyordu. Ve Belle içe attığı kadar da iyi dağıtabiliyordu. Neredeyse hiçbir kadın hakkında bunu söyleyemezdim.

Şimdiye kadar öğrenmiş olduklarından daha fazlasını öğrene-

meyecekti hakkımda – bu onun için en iyisiydi.

“Şehri birkaç günlüğüne terk etmem gerekiyor. Hafta sonunda dönmüş olurum.” Kumanda paneline bastım ve otobana bağlandığımızda, Veyron üçüncü vitesine geçti.

Belle hâlâ camdan dışarıya bakıyordu, ancak almış olduğu haberi hazmetmeye çalışırken zor bir şekilde yutkundu. Hiç düşünmeden arabayı otomatige aldım ve onu hatıralarından koparabilmek umuduyla, elini tuttum. Belle bana döndü ve şimdi de nemli kirpikler tarafından çevrilmiş, yaşlardan kör olmuş gözlere baktım. O, gevşek bir şekilde bağlanmış ellerimize baktı, ardından yüzüme. Göz göze geldik ve gözyaşlarının ardında, tereddüdün yavaş yavaş üzüntüsünü nasıl uzaklaştırdığını gördüm. Aynı kargaşa benim içimde de kudurmaktaydı. Önseziler, öfke, kabullenmek istemeyiş, ama en çok da: arzulamak. Aman Tanrım, onu yatağıma almak ve ona alınmanın ne demek olduğunu göstermek, şimdi tuksuz bir şekilde yüzünden akan o gözyaşlarını öperek yok etmek ve korkusunu sarhoş edici mutlulukla yer değiştirmek istiyordum. Belle elini bir parça geri çekti – seçimini yapmış olduğuna dair bir işaret bu.

Bunun olmasını istemiyordu.

Bu en güvenli çözümdü. Fakat Belle giderek gerçek dışı olmaya başladı. Kendi kararımı kendim vermeliydim.

Daha sıkı sarıldım eline ve narin parmaklarını tuttum, öyle ki elini çekemedi. Belle tepki vermişti, şimdi ise ben tepki veriyordum. Belle bu kez elini çekmeye çalışmadı. Sessiz bir halde eve kadar gittik ve bütün bu zaman içinde sahiplenici bir şekilde onun elini tuttum. Daha geri dönüş yoktu.

Veyron’u kaldırımın üstüne sürdüm, ne kadar çok isterdim ara-

bayı orada bırakmayı ve Belle'yi yukarıya çıkartmayı. Vücudum yeni varlığıma imreniyordu bile. Belle'nin üzerinden elbiselerini sıyırmayı, slipini parçalayarak aşağı indirmeyi ve ona, şimdi bana ait olmanın ne demek olduğunu göstermek istiyordum.

Ama bugün değil.

"Cuma günü dönüyorum," dedim ona sessizce.

"Cuma günü," diye tekrarladı Belle.

Direksiyonu bıraktım, ellerimi yanaklarına koydum ve yüzünü bana çevirdim. Gözlerinde daha yaş kalmamıştı, yerini bir arzu almıştı. Bu arzu öylesine yanmaktaydı ki göz göze gelince, Belle'nin inlemesine sebep oldu. Elim, Belle'nin yanaklarını okşadı ve ardından çenesini tuttu, öyle ki yüzünü çevirmesine imkân yoktu.

Bu gözler, bu dudaklar. Bedeninin benim bedenime karşı baskı yapma şekli. Bedeninin her santimi becerilmesi gerekiyordu. Başparmağım ile alt dudağın üzerinden geçtim ve Belle istem dışı dudaklarını araladı.

O kadar duyarlı ki.

"Burada olmadığım müddetçe, uslu durur musun?" diye sordum sert bir şekilde. Uslu durmadığında, onunla ne yapardım düşüncesi dahi, testislerimin çekilmesine neden oldu.

"Evet, efendim," diye soludu Belle ve bana takmış olduğu inatçı lakap, başka, çok daha hoş bir anlam kazandı.

Başparmağım ile rujunu sildim ve onun nefesini tutarak, yenisinden soluk almasının tadını çıkarttım – sanki hayatı benim dokunuşuma bağlıymış gibi. "Şimdi uçağıma yetişmem gerekiyor. İçeriye gir. Bu gece rüyada beni görmeni istiyorum ve döndüğümde sana nelere yapacağımı hayal etmeni."

Belle parmağımı ısırdı. Nazik bir şekilde yanağına vurdum, ta ki

birakana kadar.

"Cuma günü," diye fısıldadı Belle, sanki bir sözmüş gibi.

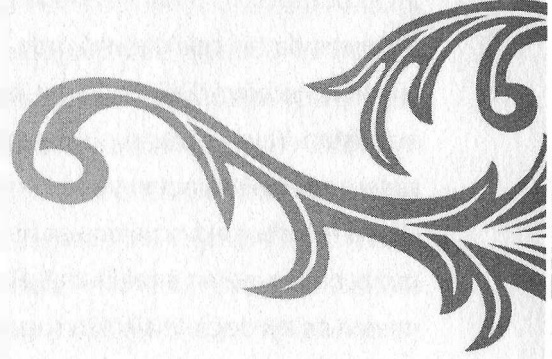
"Ve ben dokunmadan önce, hiç kimse sana dokunmayacak, güzelim. Hatta kendin bile." Bu bir söz verme değildi ve bir randevu da değildi. Bu bir emirdi.

Belle koltuğun üzerinde kıvrandı, ancak bir kez olsun karşı gelmedi. Belle'yi bıraktım ve geri çekildim. Ağzını açtı, sanki bir şey söylemek ister gibi, ancak sonra düşündü ve kapı kolunu çekti. Arabanın cadde üstündeki konumu ve yüksek topukları izin verdiğince alımlı bir şekilde arabadan indi. Tamamen arabadan inmeden önce, elim hızla hareket ederek onun elini sıkıca tuttum.

Belle, yeniden umut dolu bana doğru yöneldi.

"Geçmişinin bir anlamı kalmadı artık," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Artık ben varım ve hiç kimse daha fazla canını yakmayacak, Belle. Buna izin vermeyeceğim."

Ve buna rağmen bunu deneyeni, öldürürdüm.

9. Bölüm

"Yeni bir şey yok?" diye bağırdım ve Brimstone'daki hoparlör sisteminde gümbürdeyen sesi bastırmaya çalıştım. Kulüp tıka basa doluydu ve duvarların boyanmış olduğu cehennem ateşi resmi gibi sıcaktı. Alnımdaki ter damlacıklarını sildim ve kendimi suçlayarak, dans edebilmemiz için orta bölgede kalma fikrinin sahibinin ben olduğumu hatırladım.

David, kalabalığın arasından savaş vererek geçerken başparmağı ile aşağıya işaret etti. Edward, onu yakın takipteydi ve başının üstünde bir Batterie Shots tutuyordu.

"Lütfen, gazetelerde çıkmadan önce, ben öğrenmek istiyorum," diye bağırdı Lola yanımda. Clara'ya bir hafta önce, resmi yatak istirahatı verildiğinden beri, son günlerde zamanımızı sürekli bebek hakkındaki yeni haberleri kontrol etmekle geçiriyorduk. Doktorlara inanmıştık ki onlar bu krizin normal olduğuna dair bize güvence vermişlerdi, ancak benim için kraliyet bebeğini beklemek, Smith'in yokluğunda hoş gelen bir oyalanmaydı.

Ya da daha çok Smith ile alakalı genel bir oyalanma. Bedenimin alt kısmında bir çekilme oluyordu, onu düşündüğümde. Aslında bugün döneceğini düşünmüştüm, ancak ondan hâlâ bir haber alamamıştım. Yavaş yavaş şunu düşünmeye başladım, sanki hayatım sadece kısa mesajlardan ve sesli mesajlardan ibaretti. Edward'ın elinden bir shot aldım ve onu aşağı yuvarladım. Şimdi hiç değilse, içimden akıp geçen sıcaklık dalgalanmalarının, çatışan duygularımdan dolayı değil de alkolün suçu olduğunu düşünebilirdim.

"Clara aradı. Senin dans ederken bir fotoğrafını istiyor – alıntı yapıyorum – bir erkekle. Haberi vereni sakın vurma, sadece iletecekmışım." Edward iki elini de havaya kaldırdı, fakat büyüleyici yüzündeki geniş sırıtma, yalanını cezalandırmaktaydı.

"Bunu unutabilirsin," diye bağırdı Lola beni savunarak. "Onu kendim için istiyorum. En iyi arkadaşı ve kız kardeşinin fotoğrafı, onun için yeterli olmalı."

Lola, shotı devirdi, bardağı masaya vurdu ve beni dans pistine çekti. Clara'nın küçük kız kardeşi beklenildiğinden farklı çıktı. Diğer zamanlarda ya Clara ya da annesi Madeline, hep bizimle birlikte olmuştu. Şimdi anlaşıyordu Lola, o zamanlar geride durmuştu. Lola, alt bedenini dans pistindeki gençlerden birine sürtmeye başladığında ve onu takip etmem için bana bir işaret yaptığında, onun ailedeki diğer kadınlardan çok daha rahat olduğunu fark ettim. O, daha beş dakika öncesine kadar, viral pazarlama hakkında parlak düşünceler açıklamıştı. Odaklanmış ve iddialı gibiydi. Ama şimdi belli ki, bir şalteri çevirmişti ve bir parti kızına dönüşmüştü.

İtiraf etmeliyim ki Lola şimdi çok daha hoşuma gitmişti. Kolunu uzattı ve elini sallayarak, yaklaşmamı bildirdi. Kıkırdamaya başladım – votka etkisini gösterdi – ve beni ona doğru çağırdı. Ar-

kasındaki adam ellerini Lola'nın belinden kalçasına doğru indirdi. Lola nazik bir şekilde beni öne doğru itti ve eğlenmiş bir ifadeyle başını sallayarak, kendisini adamdan kurtardı. Adamın yüzünü görebilmek için, kulüp çok karanlıktı, fakat adam sahte bir üzüntüyle kollarını Lola'ya doğru uzattı. Lola güldü ve kolunu boynuma sarıldı. Ardından birlikte kalabalığın içine ilerledik. Londra'nın önceden tahmin edilemeyen sonbaharında, mini etek giyme konusunda biraz tereddüt etmiştim, ancak şimdi bu fırsatı değerlendirmiş olduğum için memnundum. Lola ile dans ederken, bütün zaman kavramını kaybetmiştim. Birkaç erkek bize katılmak istedi, ancak belli bir zaman sonra elleri rahat durmamaya başlıyordu. DJ müziği değiştirdiğinde ve hızlı elektro sesler, hipnotik bas nabzına dönüştüğünde, siyah elbise çoktan terli bedenime yapışmıştı bile. Bu müzik daha yavaştı – neredeyse letarjik – ve bedenimin içinde iliğime kadar titretiyordu. Kafamı ensemeye düşürdüm ve dalgaların içimden akıp geçmesine izin verdim.

Tanındık kollar belime sarıldı ve rahatlamış bir halde Edward'a yaslandım. En iyi arkadaşın eşcinselse eğer, bunun bazı avantajları vardı. Mesela sürekli dans etmek için bir partnere sahip olmak – elini eteğin altına götürmeye çalışmayan biri.

Müzik aralıksız bir Lana Del Ray Mix'e akıp geçti. Dizlerimi bükerek biraz daha aşağı indim ve kalçamı daire şeklinde Edward'ın önünde döndürdüm. Edward atılışlarımda, güçlü kollarıyla bana destek verdi ve vücudunun yakınlığı beni daha da çok ısıttı. Ritme ayak uydurarak hareket ederken, saçımı ensemenden çektim ve onu dağınık bir topuz şekline getirdim.

Bir el beni omuzumdan tuttu, gözlerimi açtım ve bana sahiplenici bir şekilde bakan, Smith'i gördüm. Kalabalığın içinde takım

elbisesiyle açıkça göze battı. Öte yandan muhtemelen her yerde göze çarpardı. Saçları dağınıktı ve vahşiliğine yakışmıştı. Vahşiliği, kulüpteki seyrek aydınlatmaya rağmen, gözlerinin içinde pusuya yatmıştı.

"Özür dilerim, dostum," dedi Edward ve Smith'in elini üzerimden itti. Kendimi donakalmışlığımdan kurtardım ve kıl payı ikisinin arasına girmeyi başardım. Smith, çoktan ellerini yumruk haline getirmişti bile. İkisinin de atletik göğüslerine ellerimi dayadım, ardından Edward'a döndüm ve sessizce: "Her şey yolunda," dedim.

Edward gözlerini kıstı, ancak başını sallayarak Smith'e onay sinyalini vermek için yer açtı. Ancak bunu yaparken bana bir bakış attı, bu bakışın anlamı ise daha sonra bu konu hakkında konuşacağımızdı.

Smith elini simsıkı benim elime sardı ve beni dans eden bedenlerin arasından arka çıkışa doğru çekiştirdi.

Mihlanmışçasına durdum ve onu da durmaya zorladım.

"Gel hadi. Hemen."

Tenimin üzerine beklenti dolu bir ürperti yağdı, ama ben başımı salladım. "Arkadaşlarıma gideceğimi söylemeliyim."

Aslında deminki çıkışından sonra ona kaybolmasını söylemek niyetindeydim. Ancak şimdi sadece beni götürüleceği yere gitmek istiyordum.

"Onlar bunun farkına varacaklar zaten." Smith elimi çekiştirdi, ancak yeniden elimi çektim.

"Endişelenecekler." Yeni emirleri beklemedim, aksine arkamı döndüm ve masamıza yürüdüm. Smith beni biraz takip etti, sonra durdu.

"Sanırım bu Smith," dedi Edward, sesinde belirgin bir antipa-

tiyle. Edward, Smith'i bir saniye kadar inceledi, ardından yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, bu tipin aleti, termal iletkenli bir roket olmalı."

Lola masaya geri döndü. Kan ter içindeydi. Lola'nın bakışları Edward'dan bana ve yeniden Edward'a gitti. "Neler oluyor burada?"

"İki tane Alfa erkeğin bara girme fıkrasını duydunuz mu?" diye dalga geçtim.

"Kulağa oldukça sert geliyor!" Lola sataşarak orta parmağını gösterdi. Bakışları birkaç metre arkama gitti. "Değil mi ki şu an vajina cenneti ..."

"Sana Belle'nin, günün oymacısını tanıtabilir miyim?" Edward başıyla Smith'i işaret etti.

Lola, kolumu tutup sallamaya başladı. "Neden hemen üzerine binmiyorsun?"

"Çünkü insanların arasındayız." nazik bir şekilde Lola'nın elini üzerimden çektim ve ona vurdum. "Sizi şimdi yalnız bırakıyorum."

"Yani, şimdi seni almasına izin verdiğini demek istiyorsun?" David, Edward'ın yanında bir öpücük dudak yaptı, bunun üzerine Edward da David'in omzunu yumrukladı. "Üstelik böyle bir davranışı da onaylıyorsun," diye uyardı Edward.

"Aylardır birini bulsun diye dua ediyordun ve şimdi de burada sevgiliyi mi oynuyorsun?" dedi David çaresiz bir halde. "Hiç hoş değil."

Edward omuzumun üzerinden baktı. "Ben sadece yeniden seks yapmasını istedim. Ama kaybolan zamanı bir gecede telafi etmesini değil."

"Sen nereden bileceksin ki..."

"Tatlım, eşcinsel olabilirim, ama hâlâ bir erkeğim."

"Sanırım o halde yola koyulmalıyım. Görünüşe bakılırsa daha bir sürü işim var." Edward'a dilimi çıkarttım ve David de bana para cüzdanımı uzattı.

Smith'e geri döndüğümde açık bir şekilde canı sıkılmış görün-
dü. Biraz duraksadım ve kollarımı göğsümün önüne bağladım.
Eğer sakinleşmezse, onunla hiçbir yere gitmeyecektim.

"Buradan çıkmak zorundasın," diye açıkladı Smith.

"Belki de sen gitmelisin," diye karşılık verdim kibirli bir şekil-
de. Smith, onu provoke etmemin, hoşuna gittiğini söylemişti. Ve
emirleri gerçekten de sinirime dokunduğundan, ona tam ihtiyacı
olan şeyi vermek için zorluk çekmedim.

Smith'in gırtlığından derin bir gürlleme yukarıya çıktı. Gerçek-
ten de hırıldıyordu. Etkilenmemiş görünmek için, elimden gelenin
en iyisini yaptım, hâlbuki külodum çoktan ıslanmıştı bile. Haysiyeti
korumak hakkında bu kadar yeterliydi. Smith üzerime çöktü, kal-
çalarımın yakaladı ve beni havaya kaldırdı. "Gel. Şimdi. Benimle."

Kulübü unutmuştum, insanları, müziği. Sadece ikimiz vardık.
Yalnızca içimde yanan arzu, bedenlerimizin birleştiği yerde. Sade-
ce o. Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. Bu büyüğü bozacak
herhangi bir girişim, tamamen anlamsızdı. Beni yeniden çakıntılı
kalabalığın içine bırakmasını istemiyordum. Beni buradan götür-
mesini ve kaderim hakkında karar vermesini istedim.

Smith beni yere bıraktı, elimi aldı, yeniden döndü ve arka ka-
pıya doğru yöneldi. Kapıya geldiğimizde kapıda duran görevli bize
yer açtı.

"Bay Price." Görevli şakağını tıkladı ve kapıyı açtı.

Gece meltemi nemli tenimin üzerinden geçti ve beni anında

serinletti. Yüzümü yıldızlara karşı kaldırdım ve açgözlülükle serinletici havayı soludum.

Veyron arka girişte park edilmişti, Brimstone'un başka bir güvenlik adamı tarafından korunmaktaydı. Adam hiçbir şey söylemeden koşmaya başladı.

"Sıkça gelir misin buraya?" diye sordum, binaya girerek kaybolan adamın arkasından bakarken.

"Sahibi müvekkillerimden biri." Smith arabanın kapısını açtı, ancak hâlâ elimi sıkıca tutuyordu.

Belki temiz havalandı ya da gürültüden ve dans pistini arkamda bıraktığım için, fakat yavaş yavaş kafam netleşmeye başlamıştı. "Benim burada olduğumu nerden biliyordun?"

"Bunun bir önemi yok." Smith'in ses tonu oldukça huzursuz geliyordu kulağa. "Saatlerden beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Bu elbisenin içinde bir telefona yer yok. Telefonu evde bıraktım." Omuzlarımı silktim.

Smith buna aynen beklediğim gibi tepki verdi.

Kalçalarımı kavradı ve beni arkamızda, tuğladan örülmüş duvara sıkıştırdı. "Kıçın bu elbisenin içine sığmıyor."

"Elbise hoşuna gitmedi mi?"

"Bu bir elbise değil, bu bir bandaj."

"Bu gerçekten de bir bandaj elbisesi." Kendimi ona doğru bastırdım ve çoktan sertleşen aletinde sürtündüm.

"Her şeyi sineye çekmeyişi, bu seni heyecanlandırıyor mu?"

Smith, şimşek hızıyla kollarımı başımın üstüne çekti. Yüzü benim yüzümün üstüne eğildi ve orada tehlikeli bir biçimde yaklaştı, ardından dudakları çenemin üzerinde dolandı. "Sana uslu davranmanı söylemiştim."

Smith'in dişleri kulak mememi kemirdi.

"Davrandım ki," diye inledim.

Ağzı daha derinlere hareket etti, ta ki dişleri omzuma vurana kadar, hatta sert bir şekilde.

"Başka bir adamın sana nasıl dokunduğunu gördüm," diye hırladı Smith. "Onun elleri, senin elbise dediğin şu sefil paçavranın her yerindeydi."

Inledim – kısmen, yanlış bir izlenime sahip olduğu için ve yine kısmen, dudakları çoktan köprücük kemiğime ulaştığı için. "Edward? O bir kuaför salonu kadar eşcinsel."

"O, bana ait olana dokundu," diye patlayıverdi Smith ve bedeni tüm ağırlığıyla duvara sıkıştırdı. Smith'in davranışlarında gizli olan hiçbir şey yoktu, incelik yoktu. Azgın bir şekilde karnıma sür-tündü ve aletini yumuşak etime bastırdı.

"Sana ait olan mı?" diye tekrarlardım nefes nefese. "Ben hiç kimseye ait değilim."

"İşte burada yanıyorsun, güzelim." Smith geri çekildi ve hareket etmeden birbiri önünde durduk ve birbirimize baktık. Sınır hemen önümüzdeydi. Etrafında parmak uçlarımızla dönüp durduk ve hatta üzerinde zaten dengeyi kurmuştuk. Fakat onu henüz geçmemiştik. Şimdiye kadar.

Smith inledi, gözleri kısa bir an için kapandı, ardından aşağı eğildi.

Dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı, öylesine sert bir şekilde dudaklarıma çarptı ki kan tattım. Onun mu yoksa benim karnım mıydı, bilmiyorum. Umurumda değildi. Sadece fazlasını istiyordum. Sahip olduğu tadının daha fazlasını, dilinin daha fazlasını, fazlasını.

Tamamen onun büyüğü altındaydım. Dudaklarım onun dudaklarıyla aynı uyum içerisindeydi. Ağzımı, onun güçlü dili için, istekli bir şekilde açtım. Beni istediği zamanda, istediği gibi alabilirdi ve bunu da yapardı.

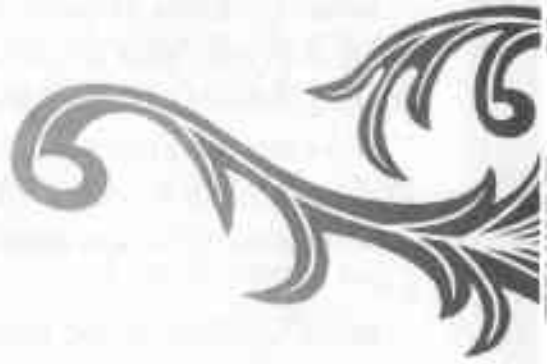
"İstediğin şey bu mu, Belle, güzelim?" diye sordu Smith, diliyle dişlerimin üzerinden geçerken. "Beni ağzının içinde mi istiyorsun? Beni başka nerende istiyorsun?"

Burada. Orada. Her yerde. Sinapslarım, tenlerimiz her karşılaştıkları yerde durmadan ateş saçıyordu, bedenimin içinden akıp giden duygularım tarafından öylesine bastırılmışım. İnledim ve ona daha da sokuldum. Kelimeleri bir araya getiremiyordum artık. Ona sadece istediklerimi gösterebiliyordum. "Kendini biraz daha net ifade etmen gerekiyor," diye mırıldandı dudaklarımda. "Seni yatağıma aldığımda, daha evet ya da hayır kalmayacak. O zaman bana ait olacaksın. Söyle şimdi, bana ait olmak istiyor musun?"

Smith, bir adım geriye attı, beni inceledi ve cevabımı bekledi.

Söylemem gerekeni söylemek, zordu benim için. Ama sonuç itibarıyla altı tane basit söz yeterliydi.

"O çeneni kapat ve beni becer."

10. Bölüm

Garaja kadar gelmeyi başarmıştık. Smith vitesi boşa alarak, koltuğundan fırladı ve ben daha emniyet kemerini çözemedim kapımda durmuştu bile. Bana uzatılmış eli tuttum ve yumuşak dizlerle arabadan indim. Aşırı hız ve şehvetin kombinasyonu beni titrek yapmıştı.

Smith, kolunu belime sardı, beni arabaya sıkıştırdı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Tadı, Burbon ve hırsa benziyordu. Smith'in saçını sıvazladım ve onu kendime doğru bastırdım. Ona bağımlıydım, ihtiyacım olanı sadece o verebilirdi bana. Zamana ihtiyaç duymuştum, ancak şimdi direnmekten vazgeçmeye hazırdım ve elbiselerimle birlikte bütün tutukluklarımı da düşürmeye hazırdım. Arabanın camı, sıcak tenimde serin kaldı, parmaklarım soylu metalin üzerinden kaydı ve Smith'in dudaklarında inledim.

Smith ağzının içinde dilimi emdi ve bana keskin dişlerini hissettirdi.

Beni ısıracağına dair söz vermişti.

Bedenim ona daha da yaklaşmak istedi. Aramızda çok fazla kumaş vardı, yeteri kadar ten yoktu. Smith geriye çekildi ve beni döndürdü. Ardından beni sert bir şekilde arabaya bastırdı.

"Sana, bu elbiseye neden karşı olduğumu göstereceğim," dedi soluk soluğa kulağıma, bacağına baldırlarımın arasına ittiğinde ve onları açtığında. "Vajinana ne kadar kolay ulaşıldığını görüyor musun?"

Başımı sallamaya çalıştım, ancak yanağım arabanın tavanına sıkıştırılmıştı, nefesim metali buğulandırdı.

Smith saçımı kavradı ve başımı enseme doğru çekti. "Seni duyamıyorum, güzelim."

"Evet," diye soludum.

"Evet, ne?" Smith daha sert çekiştirdi ve başımı acıtarak arkaya doğru bükte.

"Evet, efendim," diye sızlandığımda, heyecanın sıcak bir dalgası cinsel organımdan geçti.

"Uslu kız." Smith dikkatli bir şekilde başımın öne eğilmesine izin verdi ve yanağımı okşadı. Ardından enseme öpücüklere boğdu. "Ağzım şimdi vajinayı ele alacak ve olduğun gibi kalmanı istiyorum. Yerinden kıınıldama."

Dudaklarımın arasından, çaresizliği belirten bir iç çekme kaçı-verdi. Smith dudaklarını, benim dudaklarıma bastırdı ve elbisemi belime kadar yukarıya sıyırdı. "Bana teslim olmak istemediğini biliyorum. Bugüne kadar hiç kimse seninle doğru düzgün ilgilenmemiş – seni gerçekten şımartmamış, doğru mu?"

Gözlerimi yumdum ve başımı salladım.

"Ama senin buna ihtiyacın var, değil mi?" Smith saçımın bir telini kulağımın arkasına itti ve bunu yaparken dizini cinsel organıma

sürttü.

Dudaklarımı ıslattım, gözlerimi açtım ve onun bakışlarını aradım. Öncesinde evet demem gerekmiyordu, o bunu öyle de biliyordu.

"Seninle ilgileneceğim, güzelim," diye söz verdi Smith. "Bu senin hoşuna gidecek."

Smith, parmaklarını string tangamın iplerinin altından geçirdi ve yumruk yaparak onları kavradı. Slipi aşağı çektiğinde, yırtıldılar ve kalçamda kızarıklık bir iz bıraktılar. Dantel kumaş kalçalarımın arasında süttü ve sıçrayarak karşılık vermemek için yanağımı ısırdım. Smith tangayı garajın zeminine attı. "Seninle ilk karşılaştığımızdan beri, senin tadına bakmayı hayal ettim. Kendini benim için geniş bir şekilde aç."

Arabaya tutunabildiğim kadar sıkı tutundum ve bacaklarımı daha fazla açmak için zorlandığımda, yüksek topuklarımın üzerinde sallandım durdum. Smith'in, ayırmış olduğum bacaklarımın arasında diz çöktüğünde, elleri bedenimden aşağı kaydı. Parmak uçlarıyla apışımın arasında boylu boyunca gezinip durdu ve vajinamın içine elektrik çarpmaları gönderdi.

"Lanet olsun, benim için o kadar ıslaksın ki. Olgun ve hazır." Smith'in derin sesi tenimin üzerinden geçti. Başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizerken, Smith, derin bir şekilde parmaklarını içime soktu ve beni esnetti. Öne eğilmek yerine, Smith kolunu kalçamın etrafına sardı ve dizlerimi kırmam için öyle bir zorladı ki onların üzerine çömeldim. Hızlı bir hareketle beni ağzına doğru çekti. Dili aceleyle öne geçti ve hassas yarığımın üzerinde gezindi.

Resmen Smith'in yüzünün üstünde oturuyordum ve bir Bugatti'ye tutunmuştum. Bu düşünce, tüm bedenimi aleve veren bir

ateşi tutuşturdu. Kalçalarım, dik durabilmem için zorlanmaktan yandılar, ancak bu bana pozisyonumu daha da fark ettirdi. Smith tomurcuğumu emerken, arzu gitgide büyüdü ve beni sıkıca yakaladı. Smith, sonunda sakınarak ve hiç acele etmeden diliyle üzerinden geçtiğinde, çığlık attım ve neredeyse dengemi kaybettim. Sıkıca arabaya tutundum ve Smith bana dayanak sağlaması için kalçalarımı tuttu.

"Düşmene izin vermem," diye temin etti Smith beni, arzudan titreyen bir ses tonuyla, "Ama kendini bırakman gerekiyor ve dilimin üzerinde gelmen lazım."

İnleyerek başımı salladım, ancak Smith bunu fark etmedi. Ya da umurunda değildi. Kendimi tutamıyordum artık, bedenime sahip olan duygulara daha fazla karşı koyamıyordum. Smith, doyamadığı lezzetli bir içecekten tadar gibi, vajinamı yudumladı ve ben de patlayıverdim. Bedenime sahip olan ateşli gerilim, bir ekstaseye yükseldi, Smith yarı açık dişlerinin arasından beni bitirene kadar içtiğinde. Arzunun en büyüğü uzuvlarımdan akıp geçerken, kollarımı düşürdüm ve bir çuval gibi aşağı çöktüm.

Ancak yere düşmedim. Smith'in güçlü kolları beni desteklediler. Dili beni sıkıca tutuyordu. Uyuşturulmuş gibi kendimi arabaya yasladım, ancak Smith beni ağzıyla uymayı kesmedi. Onun saldırısı karşısında baldırlarımı birleştirmeye çalıştım, ancak buna gücüm yetmedi. Smith ritmini yavaşlattı ve dikkatle atan vajinamın çevresinden geçti, ta ki kaslarımın kasıldıklarını hissedene kadar.

Bunun olması imkânsızdı.

Ancak hiperventilasyon durumunda olan beynimin, bunun üzerinde düşünmeye devam etmesi için, zamanı yoktu. Bedenim anında yeniden sallanmaya başladı, Smith beni bir sonraki fantas-

tik orgazma ulaştırdığında.

Orgazmım dindiğinde, kaslarım nihayet beni yarı yolda bıraktılar. Ancak devrilmeden önce, Smith kollarını doladı bana, beni arabaya yasladı ve bedenimi kendi bedeniyle sakladı. Konuşamadım. Hayatım boyunca böyle bir şey yaşamamıştım.

Smith başparmağı ile alt dudağımı okşadı, ta ki ağzımı açana kadar. "Şimdi senin seksi ağzını istiyorum."

Elimi alta götürdüm ve fermuarını karıştırdım, ancak Smith başını salladı. Smith kolunu bedenime sardı ve beni arabanın sürücü tarafına götürdü. "Hâlâ seni neyin daha çok heyecanlandırıldığını bilmiyorum – ben mi yoksa araba mı?"

Protesto etmek için ağzımı açtım, ama Smith ağzımı işaret parmağı ile kapattı.

"Seni neyin azdırdığı umurumda değil, önemli olan, onun bana ait olması, güzelim." Klık sesi duyuldu ve sürücü tarafındaki kapı açıldı. "Dizlerini sürücü koltuğunun üzerinde görmek istiyorum. Arabamın içinde, vajinan çıplak bir halde seğirdiğinde, onun ne kadar güzel olduğunu göster bana." Arkamı döndüğümde ve çanak koltuğa tırmandığımda, geriye sendeledim ve kapı çerçevesine tutundum. Tenim, tereyağı kadar yumuşak derinin üzerine sürtüldüğünde, bacaklarımın arasındaki atma daha zorlayıcı bir hal aldı.

"Paha biçilmeyen mülküm ve en pahalı olanım," dedi Smith kısık sesle, elini cinsiyetime bastırdığında.

Beni hangisine atfettiğine dair bir açıklama beklemedim. Beni mülk olarak görmesinden dolayı rahatsızlık hissetmem gerekirdi, fakat tekrar tekrar beni sahiplenmesini istiyordum. Smith'in dokunuşlarından ve onun hoşuna gitme arzumdan hariç, başka bir şey düşünmeyi kesmiştim. Arkamdan bir fermuar sesi duydum.

Başımı çevirdim ve Smith'in aletini dışarıya nasıl çıkarttığını izledim. Gerçi onu daha önce de görmüştüm, fakat bu şekilde değil. Kocaman testisleri tarafından ihtaşla çevrilerek, alt bedeninden öne doğru çıkmıştı. Onun iyi donatılmış olduğunu biliyordum, ancak böyle, tam büyüklüğüne uyanmış bir haldeyken beni hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

"Endişelenme." Görünüşe bakılırsa Smith ne düşündüğümü hissetmişti. "Ancak sen hazır olduğunda alacağım seni."

Çekingen bir halde dudaklarımı omzuma bastırdım. Gerçi Smith benim ilk erkeğim değildi, hiç değildi, fakat onun, eski sevgililerime nazaran, başka bir ligde oynadığı apaçıktı.

"Ağzını saklama," diye emretti Smith. "Onu aksiyon halinde görmek istiyorum. Sana Bugattimle mi yoksa benimle mi seviştiğini bilmediğimi söylemiştim. Şimdi ağzının arabamla ne yapabileceğini bana göster."

Belki de bunun sebebi ona tamamen teslim oluşumdu. Belki de bana sağlamış olduğu iki orgazm, aklıma saf dışı bırakmasına sebep olmuştu. Belki de kendimi o kadar tutmuştum ki benim ne istediğimi ve onun ne istediğini ayırt edemiyordum. Fakat arabaya sürünerek girmeye devam ettim, öyle ki dilimle direksiyonun yumuşak derisine dokunacak kadar yaklaştım. Tadı pahalıya benziyordu, lükse ve günaha. Dilimi yuvarlağın üzerinde gezdirdim. Derinin sıcak Misk tadı, Smith'in elinin tuzlu izleriyle karışmıştı. Direksiyonun deri dikişinin üzerinden geçtim, bununla birlikte yüzeyin her bir mili metresini şımarttım.

Göz ucundan, Smith'in eliyle şaftını nasıl sıkıca kavradığını gördüm. Kendisini tatmin etmeye başladığında inledim. İki arada bir

derece kalmıştım, çünkü bir yandan onun benim elimin olmasını diledim, diğer yandan ise ona da bir fikir sunmak istedim.

Direksiyondan yukarı doğru süründüm, dudaklarımı armatüre dokundurdum ve her bir düğmesini öpmek için, kendime zaman ayırdım.

"Evet, aynen böyle, güzelim. Bana ne kadar ahlaksız olduğunu göster. Smith eliyle sıkıca kıcımlı tuttu ve şehvet tomurcuğumun atması, güçsüz bir seğirmeden, davul solosuna yükseldi. Onun tepkisi beni yakıyordu. Kıcımlı havaya kaldırdım, dudaklarımı vites koluna geçirdim ve onu derin bir şekilde ağzımın içine kaydırdım.

Smith arkamda inledi. "Daha fazla bekleyemeyeceğim, ama yumuşak davranacağım."

Aletin sıcak sivri tepesi, benim küçük kapıma vurdu ve büyük bir beklenti içerisinde dişlerimi deri anahtar düğmesine geçirdim. Smith bir an bekledi ve benim doğru pozisyonu almam için, bana zaman tanıdı. Ardından içime girdi. Hâlâ şişkin bir halde olan vajinam, onun inanılmaz hacmini kabul etmesi için, sancıyla esnedi. Aman Tanrım, şaftı inanılmaz derecede güçlüydü. Kendimi geri çektim, bu adı gösteriyi bıraktım ki Smith derin bir şekilde içime nüfus ederken, nefes alabileyim diye.

Bütün bu zaman içinde buna karşı koymuştum: Şehvet. Tarifi mümkün olmayan şehvet.

"Şimdi seni tam anlamıyla alacağım. Smith başlamayınca, kalçalarımı geriye ittim ve onu daha derinlemesine içime almaya çalıştım.

"Henüz değil." Smith dingin, hafif vuruşlarla pompalarken, sırtımı okşadı. Benim sürekli acele etmeme rağmen, onun acelesi yoktu. Smith aniden kendisini geri çektiğinde, arkasından o kadar

çok dindirilmemiş arzu bırakmıştı ki elimde olmadan inledim. "Gel-
diğim sırada seni görmek istiyorum."

Sırt üstü dönmek için, kendimi ondan geri çektim ve Smith'in
cebinden bir kondom çıkarttığını gördüm. Paketi yırtarak açtı ve
aletinin üzerinden geçirerek aşağı yuvarladığında, kendisini ok-
şadı. "Şayet korunma konusunda henüz bir şey yapmıyorsan, bir
dahaki haftaya kadar bununla ilgilenmelisin." Başka bir emir daha.
"Bu güzel pembe vajinadan spermierimin damlayarak nasıl aktı-
ğını görmek istiyorum." Onu özendirmek arzusuna karşı koymak
için, başımı salladım ve alt dudağımı ısırdım. Ona, doğum kontrol
hapını kullandığımı söylesem mi diye düşündüm, ancak onu yeni-
den içimde hissetmek için daha fazla bekleyemeyecektim. Smith,
bu gece dur durak bilmiyordu ve şayet defteri elime alacak olur-
sam, olabilecek tahmin edebiliyordum. İş bittiğinde, Smith bana
elini uzattı. Ancak ayaklarım yere basar basmaz, Smith beni hava-
ya kaldırdı, arabaya dayadı ve beni direğinin üstüne oturttu.

"Hazırsan, güzelim."

Kalçalarımı anında indirdim ve onu köküne kadar içime aldım.
Yarın sabah yara bere içinde olsam bile, şu anda onun o şahane
uzunluğunun her santimini içimde hissetmek istedim. Smith hiç
şaşırmadan devam etti. Bana kollarını doladı, kıcıımı kavradı ve beni
Veyron'un motor kaputuna taşıdı. Dikkatli bir şekilde beni üzerine
bıraktı ve fiziksel temasımızın bozulmamasını sağladı, ardından
kurnazca sırıttı. "Şu an gençlik hayallerimden birini yaşadım."

"Ben de." Başparmaklarımı elbise askılarımın altına taktım,
askıları aşağı indirdim ve ona göğüslerimi açtım. Meme uçlarım
soğuk havaıyla temas edince büzüştüler. "Bakalım diğer fantezi-
lerden ne çıkacak."

Daha düşüncemin sonuna gelmeden, Smith'in ağzı arsız tomurcuğumun üzerine kapandı. Smith, göğsümü yoğurdu, dudaklarını diğer meme ucuna kapanmadan önce, kendisini birkaç saniye için geriye çekti. Aman Tanrım, umarım araba iyi sigortalanmıştır, çünkü beni kaportanın üstünde dizginsiz bir şekilde alacağı yer, mutlak surette bir göçük oluşurdu. Belimi büktüm, bunun üzerine Smith bedenimi kavradı ve daha derin nüfus etmesi için, bedenimi bir kol gibi kullandı. Ve daha sert.

Smith bana bir orgazm hediye etmiyordu, o onu fethediyordu. Kendi şehvetiymiş gibi, benim şehvetime hizmet etti ve bu kez onun etrafında parçalandığımda, ne bir şimşek, ne bir gök gürültüsü, ne de bir havai fişek vardı. İlikleri titreten bir çığlıkla patladım.

Smith'in yüzü ciddileşti, dişlerini birbirine bastırdı, kolunu uzattı ve enseme tuttu.

"Bana bak," diye emretti Smith ve kollarıyla beni hafiften havaya kaldırdığında da hızını kesmedi.

Gözlerimi açmayı denedim ancak bana itaat etmediler. Başım yana düştüğünde, onu zorla geriye getirdi.

"Bana bak." Bu kez Smith'in emrinde, uymamı gerektiren acımasız bir şey yatmaktaydı. Smith parmaklarını boğazıma sardı ve baskıyı yükselttiğinde, ben de gözlerimi açtım. "Aynen böyle, Belle, güzelim. Gelmek üzereyim ve geldiğimde, bu vajina bana ait olacak. Sen bana aitsin. Hâlâ hayır diyebilirsin. *Kendi kendini becer*, de bana. Bu senin son şansın."

Kısa, hararetli bir an kadar, Smith'in dudakları benimkileri okşadılar.

"Eğer gelirsem, ikimiz için de bir geri dönüş olmaz," diye uyardı Smith ve yeşil gözleriyle bana sabit bir şekilde baktı. Hiç yorulma-

dan vuruşlarına devam ederken bile, Smith'in bakışları dalgalanmadı. "Şimdi, ilk ve son olarak karar ver."

Net bir şekilde düşünecek durumda olmuş olsaydım bile, bunu düşünmem gerek yoktu. Benim kararım çoktan belli olmuştu, Smith arabada elimi tuttuğunda. Keza Smith'i ilk gördüğüm anda da bu kararı vermiş olabilirdim.

Parmaklarımı Smith'in saçlarının içine soktum, dudaklarını benim dudaklarıma dayadım ve kararı bir öpücükle mühürledim. O, ise bu arada ona ait olanı aldı.

11. Bölüm

Belle'yi kollarımın arasında hissetmek çok iyi geldi bana.

Başka kadınları becerdiğimden bu yana çok bir zaman geçmemişti. Aletim için hazır olan bir yarık bulmak çok da karmaşık değildi. Burada olan şey karmaşıktı. Bu farklıydı.

Belle'yi ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Ancak onu nihayet aldıktan sonra, nelerin olabileceği konusunda bir ön görüşe sahip değildim. Onsuz geçen son birkaç gün, sönük geçmişti. Paris'te asılı kalmıştım, duruşmalar düzenledim ve bununla beraber sürekli erekte halindeydim. Bu kadar azgınlık için, muhtemelen Paris'ten daha kötü yerler vardı.

"Demin sana ulaşamadığımda neredeyse delirmiştin," dedim Belle'e.

Aslında onun çok daha açık bir cezalandırmaya ihtiyacı vardı, fakat bu sefer bir azarla kurtulmalıydı. Gerçi benim beklentilerim anlaşılır gibiydi, ama onun için bilinmeyen topraklardı.

"Senin ne zaman geri döneceğini bilmiyordum."

Belle, başını çenemin altına soktu ve onun sarı buklelerin arasındaki zambak kokusunu kokladım.

"Telefonun yanında değildi." Ondan itina göstermesini ve netlik bekliyordum. Fakat şimdi telaşlanmam, bir şey ifade etmezdi. İlk başta yapabileceğim en iyi şey kısıtlama getirmektir, ta ki kendi sınırlarımızı tartışana kadar.

"Cepleri yok," diye mırıldandı Belle dalgın bir halde ve asansörün düğmesine bastığımda, göğsüme daha da çok sokuldu.

"Yatağa mı girmek istiyorsun," diye sordum makul bir şekilde.

Belle bir esnemeyi bastırdı ve başını salladı.

Asansörün içine girdim ve dirseğimle ikinci kata bastım. Serçe parmağımla ensesini kaldırdım hafiften ve devam ettim: "Şayet telefonun yanında olmuş olsaydı, sana daha önce ulaşabilirdim. O halde seni şimdi saatlerce becermiş olurum. Ama telefon yanında değildi, yoksa?"

"Hayır," diye fısıldadı Belle.

"Emrimde değildin. Ve şimdi ne yazık ki seni birkaç saat uyanık tutmak zorundayım."

Belle'nin mavi gözleri kocaman açıldılar.

"Ben sana hâlâ doymadım. Doyana kadar ikimiz de uyanık kalacağız. Umarım anlamışsındır."

"Bu, sen tatmin olmayana kadar uyuyamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Hayır, güzelim," diye düzelttim onu nazikçe. "İkimiz de tatmin olmadan uyuyamayacağımızı söylüyorum. Kaç gündür seninle ne yapacağımı düşünüyorum. Henüz yeni başladık."

Ona başka bir seçenek bırakmadım. Garajda ona seçenek bırakmıştım. Lanet olsun, başvuru görüşmemizden beri ona çıkış

yolları göstermiştim. Kendisini bana teslim etmişti. Bu, onun bu akşam vermesi gereken son karar olmalıydı.

"Anlıyorum." Belle'nin dudakları ürkek bir gülümseme için açıldı.

Kaşımı kaldırdım. "Bu doğru mu?"

Belle'nin parmaklarını yanağıma koydu ve bekledi, ta ki ben yüzümü onun elinin içine bastırana kadar. Ardından gözlerimin içine baktı. Belle'nin bakışlarından sorular okuyabildim, korku ve şaşkınlık, ama aynı zamanda arzuyu da. "Evet, efendim."

Belle'nin mırıldanarak vermiş olduğu cevap, neyi bilmek zorunda olduğumu anlattı.

O, bir şekilde kendisini nasıl bir şeye bulaştığını anladı. Buna rağmen onunla yavaş yavaş başlayacaktım.

Şimdilik onu yatağa götürdüm.

Güneş ışığı Belle'nin huzurlu yüzüne vurdu. Sarı saçları başını bir hale gibi çevreliyordu ve onun bir melek gibi görünmesini sağladı. Uykusunun içinde hareket etti ve tek elini çenesinin altına koydu.

Belle, benimle ne yapıyordu?

Kırılmış olan bazı şeyler, tamir olmuyordu tekrar. Bunu biliyordum. Bunu sıklıkla yaşamıştım. Kırılmış kalplerden dolayı insanların nasıl mahvolduklarını görmüştüm. Yok, edilmiş bir şeyi, yeniden birleştirmek ve iyileştirmek, inanılmaz derecede zordu. Bir kez daha yaralanmamak için, her zaman yaralarımı saklamanın ve kendimi geleceğe hazırlamanın daha güvenli olacağına inanmıştım.

Fakat dün gece uyumamıştım, Belle'nin nefeslerini saymıştım ve onun her bir hareketini ezberlemiştim. Uykunun ona bahşetmiş olduğu, huzuru saçıyordu.

Ben kendi kendime, şayet onun yanında uyursam, korunmasız olduğumu söylüyordum. Ama gerçekte sadece gözlerimi kapatmak istemedim.

Belle, hâlâ derin ve deliksiz uyuduğu halde, dudakları hareket etmeye başladı. Dirseğimin üzerine yaslandım ve onu uyandırmak arzusu ve yeniden uyuması umudu arasında gidip geldim. Ardından Belle sırt üstü yattı ve donakaldı. Başını yastığa bıraktı ve sessiz bir çığlık attı.

Belle'nin çığlığındaki acısı, kalbimi sızlatmıştı. Rüya görse dahi, onun korunmasından sorumluydum.

Elimi yanağına koydum, onu okşadım ve onu kâbusun içinden bana geri döndürdüm. Belle korkmuş bir halde gözlerini açtı. Ardından beni gördü ve korkusu şaşkınlığa dönüştü.

"Ben buradayım, güzelim."

Sesimin tınısı duyulduğunda, Belle'nin etkileyici yüzünde rahatlama belirdi. Göğsümdeki gerginlik dağılmıştı. Öne eğildim ve Belle'nin alnına bir buse kondurdum. Belle rahatlamış bir şekilde yastığa gömüldü ve bedenini örtünün altına saklamak ya da kendisini benden geri çekme teşebbüsünde bulunmadı.

Tepkisi, düşündürücü bir şekilde güven verici gibi hissettirdi.

"Yoksa sen beni uyurken izliyor musun, seni gergin seni," diye mırıldandı Belle uykulu bir halde.

"Bir kâbus gördün." Korumacı içgüdüm, onu kollarıma almak ve ona sıkıca sarılmak arzusunda idi. Ancak sadece saçını yüzünden çektim. "Bu sıkça oluyor mu?"

"Muhtemelen bir tane kâbus yeterli olmalı." Belle bana doğru döndü ve yüzünü elime yanaştırdı.

Sorudan kaçtı – ama neden?

Onu sıkıştırmaya hakkım yoktu. Bunun üzerine bir kolumu üst bedeninin altından geçirdim ve onu kendime yaklaştırdım. Belle kıvrıldı ve birlikte karanlık, rüyasız bir uykuya daldık.

1. The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work during the year. It is divided into two main sections: the first section deals with the general situation of the country and the progress of the work during the year, and the second section deals with the specific results of the work.

2. The second part of the report deals with the specific results of the work. It is divided into three main sections: the first section deals with the results of the work in the field of agriculture, the second section deals with the results of the work in the field of industry, and the third section deals with the results of the work in the field of commerce.

3. The third part of the report deals with the financial results of the work. It is divided into two main sections: the first section deals with the income of the work, and the second section deals with the expenditure of the work.

4. The fourth part of the report deals with the general conclusions of the work. It is divided into two main sections: the first section deals with the general conclusions of the work, and the second section deals with the specific conclusions of the work.

5. The fifth part of the report deals with the recommendations of the work. It is divided into two main sections: the first section deals with the general recommendations of the work, and the second section deals with the specific recommendations of the work.

12. Bölüm

Uyandığımda, Belle kaybolmuştu. Öfke ve panik karışımı sardı beni, ancak bana yaklaşmasına izin vermedim. Onun gitmiş olmasına inanmak için bir neden yoktu – sonunda doğrudan kurdun boğazına gittiğini fark etmediyse. Cep telefonumu açtım ve garajdaki video gözetimini kontrol ettim. Arabası hâlâ orada duruyordu. Ardından kendimi gerisin geriye yastığın üzerine bıraktım.

Belle Stuart sert bir lokmaydı.

Çıplak olduğunda ve şehvetten yanıp tutuştuğunda, ondan beklediğim her şeyi yapıyordu. Bunu öğrenmiştim. Fakat geri kalan zamanlarda hesap edilemezdi.

Sadece hesap edilemez kadınlar beni çekse ya!

Ayaklarımı yataktan dışarı salladığımda, Belle'nin elbisesini yerde gördüm. Onu görünce sırtımda zorunda kaldım. Demek ki çok uzağa gitmiş olamazdı. Boxer şortumu giydim ve aramaya koyuldum. Onu bulduğumda, erkenden yataktan çıktığında ve izin almadan uzaklaştığında, ona ne kaçırdığını göstermek istiyordum.

Mutfakta ve oturma odasındaki kısa arama başarısız olmuştu. Ona tayin etmiş olduğum odada da değildi. Sonra duraksadım ve onun kapısının karşısındaki kapıya baktım.

Onu orada aramak için bir neden yoktu. Sonuçları hakkında onu uyarmıştım.

Sonunda onun, benim havuzun dibinde boydan boya nasıl yüz-düğünü gördüm.

Çırılçıplak.

Onun, yerçekimsiz ilerlediğini gördüm. Su, kıvrımları boyunca akıp gidiyordu ve sarı saçları arkasında kabarmıştı. Cumartesi sa-bahını bu şekilde geçirmek, fena bir fikir değildi.

Belle nihayet bedeninin üst kısmını yukarıya vurunca ve ha-vuzun kenarından bakınca, bana kurnaz bir gülümseme bahşetti. Ona bir havlu tuttum.

"İşim bitmedi daha. Bana niçin eşlik etmiyorsun?" Belle kendi-sini sırt üstü attı ve mükemmel göğüslerini yüzeyde süzdürdü. Bu cazip bir teklifti.

"Ben yüzmeyem," diye seslendim.

Belle kıkırdadı. "Peki, o zaman neden bir havuza sahiptin?"

"Güzel kızların benim için soyunmaları ve bir tur dalmaları için." Onu daha iyi görebilmek için, havuzun kenarına daha da yaklaştım.

"Niçin girmiyorsun ve bu kızlara ne yaptıklarını göstermiy-or-sun?" diye önerdi Belle ve kirpiklerini tıngırdattı.

"Sen niçin çıkmıyorsun?" diyerek karşı atağa geçtim.

"Çünkü üzerinde bir şey olmayan kişi benim." Belle yeniden daldı ve kıcına göz atmama izin verdi.

Neredeyse beni suya atlamam için ikna etti. Ancak ben pozis-yonumu müdafaa ettim. Belle'nin başı bir sonra i seferde suyun

yüzüne çıktığında, parmağımı büktüm ve ona geri gelmesi için emir verdim. "Seninle yapmak niyetinde olduğum bütün her şey için, daha geniş bir yere ihtiyacım var."

Belle'nin kolları suyun yüzeyini sildi. "Burada bir sürü yer var ki."

Pekâlâ. Madem ki böyle istiyordu. Arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim. Dışarıya çıkan yolun üzerinde şortumu aşağı bıraktım.

Asansör henüz gelmeden, Belle çoktan koridordaydı.

Bedeninden sular damlıyordu ve sırlıklam saçı ensesine yapışmıştı. Dudaklar mosmor kesilmişti, ama bundan başka üşüyor-muş gibi görünmedi.

Asansörün kapısı açıldığında, kıvrarak yanımdan geçti ve içeri girdi. "Yukarıya mı?"

"Daha çok alt kata diye düşünmüştüm." Onu takip ettim, yakaladım ve kollarını başından yukarıya kaldırdım. Belle'nin çıplak bedeninden aynaya su damlacıkları sıçradı ve aşağı aktı. "Arkamı dön, güzelim."

Belle itaat etti, eğildi ve bana kıcını sundu.

Aman Tanrım, onunla neler neler yapardım! Ama ilk önce, yeni bir şey denemek istedim. Bununla onu gıdıklayarak, Belle'nin içinden yeni bir tepki elde edebilirdim.

Elimle mükemmel kıvrımlı kıcını okşadım, ardından o kadar hızlı vurdum ki geriye el izim kaldı.

Belle nefes almaya çalıştı, ancak kendisini benden geriye çekmedi ve arkasını da dönmedi. Onunla bir sonraki yapacağım şeye, kendisini hazır tutuyordu.

"Sana havuzdan çıkmamı söylemiştim," dedim kaba bir ses to-

nuyla ve kışında bırakmış olduğum izlerin üzerinden okşayarak geçtim.

"Bana rica etmiştin," diye mırladı Belle.

"Benim emirlerimi asla rica ile karıştırmamalısın, güzelim. Ya da sonuçlarına katlanırsın."

"Ne demek istiyorsun..." Diğer yanağa inen acı dolu bir şamar, Belle daha soruyu tamamlamadan, soruyu cevaplandırmıştı.

"Yavaş yavaş anlıyor musun?" diye sordum. "Seni becermek istedim ve sen yoktun. İtaat etmediğin takdirde, bu olur."

Belle kendisini biraz büktü ve parmak uçlarının üzerinde durdu. Sadece bir sonraki şamara mı hazırlanıyordu, hatta umut mu ediyordu, bunu söylemek zordu. Benim de zaten umurumda değildi.

"İlk karşılaştığımızdan beri bedenim bana tepki verdi ve tarafımdan dizginlenmek için yalvardı." Belle'yi tek kolumla sardım, onu kendime doğru çektim ve aletimi onun yanan kışına bastırdım."

"Dizginlenmek istiyor musun?"

Belle sadece anlaşılmaz bir sızlanma çıkarttı. Elimi bedeninden yukarıya doğru sürdüm ve boğazına koydum. "Dizginlenmek istiyor musun?"

"Evet, efendim!"

"Çok iyi," diyerek, takdirimi kulağına fısıldadım ve aynı anda dizimi onun çıplak cinsiyetine bastırdım. Orada hissetmiş olduğum ıslaklığın, havuzla alakası yoktu. "Kışına şaplak atmamdan dolayı mı ıslandın?"

Belle, ensesinden sıkıca tutmuş olmama rağmen, elinden geldiğince başını salladı.

"Benim hoşuma gitmeni öğreteceğim sana, güzelim. Ama bi-

rincisi: Eğer kibar bir şekilde rica edersen, seni becereceğim." Ale-timi, Belle'nin kışının kıvrımlı etine daha da sıkı bastırdım.

"Evet, lütfen, becer beni," dedi Belle nefes nefese.

Bekledim. Belle benim ne istediğimi biliyordu, bunu ona hatırlatmama gerek yoktu. Ancak sessiz kaldı. Üzücü. Kendisinin bana teslim olacağına dair, içgüdüüne güvenmişim.

Belle yutkunduğunda, gırtlığındaki hareketi hissettim, ardından fısıldadı: "Beni lütfen becerin, efendim."

Bu çok daha iyiydi. Bunun için Belle'nin yalvarmasını istiyordum ve bir gün bunu yapacağını biliyordum. Ama ilk başta mütevazı bir rica yeterli olmalıydı. Aşağı uzandım, boş olan elimle aletimi kavradım ve onun damlayan vajinasına götürdüm. "Lastiğim yok."

"Unut onu," dedi Belle nefes nefese ve bana daha iyi bir erişime izin vermesi için, bacaklarını biraz daha araladı.

Kendimi onun suyuyla ıslattığımda, aletimin sıcak başı, Belle'nin yarığın üzerinden kaydı. "Senin hakkında hazırlattığım dosyada, tıbbi kayıtlarında vardı. Sağlıklıydın, ayrıca bu benim için de geçerli ve her ne kadar erkeklere tövbe etsen de, hâlâ doğum kontrol hapını kullanıyorsun. Kondom olmadan devam etmek seni rahatsız ediyorsa, bunu senin yerinde olsam, hemen şimdi söylerdim."

Belle sesini çıkartmayınca devam ettim: "Doğum kontrol hapını niçin kesmedin? Belki, başından beri benimle işi becermek istediğinden mi?"

Belle nefes almaya çalıştı, bana cevap verme durumunda değildi. İlk karşılaştığımızdan beri, Belle beni istemişti. Kendi kendine tetikte olmasını söylemişti, ancak doğum kontrol hapını kullanmaya devam etmişti. Bu kaçınılmazdı. Benim gibi bir adamdan

uzun süre kaçamazdı.

"Buna bakmam lazım," diye inledim ve elimi gevşettim. İki elimle Belle'nin yanaklarını ayırdım ve aletimin tepesinin, onun o mükemmel vajinasını nasıl esnettiğini izledim. Belle'nin içine girdiğimde, pembe eti beni kuşattı. Ardından yavaş yavaş kendimi Belle'nin içinden çektim ve cinsiyetinin şaftımın üzerinden nasıl kaydığını hayranlıkla izledim. "Bütün günümü bununla geçirebilirim. Senin azgın vajinanın, aletimi nasıl yuttuğunu izlemek fazlasıyla güzel."

"Lütfen," diye çığlık attı Belle, ön vuruşlarımı yavaş çekimle sürdürdüğümde.

Ellerim, Belle'nin kalçasına gitti ve onu hızlı ve derin vuruşlarla aldım. "İçinden suyumun nasıl dışarıya damladığını görmek istiyorum."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Belle boğulmuş bir sesle. "Her yerime fışkırt!"

Bu, seve seve yerine getireceğim bir ricaydı. Belle, sıcak tohumlarımın ilk postasını içeriye pompaladığımı hissettiğinde, orgazm oldu. Gitgide daraldı ve doruk noktasının şiddetinden dolayı, bütün bedeni titremeye başladı. Belle'nin sıcak kontraksiyonları beni sağmaya devam etti. Püskürtme üstüne püskürtme bastırdım ve kendimi tamamen tükettim.

Birlikte asansörün duvarına karşı çöktük, aletim hâlâ Belle'nin içinde atmakaydı.

"Hareket etme," diye emrettim. Kendimi yavaş yavaş ondan geri çektim ve kremamın Belle'nin titreyen vajinasından nasıl damladığını izledim.

Belle kimıldamadı ve tek bir söz dahi söylemedi. O sadece çu-

val misali duvarda yığılı kaldı, ta ki onu titrek ayaklarının üstüne kaldırına kadar.

"Onu hissedebiliyor musun?" diye sordum.

Ondan, hoşuna gittiğini duymak istedim – ve onun aynen umduğum gibi ahlaksız ve azgın olduğunu. Belle başını salladı ve oldukça sersem gibi göründü.

"O çok ateşli," diye fısıldadı Belle.

"Ona dokun."

Belle titreyen elini aşağı kaydırды ve parmaklarıyla yarığını ayırdı.

"Aynen böyle, güzelim," diye konuştum onunla, elimi onun elinin üstüne koydum ve yapışkan sıvıyı, şişmiş cinsiyetinin üzerine bulaştırdım.

Belle'nin başı arkaya düştü, ona zorlanan vajinasını şımartmaya yardım ederken.

"Senin bir kez daha geldiğini görmek istiyorum," diye hırladım ve elinin üstüne daha da bastırdım.

Belle dudağını ısırdı ve kalçasını parmaklarımıza doğru itti.

"Kendini bırak," diye talep ettim.

Belle patladığında, göğsünden boğuk bir çığlık koptu.

Spazmlar hafiflediğinde, Belle sakinleşti, ağzı hâlâ mükemmel bir O gibi açıktı. Eğildim, bir öpücük kaptım, sonra bir tane daha, ta ki yeniden sertleştiğimi hissedene kadar.

"Şimdi seni tam anlamıyla ele alacağım. Hazır mısın?" diye sordum bir kez daha. "Dizginlenmek istiyor musun ve kendini bana teslim etmek istiyor musun?"

Belle dudağını benimkine sürttü, alt dudağını ısırdı ve onu şefkatli bir biçimde dişlerinin arasına aldı. "İstedğin her şeyi yaparım."

Kendimi ona doğru bastırdım ve asansörün şalterine bastım. Bizi nereye götüreceği umurumda değildi.

Benim için eğlence henüz başlamıştı.

Belle yatağın üzerine sürünerek çıktı ve buruşmuş örtünün üstüne bıraktı kendisini. Uzun zamandan beri bir kadının yatağıma girmesine izin vermemiştim. Otelleri tercih ediyordum, hemen baştan istenmeyen parantez tehlikesini ortadan kaldırmak için. Ancak Belle buraya aitmiş gibiydi, sanki burası çoktan onun topraklarıymış gibi. Aslında bunun beni, şu anda hissettiğimden daha çok endişelendirmesi gerekiyordu.

Gömme dolabıma doğru yürüdüm ve yıllardır dokunulmayan, küçük bir kartonu açtım. Onun içinden neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordum.

Elimde kutuyla yatak odasına geri döndüm. Belle, etrafı deriyle sarılmış uzun kırmızı tüylü kamçıyı gördüğünde merakla kaşını kaldırdı. Her zaman kontrastlara karşı bir eğilimim olmuştur. Bir ucuyla bir kadın bedeninde en ince zevkleri sağlayabilirdim, diğer ucuyla da onun kışını kızartabilirdim. Belle'nin her iki uca karşı duyarlı olacağını umuyordum.

"Karnının üstüne dön," diye talimat verdim Belle'e ve yatağın kenarına oturdum. Ardından bir yastık aldım ve onu Belle'nin başının altına koydum. Belle, benim ipeksi tüyün etrafını nasıl okşadığımı izledi. "Teslim olmak dediğimde, benim neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Bir önsezim var," diye yanıtladı Belle açıkça.

"Sen bana dün gece teslim oldun," diye tamamladım. "Sana eğilmeni söylediğimde veya sana arabamı becermen için emir verdiğimde, ne düşündün?"

"Senin hoşuna gitmek istedim," diye fısıldadı Belle. Belle, şimdi hızlı, dingin çekişlerle nefes alıyordu. Ona bunu vermek için yanıp tutuştuğum şekilde, o da aynı arzuyla buna özlem duydu.

"Boyun eğme, kontrolle alakalıdır. Senin bedeninin üzerinde benim kontrolüm. Sana sahip olmak neredeyse, sana zevki tattırmak kadar eğlenceli benim için. Seni azdırdım mı?"

Belle başını salladı. Yüzü pembeleşti.

"Şimdi, bunu acıyla bağdaştıran insanlar var," diye açıkladım ve kamçının deri ucuyla elime şaklattım.

"Sen bunu acıyla bağdaştırıyor musun?" Belle'nin sesi bu kez kulağa korkmuş gibi geldi.

Sakinleştirici bir şekilde Belle'nin yanağını okşadım. "Benim için önemli olan zevk. Asansörde kıcına vurduğumda, bundan dolayı ısladın sen. Niçin?"

"Çünkü bu beni heyecanlandırdı." Belle artık korkmuyordu, bunun yerine utanmıştı. Yüzünü yastığa gizledi.

"Bırak şunu," diye emrettim. "Yüzüme bak. Senin canını yakmak istemiyorum. Senin ne kadar canlı olduğunu hissetmeni istiyorum. Kendini iyice hissettiğin için heyecanlıydın."

"Hür," diye karşılık verdi Belle.

"Ve aynı zamanda teslim olmuş. Karşıtlar birbirini çeker denildiğinde, gerçekte bununla seks demek istenildiğini düşünürüm daima. Birisine, kendi kontrolünün tamamını verirsen, kesin ekstase yaşarsın. Sana bu uçla vurursam, yanacaksın. Diğer uç ise seni şımartacak. Ancak karşıtları birleştirirsem, hissettiklerin ta-

rafından yenileceksin. Seni öyle çözecek ki bedeninin artık sadece arzu hissedecek." Tüyle, Belle'nin omurgasının üzerinden geçtim ve bedeninin bu dokunuş karşısında nasıl kıvrıldığını izledim.

"Dün gece seni uyardım. Seni bir kez alır almaz, sana tamamen sahip olmak istiyorum. Kendini bana teslim etmeye hâlâ hazır mısın – bedenle ve iradenle?"

Belle'nin bu dersi öğrendiğine dair emin olmam gerekiyordu.

Belle dudaklarını ıslattı, ardından yumuşak bir sesle: "Evet," diye cevap verdi.

"Seni dizginlediğim zaman, seni başka bir insana çevirmek istemiyorum. Bedenin, kendisini kontrol etmeyi öğrenmeli, ta ki ben başka bir şey emredene kadar. Sadece ben kendim seni kurtarabilirim ve bu yüzden, benim seni kontrol etmeme razı olacaksın." Tüyün sivri ucu, hâlâ yanan kıçını gıdıklıyordu.

"Henüz buna bir şekilde karşılık vermek istiyorsun. Bunu geri çevirmek ya da daha çok yalvarmak. Ancak bunun ne zaman biteceğine ben karar veririm. Aynı zamanda ne zaman daha fazlası olacağına da ben karar veririm."

Yatağın içinde biraz daha öne doğru hareket ettim, Belle'nin yanında diz üstü çökene kadar. "Dört ayaküstünde dur."

Belle, eller ve dizlerin üstüne çöktü ve ben sırtını okşadım.

"Sana henüz bedeninin ne kadar mükemmel olduğunu söylemedim – pürüzsüz ve yumuşak. Seni ilk gördüğümünden beri, senin çıplak nasıl görüldüğünü hayal ettim. Ancak fantezim yeterli değilmiş. Gerçeği çok daha tatlı." Tüyü aldım ve onu Belle'nin çıplak omzuna koydum. "Birazdan tüyün seni okşadığını hissedeceksin, ama sen kııldamayacaksın. Bunu başarabilir misin? Sana bir şey sorduğumda sadece evet efendim ile cevap ver, durmamı istemen

dışında."

"Evet, efendim," diye fısıldadı Belle, kalçalarını biraz hareket ettirerek. Ben ise bunu kısa bir şaplaqla önledim.

"Kınıldama. Sana şimdi antrenman yaptırıyorum ve senden memnun kalmam için, sana uslu olmayı öğreteceğim. Sen de bunu istiyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi Belle, bu kez biraz daha hızlı.

Tüyü evvela omuzlarının üstünde gezdirdim, ardından ensesinde ve Belle'nin hareket etmek için teşebbüste bulunup bulunmayacağına dikkat ettim. Belle sakın kaldığında, devam ettim ve tüyü daha derinlere doğru gezdirdim, ta ki kürekkemiklerinin arasında kalana kadar. Ardından Belle'nin omurgasından doğru devam ettim. Kendisini kontrol altına alması hoşuma gitmişti.

"Şimdi bacaklarını arala." Tüyü derinlere hareket ettirdim, ta ki kığını okşayana dek. Belle dizlerini dışa doğru bastırdı.

"Daha geniş."

Cinsiyeti son cinsel ilişkimizden ötürü kabarmıştı, arzudan dolayı hâlâ dolgundu. Tüyü üzerine koydum ve onu bir yukarı bir aşağı hareket ettirdim, ta ki Belle'nin içinden akıp giden tüm bu hislerden sonra, bu narin telleri hissettiğinden emin olana kadar. Belle'nin kalçaları titremeye başladı, fakat hareketsiz kalmayı başardı.

"Şimdi fazlasını istiyorsun. Ama buna ne zaman sahip olacağına dair kararı ben vereceğim. Ne zaman orgazm olacağına da ben karar vereceğim. Şimdi gelmek istiyor musun?" diye sordum ve vajinasının üzerinde şefkatle çalışmaya devam ettim.

"Evet, efendim," diye inledi Belle. Sesindeki gerginliği duydum.

"Henüz değil. Sana göstermek istediğim daha çok şey var,"

diye karşılık verdim sakinleştiren bir ses tonuyla. "Bana doğru sürünerek gelmenin ve aletim için yalvarmanın ne kadar azdırıcı hissettirdiğini. Bedenin bana itaat ettiğinde, sana karşı çok iyi davranacağım. Ancak bazı zamanlarda da sınırlarını zorlayacağım. Şimdi şu anda, bu tüyün tenine vaatlerde bulunması, senin için bir işken-ce gibi olmalı. Fakat ben bunu yapınca..." kamçıyı elimde çevirdim ve deri ucuyla, Belle'nin yarığına vurdum ki sesini çıkartmadı, "O zaman hatta daha da özlem duyacaksın buna."

Yumuşak ucuyla, Belle'nin ateşli etini okşamaya devam ettim ve darbeleri diğer ucuyla yaptım, ta ki cinsiyeti daha da şiddetli kabarana kadar. Heyecan, Belle'nin içinden damladı, ama Belle yerinden kımıldamadı.

"Dersini iyi çalışmışsın. Senden çok memnunun." Öne eğildim ve dilimi ıslak yarığında kaydırdım. Belle'nin sabit kalması için, kendisini nasıl zorladığını hissettim. Ardından kendimi geri çektim. "Sadece tadına bakmak istedim, güzelim. Zor olduğunu biliyorum. Hepsini bir anda öğrenmeni de beklemiyorum zaten."

Tüyü yatağın üzerine bıraktım, sonra Belle'yi kaldırdım ve yüzüme doğru çevirdim. Belle bacaklarını araladı, ancak aletimin üzerine kaymadan önce, son anda geri durdu.

"İstediğin şey bu mu?" diye sordum ve aletimi onun alev almış geçidine ittim.

"Evet, efendim," dedi Belle nefes nefese.

"O halde üzerine bin, güzelim. Beni nasıl sürdürdüğünü görmek istiyorum."

Belle yavaş yavaş kendini aşağı bıraktı ve kendisini şaftımla destekledi. O kadar uzun bir süre derinlerinde sallandım ki ta ki Belle donup kalana kadar.

"Canın mı yanıyor?"

Belle başını salladı.

"O zaman yavaş yavaş başlayalım." Belle'nin sırtına destek verdim. Belle geriye yaslandı ve kalçalarıyla daireler çizmeye başladı.

"Yalnız bir şeyi bilmelisin, seninle işim daha henüz bitmedi."

"Söz mü?" diye sızlandı Belle gitgide hızlanan bir nefesle.

"Evet," diyerek temin ettim onu ve alt bedenimle onu ovuştur-
dum. "Ve şimdi de beni becer, bebeğim. Seni çığlık atarken duy-
mak istiyorum."

13. Bölüm

Pazartesi sabahını, bir sahne ve gardırop değişikliği ile müjdelemek, benim için en iyi yöntem olarak göründü. Smith'in komodininin üzerine bir not bıraktım. Bu notta kendi kahvesini kendisinin yapmasını talep ettim. Saat sekizde Smith'in bürosunda olurdum. Ardından şehre doğru yola koyuldum ve sabah trafiği, caddeleri park yerlerine dönüştürmeden önce yolda olduğum için mutluydum.

Harrods'da Smith'e sergilemiş olduğum el yapımı siyah elbiseyi dolabımdan çıkartmam topu topu iki saniyemi aldı. Belki bu sadece duygusal bir jestti. En azından, Smith muhtemelen bunu fark etmeyecek kadar erkekleri iyi tanıyordum.

Öte yandan Smith diğerlerinden farklıydı.

Kısa bir duş almak için zamanım kalmıştı ancak enikonu hazırlanmak için zamanım yoktu. Neyse ki hafta sonu aralıksız yaptığım kardiyo egzersizleri, yüzümde kalıcı bir ısıltı sağlamıştı. Biraz mas-kara ve az miktarda şeffaf bir ruj, sonrasında güne hazırdım.

Yatak odasından çıktığımda sıçradım, Jane teyzenin beni mut-fakta beklemesine şaşırmışım. Yapılmamış, platin sarısı saçları, her zamankinden daha da havalı duruyordu. Bu ve üzerindeki ge-niş, pembe renkteki kimonosu, henüz yeni kalktığını işaret ediyor-du.

Jane teyze bana gülümsedi, ocaktan çaydanlığı aldı ve hazır du-ran iki fincanın içine su doldurdu.

"Dinlenmiş görünüyorsun," diye fark etti ve fincanlardan birini bana uzattı.

Fincanın içine biraz süt ve şeker kattım, Jane teyzenin bakışla-rından kaçmak için zorlandım ve omuzlarımı silktim. "Şimdilik çok bir işim yok."

"Görünüşe bakılırsa uykuya da ihtiyacın yok," dedi Jane teyze çokbilmiş bir halde sırtarak. Son günlerde nerede olduğumu söy-lememi istedi.

Ancak aramızda olanlar benim için çok yeniydi. Başkalarına bu konudan çok bahsedemezdim. Kim bilir çok geçmeden tüm yaşa-dıklarımız sona erecekti. İki yetişkin, sadece içgüdülerimizi şımart-mıştık. Ancak hiçbir zaman onun gibi biriyle birlikte olmamıştım. Bu kadar vahşi. Bu kadar dizginsiz. Aklına gelen her şeye hazır olan. Ve ikimiz de aynı frekans üzerindeydik. Benden ne beklediği-ni biliyordum ve hiç soru sormadan bunu yapıyordum.

Dilimi yakmamak için, dikkatlice çayımdan bir yudum aldım ve bütün bunları nasıl bulmam gerektiğini düşündüm.

"Bir kez daha her şeyi kafandan geçiriyorsun," diye bildirdi Jane bana ve arkasına saklanmış olduğum düşünceleri yarıp geçti.

Bakışım sıçrayarak ona doğru gitti. Jane'in, benim cinsel kaç-a-maklarımı anlayışla karşılayacağına dair, en ufak bir şüphem dahi

yoktu. Son aylarda kendi kaçamakları hakkında bir hayli çiçeksi hikâyeler dinlemek zorunda kalmıştım. Belki de Jane, Smith ve ben aramdaki dinamikliği yormaya yardımcı olabilirdi.

"Belki de," diye itiraf ettim. Bu hafta sonu sadece bize aitti, Smith'e ve bana. Onu paylaşmak istemedim, hatta onunla ilgili olan anları bile. Bu, sahiplenici bir adımdı, şimdiye kadar kendimde bilmediğim. Fincanı bıraktım ve Jane'in yanağına bir öpücük kondurmak için öne eğildim. "Peki, sen niye bu kadar erken uyandın? Senin, saat ondan önce yataktan çıktığını hiç görmedim."

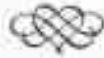
"Ev arkadaşım nihayet eve geldi. Düşündüm ki tekrar kaybolmadan önce bir merhaba diyeyim. Jane dudaklarını büktü. Benden bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı, ancak kartları masaya koymaya henüz hazır değildim.

"Endişelendin mi?" diye sordum kendimi suçlu hissederek. Gerçekten, niyetim bu değildi.

"Hiç endişelenmedim. Kısa mesajını aldım ya."

Jane, rahat bir el hareketiyle vicdan azabımı ortadan kaldırdı, ardından delici bakışıyla beni inceledi. "Muhtemelen bu, kirli detayları kendine saklamak istediğin anlamına geliyor, öyle mi?" Yüzümden kaçamak bir sırıtma uçu geçti.

Jane soluğu verdi. "Sanırım, daha fazlasını bilmeme gerek yok."

Smith'le yapmış olduğum şeylerin kavramları vardı. Şimdiye kadar sadece kitaplardan bildiğim kavramlar. Ex-sevgililerimin hiçbirinde dominantlık eğilimi yoktu ve belki de bu yüzden buna karşı bu kadar duyarlı olabileceğim, hiç aklıma gelmemişti. Şimdi

ise onun ellerinin benim bedenimde olmaları için yanıp tutuşuyordum. Darbelere. Parmaklarının boynuma sarılı olmasına. Kendi sınırlarıma dayandırılma ve boyun eğmeye zorlanma arzusu. Bunların hepsi benim için yeniydi ve istem dışı benim hakkımda neler söylediğini düşündüm. Sanırım bir parçam, onun dominantlığına nasıl özlem duyduğumu endişe verici buluyordu, ama çok daha büyük bir parçam bunu umursamıyordu.

Nihayet nefessiz bir halde iş yerime vardığımda, Doris'in yanından geçtim ve doğruca Smith'e gittim. Smith, ona ait olduğumu söylemişti ve yeniden onun sahipliğinde olmaya hevesliydim.

Smith'in bürosuna ayak bastığımda, coşkulu bir karşılama beklemiş olsaydım, kesinlikle hayal kırıklığına uğramış olurdum. Ama yavaş yavaş Smith'in ruh hali değişikliğine alışmış olduğum için, buna hazırlıklıydım. Buna rağmen beni karşıladığı soğukluk acı verdi.

"Uyandığımda yoktun." Smith, yüzüme bakma zahmetinde bile bulunmadı. Ses tonu o kadar soğuktu ki neredeyse havada buz kristalleri oluşmasını bekledim. Ancak bu beni sadece körükledi. Gerçi bedenimi ona devretmiştim, ancak hayatımın her uyanık anını değil. Yatakta ona vermiş olduğum onca güç, muhtemelen aramızda olanlar hakkında, onu yanlış sonuçlara yönlendirmişti. Çünkü her ne kadar hafta sonumuzdan sevk almış olsam da, ben hâlâ birkaç hafta önce işe almış olduğu aynı kişiydim. En azından, ayrıntılar dışında. "Bir not bırakmıştım. Başka bir şey giymek için eve gitmem gerekti."

Smith etkilenmemiş bir halde cep telefonuna bir mesaj yazdı, ancak hiçbir şey söylemedi.

O gerçekten de tek başına uyandığı için mi bu kadar kızgındı?

"Neyi yanlış yapmış olduğumu bilmiyorum. Üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Hafta sonundaki rahat kıyafet kuralının, pazar-tesi sabahı sona erdiği izlenimi edinmiştim. Belki de büro kuralını bölümlemek hususunda bir not yazmak faydalı olurdu."

Smith'in dudakları seğirdi, ancak gülümsemedi. Az sonra nihayet telefonunu masaya koydu ve bana yöneldi. "Birkaç eşyanın evime teslim edilmesi için ilgileneceğim."

Kahretsin. Bunu nasıl beceriyordu, az önce tamamen aşağılayıcı davranmayı ve sonradan elbise dolabının askılarını doldurmayı? Böyle bir şey, benden daha az kendinden emin olan bir kızın, şişeye sarılması için yeterliydi.

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Kendime ait bir evim var.

"Tam tersi." Smith koltuğunda geriye yaslandı ve parmaklarını birbirine dayadı. Senin, benim evimde bir odan var, bu odayı ihtiyacın olduğunda kullanabilirsin. Orada değiştirebilmen için birkaç elbise olsun. Sadece başka bir şey giymen için, Londra'nın yarısını kat etmen gerekmiyor."

Onun tamamen pragmatik kanıt sunuşu, bana göre ağızda garip bir tat bırakmıştı. Kollarımı bağladım ve ona baktım. "O odayı kullanmam daha mı hoşuna giderdi?"

"Elbette seni yatağimde çıplak olarak tercih ediyorum. Ama sınırlarını koymak senin için çok önemli olduğundan, ikimize de uyan pratik bir öneri vermek cüretinde bulundum." Smith eline bir yığın

dosya aldı ve ayağa kalktı. Tek eliyle takım elbisesinin ceketini ilikledi, ardından büroyu terk etti.

Doris'e dosyalarla ilgili talimatlar verdiğini duydum, ama bununla ilgilenmedim. Belki ben de, bana yaptığı gibi, onu böylesine

bir duygu değişimine maruz bırakmalıydım. Smith bunun ne kadar çılgınca olduğunu anlamak zorundaydı ki cuma günü kulüpten kulübe gezmiş olan bir kadının, aynı elbiseyle işe gelmesini bekleyemezdi.

"Ayrıca belki biz bu – nasıl demiştin? Bu hafta sonu da rahat elbise kurallarıyla bir yere gideriz, giyinik olman gereken bir yere," diye devam etti Smith, yeniden kapı eşiğinde belirdiğinde. "Ama şayet evine kadar slip olmadan gitmek hoşuna gidiyorsa, benim için hava hoş." Smith hareketin ortasında durdu ve elimi tuttu. "Ve henüz bu sabaha bunu söyleme fırsatı olmadığı için: Günaydın, Belle, güzelim."

Smith dudaklarını elimin üstüne bastırdı ve bu durumdan cazibeyle sıyrılmaya çalıştı. Ancak bu şekilde benden kurtulamazdı. Smith'in, kendimi onun tarafından bir kafese kapattırmayacağımı görmesi gerekiyordu – bana ne kadar ödediği, umurumda değildi – ve fikrimin değişmediği bazı şeylerin olduğunu.

"Ben dışarıda her daim slip giyiyorum," diye karşılık verdim ve ses tonumdaki sivriliği gizlemek için kendimi zorlamadım.

"Benim yanımda giymiyorsun." Smith yeniden koltuğuna oturdu ve şeytani bir sırtma dudaklarının etrafında oynadı. "Senin ıp-lak vajinanı istiyorum – ve şayet onu örten bir şey bulursam, o zaman onu bedeninden yırtıp atarım."

"Umarım, giyim paketine yeni i çamaşırları da dhildir." Onun oyununa katılmayı reddettim. En azından kendimi, reddedebileceğime dair inandırmak istedim. Fakat kendimi Smith'in çalışma masasının önünde bulunduğumda, muhtemelen onun yönüne doğru birkaç adım atmış olduğumu fark etmek zorunda kaldım.

Demek ki kendi irademin hali böyleydi.

"Muhtemelen çok fazla çamaşıra ihtiyacın olmayacak." Smith düşünceli bir halde işaret parmağını dudaklarına koydu.

İçimde bir ateş yanıyordu. Onun bana sadece bakması gerekiyordu ve anında hazırdım. Ona karşı bakış açımı savunmak kolay olmayacaktı, sadece varlığı bile beni sıcak bir bataklık haline getirirken.

Smith Brimstone'da ortaya çıkmasından bu yana, her şeyi kontrol altına almıştı. Belki de o bir kez olsun kendi ilacını tatmıyordu.

"Ancak yakında olmadığında..." diye mırıldandım ve sessizce ona yaklaştım. "...kendimi geri tutabilir miyim, bunu bilemiyorum."

Smith'e dekoltemden eksiksiz bir bakış sunduğumda, kaşının birini havaya kaldırdı.

"Eğer bunu başaramazsan, hayal kırıklığına uğrardım," diyerek karşılık verdi Smith sert bir şekilde – boynunun yan tarafında bir damarın seğirdiğini gördüğüm halde.

"Peki, beceremezsen ne olurdu? Kontrolü kaybedersem?" Çalışma masasının etrafından dolandım ve bir hışımla kendimi üzerine attım. Ardından bacaklarımı üst üste attım ve ona parıldayan bir gülümseme bahşettim.

"Bunu asla o raddeye kadar getirmeni tavsiye etmezdim sana." Smith ellerini koltuğun kollarına dayadı ve öne eğildi. Aramızdaki mesafe gitgide küçülüyordu. "Yoksa seni cezalandırırdım."

"Cezalandırmak mı?" diye tekrarladım şu arkaik sözü ve her bir hecesinin tadına baktım. "O zaman yine kıcıma mı vurursun."

"Başlangıçta. Ardından aletimi emdirirdim sana, ta ki onu içinde hissetmek için bana yalvarıp ıslanana kadar. Ama yaramaz kızlara neler olduğunu biliyorsun, güzelim."

"Beni aydınlat." Sözleri uzattım ve gereğinden daha çok dilimin üzerinde bıraktım.

"Bana itaat etmezsen, senin isteğine uyamam."

Smith, doğrulamak için pantolonunun içindeki şişkinliği yakaladı ve sert aletini okşadı. "O zaman buradakini sana veremem."

Bana arzuğu esirgeyebileceği düşüncesi beni paniğe sürüklese de, yine de kendimi bu kadar çabuk yenilmiş göstermek istemedim. "İyi ki pillerle çalışan bir arkadaşına sahibim."

"Bunu yapmak çok terbiyesizce olurdu. Ve sonrasında buna bir daha hiç ihtiyacın olmazdı, yoksa?" diye sordu Smith ve bunula birlikte kemerini çözdü. "İkimiz de biliyoruz ki oyuncakıyla istediğin kadar uğraşıp durabilirsin – onunla, benim sana verdiğim gibi bir orgazma, sahip olmazsın. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Nasıl çılgılık attığını?"

Kıçımı biraz daha masanın üstünde geriye kaydırarak, kendimi sakın ve rahat gösterdim, ancak gerçekte duruma çoktan hâkim değildim. Buna tek bir şey yardımcı olurdu.

Çalışma masasının kenarına tutundum, kendimi ittirdim ve dizlerimin üstüne çöktüm. Ardından Smith'in bacaklarının arasına kaydım ve elimi tersiyle Smith'in devasa ereksiyonunu okşadım.

Bir erkeği yeniden avuç içine almanın kusursuz yolunu biliyordum. Hızlı parmaklarla onun pantolonunun düğmesini açtım, ancak fermuarını indirme imkânı bulamadan, çalışma masasının üstündeki telefon çaldı. Smith, sağ eliyle telefonu kaldırırken, sol eli aceleyle öne çıktı ve bileğimi tuttu. Öne doğru eğildim ve ağzımı onun pantolonunun içindeki şişkinliğe bastırdım, ancak Smith koltuğunu geriye ittirdi. Çenesini kaldırdı ve cansız bir şekilde bu sözleri söyledi: "Ayağa kalk."

Ondan elimi kaçırdım ve pantolonuyla uğraşmaya devam ettim, fakat ardından öylesine hızlı ayağa kalktı ki neredeyse beni devirecekti.

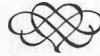
"Hayır, bu maddeyi seve seve tekrar tartışabiliriz. Ama bu birleşmenin olabildiğince sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesi, hepimiz için en iyisi olur," diye konuştu Smith telefona ve benden bir adım uzaklaştı.

Bu mesaj oldukça anlaşılırdı. Yaklaşma denemelerim istenilmiyordu. Ayağa kalktım ve eteğimi aşağı çekerek düzelttiğimde, utancımın dolayısı kırmızı bir kafaya sahip oldum. Smith öne eğildi ve bir not kâğıdına bir şey karaladı.

Bana karşı pislik gibi davranırsa da, hiç değilse bir açıklama teslim ediyordu. Diye düşündüm. Fakat bana notu verdiğinde, not sadece tek bir kelimden ibaretti.

"Kahve."

Aptal adam. Bunu ona bir not kâğıdına yazmak isterdim. Ama kâğıdı sadece buruşturdum, bürodan fırladım ve arkamdan kapıyı çarptım.

Sokağın köşesindeki kafeteryanın kuyruğunda, nihayet sıra bana gelene kadar, Smith'i öldürmenin yüz tane çeşidini tasarladım. Onun espressosunu zehirlemek, en kolay olanı ve çok şiirsel bir metot olarak göründü. Ama muhtemelen en kolay kanıtlanabilir gibi de göründü.

Diğer yandan, polislerin benim nedenimi öğrendiklerinde, beni salacaklarını da umut ettim.

Smith kendisini bana üfletmemiştir.

Bu şiddetli reaksiyonların meşru bir nedeniydi.

Bunu hemen anlayacaklardı.

Gazete standında durdum, bir moda dergisini kaptım ve sayfalarını karıştırdım. Madem ki onu zehirlemiyordum, hiç değilse dudaklarına bulaştırmadan evvel kahvenin soğuk olmasını sağlamak istedim.

İntikamın makbul olanı soğuk olanıdır, değil mi ama?

Mükemmel küçük siyah adlı başlıkta takılı kaldım. Birkaç sayfa birbirine yapışmıştı, öyle ki "Black Dress" başlığı, "Bless"e dönüşmüştü.

Gülümsedim. Doğru siyah bir elbisenin kesinlikle bir kutsama olduğuna dair her kız bana hak verirdi.

Sayfaları karıştırırken başta kısa mesaj alarmımı görmezden geldim, fakat ikinci kez duyulduğunda, cep telefonumu çantadan çıkarttım. Ancak mesaj yoktu. Yanlış telefon. Çantanın derinlerinden şahsi cep telefonumu çıkarttım.

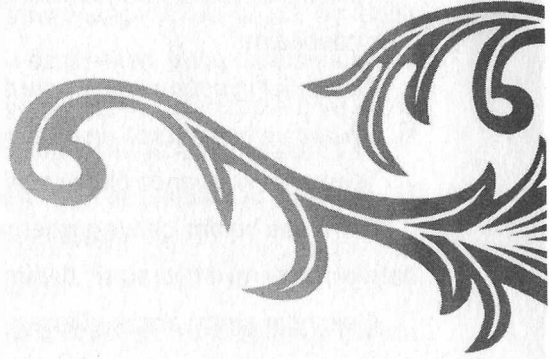
Sancılar başladı. Hastaneye gel.

Gerisin geriye döndüm, dergiyi çantaya tıktım ve neredeyse kahveyi dökecektim.

"Bayan! Bayan!" Stant sahibi çılgınca elini sallayarak para cüzdanımı işaret etti.

"Ah, alın!" Adamın eline kahveyi sıkıştırdım, peş poundluk notu çıkarttım ve onu ona verdim. Adam bana para üstünü vermeden caddeden aşağı doğru koşmaya başladım. Neredeyse kapalı parka ulaşmışım telefonum yeniden çalmaya başladığında. Elimdeki telefonun çalmadığını anlamak için biraz zamana ihtiyacım oldu. İş telefonumu çıkarttım. Duraksamadan meşgule verdim onu.

Ardından telefonu tamamen kapattım.

14. Bölüm

Norris, Alexander'ın özel koruması ve en eski arkadaşı, beni kapalı garajda bekliyordu. Beni, neşeli olay için toplanmış olanların, tebrik edenlerin ve paparazzi sürüsünün arasından geçirdi. Bana bildirildiği üzere sadece üç kişi vardı davetlilerin listesinde: Ben, Edward ve Alexander.

Ve tabi ki bebek.

Tüm hayal kırıklıkları ve utangaçlıklar, adeta silinmiş gibiydi.

Smith unutulmuştu. Şimdi sadece birazdan yeni dünya vatan-daşıyla tanışmak için merakla bekliyordum. Kraliyete ait güvenlik servisinin yarısı, St. Mary's Hospital'ın çeşitli girişlerinde bekliyordu. Geçen yıl içinde yaşanan bütün o kötülüklerden sonra, Alexander'ı bunun için pek suçlayamazdım. Ancak güvenlikçilerin seferberliğine rağmen, Alexander beni kapıda karşıladığında tamamen dağılmıştı.

"O nasıl?" Alexander'ın yanından arkaya doğru bakmaya çalıştım, ancak beni kolumdan tuttu.

"Çok uğraşıyor. En azından sancıları için bir şeyler verilsin diye ikna edebildim."

Alexander'ın omzuna anlayışla dokundum. "Senin yerin o içeri-si. Edward ve ben burada dışarda bekliyoruz."

"Korkarım ki şu anda oldukça onun sinirlerine dokunuyorum."

"Yani, sen benim içeriye girmemi ve ona senin en iyisi olduğunu hatırlatmamı mı istiyorsun?" dedim.

Alexander sırttı, ancak gülmesi anında yeniden yok oldu. "Beş dakika önce, benim onun efendisi ve hükümdarı olduğuma dair şaka yapınca, pek de eğlenmiş görünmedi."

"Onun şiddetli sancıları olmalı." Ona, Clara'yı bu hale getirdiğini hatırlatmakla alakalı problemlerim yoktu.

"Biliyor musun, Clara uzun zamandır bu hamilelikte eziyet çekti ki ben ona hiç yardımcı olamadım. On dakika sonra tekrar içeriye gireceğim, istese de istemese de."

"İngiltere'nin görev başındaki kralı olarak, istediğin her yere gidebildiğinden oldukça eminim."

"Bunu ona hatırlatırsam, hoşuna gideceğini düşünmüyorum."

"Bana birkaç dakika ver." Alexander'ın yanından uçarak içeriye kaçtım. Alexander, Clara'nın dünyasının merkezi haline gelmişti, ancak o da Alexander'ın dünyasının merkeziydi. Dışlanmış olmak, her zaman hoşuma gitmemişti, ama Clara'yı seviyordum ve Alexander'ın onu mutlu ettiğini inkâr edemezdim. Çünkü her ne kadar, Alexander tarafından hayal kırıklığına uğramış olsa da, onu Alexander olmadan hayal edemiyordum.

"Tanrıya şükürler olsun! Odada ki testosteron seviyesi, sinir bozucu bir şekilde yüksekti," diye açıkladı Clara, içeriye girdiğimde.

Clara, bana elini uzattığında aynı anda, yanında duran san-

cı ölçer aleti yeni bir zirve değerine ulaştı. Clara boğuk bir çığlık attı, diğer elini yuvarlak karnına bastırırken, bana uzatmış olduğu kolunu geri çekmedi. Aceleyle yanına gittim, elini tuttum ve kendi kendime şunu sordum: Acaba sancı derilmeleri, acımasızca sıkıştırarak kavramış olduğu parmaklarımin acısı kadar acı verici miydi? "Nefes al!" diye patladım ve elimi çektim.

Clara, bana uyarıcı bir bakış attı.

"Ya da bırak, alma," dedim kestirmeden. "Ama sanırım, alırsan iyi olur."

Clara, sıkarak nefesini verdi ve kendisini yastığa geri bıraktı.

"Sanırım birkaç parmağımı kırdın," diye bildirdim ona ve kan dolaşımını yeniden sağlamak için elimi oynattım.

"Özür dilerim," dedi Clara sessizce.

"Sorun değil." Ona, yatağın yanında duran masanın üzerindeki buz küpleriyle dolu olan fincanı uzattım. Benim doğumlarla ilgili tecrübelerim, filmlerde gördüklerimle sınırlıydı.

Bildiğim kadarıyla kadınlar çığlık atıyorlardı, küfür ediyorlardı ve buz küpleri emiyorlardı. Doğum, şu tuhaf geçiş törenlerinden biriydi – dışarıdan bakanlar için tamamen anlaşılmaz. "Ve şimdi de bana Alexander'ı niçin kovduğunu anlat."

"Yoksa onu şununla..." Clara serum hortumunu havaya kaldırdı, "Boğacağım. İkimizden hangimizin dünyaya bebek getirdiğini tamamen unutmuş görünüyor."

"Doktor ne diyor?" Kocasıyla alakalı dikkati, konuyu çarçabuk değiştirerek, dağıtmak istedim.

"Yeterince hızlı açamıyorum. Bana, etkisi olmayan ağrı kesiciler verildi ve şimdi de bebeği izliyorlar. Ah ve bir hemşire bana az önce, dışarıda ulusun yarısının, benim bu bebeği dışarı bastırmamı beklediğini söyledi."

"Ah, daha kötü de olabilirdi," dedim. "Birkaç yüz yıl önce onların hepsi, seni bunu yaparken izlemek için, şimdi burada içerde olurlardı."

"İyiye yönelik değişen tek şey bu olabilir," dedi Clara donuk bir şekilde ve bir sonraki sancı onu ele geçirdiğinde, nefes aldı. "Bana herhangi bir şey anlat."

"Ben Smith'le yattım," diye patlayıverdim aklıma gelen ilk iyi şeyle. 'Sırları kendine saklama' ile ilgili olan konu.

"Biliyorum," diye çılgık attı Clara. Sancı yeniden hafiflediğinde, Clara bana güçsüz bir gülümseme bahşetti.

"Haberler ne kadar da hızlı yayılıyor."

"Edward'a göre, Brimstone'da resmen dans pistinin üzerinde yapmışsınız," dedi Clara nefes nefese.

"Edward, alçak herifin teki."

"Aynı zamanda, Smith'in onu neredeyse dövdüğünü de söyledi."

Clara, beni deler gibi baktı.

"Evet. Edward ve ben oldukça ateşli bir şekilde dans ettik. Bu da onu sinirlendirdi. Smith, muhtemelen, İngiltere'de prensin eşcinsel olduğunu duymayan tek insan."

"Öyle miyim ben?" diyerek, derin bir sesle söze karıştı, o anda kapıda beliren Alexander. "Peki, o zaman biz bu durumlara nasıl geldik?"

Onun varlığı, Clara'da hemen fark edildi. Clara'nın, Alexander'ın koruma kaprisleri hakkındaki boş laflarına rağmen, o, içeriye girdiğinde hemen değişti. Odanın içi anında daha sevimli bir hal aldı. Ondandır sıkılmış olsa da, Alexander'ın hâlâ o etkisi vardı Clara'nın üzerinde.

Böyle bir büyüün eksikliği, Philip ve benim birbirimize çok iyi uymadığımızın sinyali olmuştu. O zamanlar bunu göz ardı etmeyi seçmiştim. Bunun mümkün olması, beni bile şaşırtıyordu. Ama belki de illa beni en azından birazcık sevecek birisinin olmasını istemiştım.

Alexander'ın arkasından bir hemşire odaya girdi ve beni dışarıya kovdu. "Nasıl ilerlediğine bakmam gerekiyor. Bir dakika sonra tekrar içeriye girebilirsiniz."

"Edward'a bakayım." Clara'nın elini sıktım, ancak elini yeniden bırakmak istediğimde, Clara beni tuttu.

"Bunu başarabilir miyim, bilemiyorum," diye fısıldadı Clara.

"Bunu başaracağını çok iyi biliyorum." Clara'yı yanağından öptüm, sonra Alexander'a döndüm.

"Onu sinirlendirmemeye çalış," diye fısıldadım.

"Sanırım bu şansı dokuz ay önce kaçırdım," diye mırıldandı Alexander.

Alexander'ı Clara'ya doğru ittim. Edindiğim tecrübelerle göre, o ikisi birbirlerine uzun süre dargın kalamazlardı.

Hastane koridorları terk edilmişti. Bu kanadın tümü boşaltılmıştı ve sadece çalışanlar ve bildirilmiş ziyaretçilerin geçmesine izin veriliyordu. Telefonum öttü ve Lola'dan gelen bir mesaj buldum.

Madeline, içeriye bırakılmazsa, kızını reddetmekle tehdit ediyor.

Ben de şunu yazdım:

Clara ile konuşayım mı? Belki Madeline'nin içeri girmesine izin verir.

Cevap resmen anında geldi:

Kesinlikle hayır. Clara, dünyanın bütün ağrı kesicilerini alsa da, buna dayanamaz. Madeline'i

hala zor zapt edebiliyorum. Ama içerde olan biten hakkında beni haberdar et.

Ona söz verdim, ardından Edward'ı aramaya devam ettim. Bir köşeyi döndüğümde, onu bir bekleme odasında buldum. İçeriye girdiğimde ve ellerimi belime dayadığımda, nişanlısı David, bana yan sırttı.

"Siz ikiniz saklanıyor musunuz?" diye sordum sitem ederek.

"Çocuk bezi, biberonlar. Aslında hepsine hazırlıklıyım," diye açıkladı Edward, "Ama şimdi on dakika içerideydim ve bunlara dayanamadığımı fark ettim."

"Daha az önce bana, ikimizin de çocuk doğuramayacağından ötürü ne kadar memnun olduğunu söyledi," diye anlattı David.

"Evlatlık da söz konusu değil mi?" diye öğrenmek istedim.

İkisi de aynı anda cevap verdiler.

"Belki." idi tek cevap. "Çocuklarımız olmayacak." idi diğeri.

Çaresizce kollarımı havaya kaldırdım. Görünüşe bakılırsa, ben bugün Londra'nın her yerinde kavgaya vesile oluyordum.

"Bu ne demek oluyor: Bizim çocuklarımız olmayacak?" diye öğrenmek istedi David.

"Ailemin ne kadar mahvolduğunu görmedin mi sen?"

David kollarını bağladı ve sırtarak başını salladı. "Yanlış hatırlamıyorsam, Alexander da eskiden çocuk hakkında aynı şeyleri söylemişti."

"Neyse ki hamile kalamıyorsun," dedi Edward tükenmiş bir halde.

"Bu konu hakkında son söz daha söylenmedi," diye uyardı David ve ayağa kalktı. Bana kısıdan sarıldı, ardından kapiya doğru yürüdü. Dışarıya çıkarken omuzlarının üstünden bana seslendi: "Lütfen, Ekselanslarını akla davet et."

"Benim bugünkü resmî işim gibi görünüyor: Monarşileri akla davet etmek." Suratımı buruşturdum.

"Kraliyet ailesinin yarısıyla arkadaş olmayı nasıl başardım acaba? Sizden çoğunuz berbat durumdasınız."

"Berbat demişken: Sende durumlar nasıl?" diye sordu Edward ve eliyle yanındaki sandalyeye vurdu.

"Sanırım hayatımın bir anlamı olsaydı, daha iyi hissederdim," diye karşılık verdim. "Ben nasıl yardımcı olacağımı bilemiyorum, değil mi ki kendim sürekli yanlış kararlar verirken."

"Smith'le iyi gitmedi mi?" diye sordu Edward ve kolunu bana sardı.

Başımı salladım ve ona yaslandım. "Smith ile fazlasıyla iyi gitti."

"Senin problemlerine sahip olmak istiyorum," diye takıldı Edward.

"Memnuniyetle değişebiliriz," diye önerdim. "Sanırım David'in ve benim çok güzel çocuklarımız olurdu."

"Erkeğimden ellerini çek," diye cevap verdi Edward sahte bir ciddiyetle. "Ayrıca geçen gece gerçekten de kendi kıyından birisini yakalamışsın gibi görünüyordu."

"Ben de böyle düşünmüştüm." Normalde bu konu hakkında Clara ile konuşurdum, çünkü o karmaşık bir adamla etkileşim kurmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama onun şu anda bambaşka endişeleri vardı. Ve benim birisine açılmam gerekiyordu. "Bilmiyorum. O çok talepkâr biri."

"Yatak odasında mı?" diye sordu Edward yaramaz bir bakışla.

"Her yerde." Örtünün arasındaki saplantısına ve detaylara karşı olan sevgisine itiraz etmek durumunda olmadığımı kendime saklamayı yeğledim.

"Yani, bunun ne kadar zor olabileceğini, şu saatte konu olan çiftimizde gördüm." Edward duraksadı ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Onunla birlikte bir gelecek hayal edebiliyor musun diye bir düşünmelisin."

"Onu henüz yeterince iyi tanımıyorum," diye itiraf ettim.

"Ama birkaç haftayı onun yatağında geçirmeye karşı gelmezdim."

"O halde net sınırlar çizmelisin. Bak, Belle..." Edward öne eğildi ve dizimi sıktı, "İkimiz de senin kolay kolay bir ilişkinin içine girmediğini biliyoruz."

Burnumdan soludum. "Yoksa sen beni mi suçluyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Ama bu denli özgürlüğünü çok güçlendirmelisin ki sonunda daha herhangi bir şeye karışamazsın. Bunu sana, en sevdiğini senelerce, sadece arkadaşlarım gibi yapmaya zorlayan bir adamın söylemesine izin ver."

"Doğru. Şöyle bir düşünürsem, bana ilişki tavsiyeleri verebilecek doğru kişi sen değilsin," diye azarladım Edward'ı."

"Resmen yaptım."

David kafasını kapıdan uzatınca ikimiz de gülüyorduk.

"Clara'yı ameliyat odasına götürüyorlar."

Anında ayağa fırladım. "Her şey yolunda mı?"

"Bebeğin kalbi düzensiz atıyor."

David'in başka bir şey söylemesine gerek yoktu, anında Clara'nın odasına geri döndük. Clara'yı koridorda götürdüklerini gör-

mek için tam zamanında yetiştik.

"Belle!" diye çağırdı Clara çaresizce.

Aceleyle yanına gittim.

"Eğer bir şey olursa..."

"Hiçbir şey olmayacak," dedi Alexander, Clara'nın sözünü keserek.

"Eğer bir şey olursa..." diye devam etti Clara şaşırmadan, "Onunla alışverişe git." Clara'nın gözlerinin içinde gözyaşları parlıyordu. "Onun şahane bir babası olacak. Ama kadınların dünyasından da bir şeyler öğrenmesini istiyorum."

Ben gözyaşlarımı bastırdım. Korktuğumu belli ederek, onu daha fazla huzursuz etmek istemedim. "Onunla birlikte alışverişe gideceğiz. Sana iyi giyinmeyi öğretenin kim olduğunu sanıyorsun? Yoksa bunu unuttun mu bile?"

"Efendim," diye böldü doktor. "Gitmemiz gerekiyor..."

Alexander ile göz göze geldik, ardından Clara'nın elini bırakmadan, Alexander da onunla birlikte ilerledi. Ağzı kımıldadı ve Alexander'ın dediklerini duymadığım halde, ne söylediklerini hayal edebiliyordum.

İnsan, hayatı anlarla ölçemezdi, ancak buna sebep olan ise, bu gibi durumlarda anın sonsuza kadar uzaması. Edward ve ben ameliyathanenin kapısının önünde bir kaplan gibi bir o yana bir bu yana yürüdük durduk. Hiç kimse bize ne kadar süreceğini söylememişti.

"Clara, her şeyi bir şekilde atlatacak," diyerek güvence verdi David bize, Edward'ın omzuna vururken. Edward, David'in ellerini yakaladı ve onları sıkı sıkı tuttu.

Bu sene o kadar çok kaybımız olmuştu ki. Sanki neşenin her

anı trajedi ve korkuyla gölgelenmiş gibi göründü. Bozulan nişanım. Edward'ın babasının ölümüyle sonuçlanan düğündeki suikast. Araba kazası. Sanki kader her defasında Clara'yı bizden almaya çalışıyormuş gibi göründü.

Belki son haftalarda Alexander'ın emniyeti hususundaki takıntılı endişesi sinirlerini bozmuştu, ama içten içe o, şimdi Clara'nın yanında olduğu için, çok memnundum. Bizzat ölümün kendisinin onun yanından geçemeyeceğinden oldukça emindim.

Arkamızda bir kapı açıldı. Nihayet yeni bir şey öğrenme umuyla hepimiz birden döndük. Ancak bir doktor yerine, orada çözülmüş kravat ve dağınık saçlarla Smith duruyordu.

"Lanet olsun, sen içeriye nasıl girdin?" diye çıktım ona. Onun burada olmasını istemedim. Şimdi değil. Kendimi kırılğan hissettiğim sürece değil ve bu sabahki terslemesinden sonra, kesinlikle istemedim.

Smith, havaya bir poşet kaldırdı. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Göğsüme bağlanmış kollarla ona doğru yürüdüm.

"Bu, senin içeriye nasıl girdiğini açıklıyor."

"Buradaki birkaç doktoru temsil ediyorum," diye açıkladı Smith. "Onlara bir ricada bulundum."

"Buna zahmet etmeseydin, seni burada istemiyorum."

"Ne kadar üzücü," diye karşılık verdi Smith cansız bir şekilde. Ardından ilgisini Edward'a yöneltti. "Neredeyse yarım saattir, onun ameliyathanede olduğunu duydum."

"Doğru." Edward, Smith'i kısık gözler ardından inceledi.

Smith'in hatırlama aralığı kısa olabilirdi, ancak Edward'ın, Brimstone'da aralarında geçen güç gösterisini hâlâ unutmadığı

açıkça belliydi.

"Mutlaka yakında bir haber alınır. Her şeyi kapatıp dikmek, az zaman alıyor."

Düşüncesi midemi alt üst etti. En iyi arkadaşımın içerde olması ve benim onun yanında olamamam, bunun çok korkunç olduğunu düşündüm. Diğer yandan, şimdi onun yanında olmak, açıkçası kaldıramazdım.

Smith'i kolundan tuttum ve onu kapıya doğru ittim. Burada herkes yeterince endişe duyuyordu, bizim çekişmemiz onlara bir yük daha olmamalıydı.

"Burada olduğumu nerden biliyordun? Tam bulduğum yerde senin ikinci kez ortaya çıkman, çok tuhaf." Brimstone'da da beni bulmuştu. O, ya gerçekten düşüncelerimi okuyabiliyordu ya da mahkemede ihtiyati tedbir kararı almak için çaba göstermeliydim.

"Cuma günü teyzen bana nerede olduğunu söyledi," diye itiraf etti Smith, kolunu parmaklarımın arasından çekti ve gömleğini düzeltti. "Ve bugün? Eh, bütün medyalar, senin en iyi arkadaşının şu anda Britanya'nın bir sonraki hükümdarı ile sancılar içinde olduğunu bildirince, bu çok zor olmadı."

"Yemek için teşekkür ederim, ama aç değilim." Ancak tam ondan uzaklaşmak isterken, Smith önüme kuruldu, öyle ki kelimenin tam anlamıyla sırtım duvara dönük kaldım.

"Deminki önemli bir görüşmeydi," diye açıkladı Smith. "Dudakların aletimin etrafındayken konsantre olamazdım."

"Sana söz veriyorum ki seni asla bir daha bu şekilde rahatsız etmeyeceğim."

Smith başını eğdi. "Hoşuna gitse de gitmese de Belle: Sen benim için çalışıyorsun. Bazı şeyleri dikkatle halletmem gerekiyor."

"Her şeyden sorumlu olacağımı söylemiştin bana," diye hatırlattım Smith'e. Ama gerçekte kendi hakkında bana hiçbir şey açıklamadın. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Smith."

"Birini tanımak, zaman ister."

"Evet. Fakat bununla birlikte dürüst olmak gerekiyor," diye hatırlattım ona sessizce.

Smith, dudakları kulağıma dokununcaya kadar öne eğildi. "Peki, sana ait olan her şeyini bana gösterdin mi, güzelim?"

Geriye sıçradım. Smith, bugün ağrıması gereken bir sinire dokundu. En iyisi, bir daha asla ağrımamalıydı. Benim baş edemediğim şey ise şuydu, Smith'in, faaliyetinin belirli görünüşlerini, bilinçli bir şekilde benden uzak tutması. Onun gizlilik vecibesine bağımlı olduğunu anlıyordum, ama hangi hukuk alanında uzmanlaştığı basit soruya dahi cevap vermiyordu. Şimdi, lafları ağzının içinde döndürmeye çalışıyordu. Tipik avukat. "Bu tür oyunlara karşı ilgim yok, Bay Price."

"Bunu bırakıyorum." Smith, yemek için birlikte getirmiş olduğu torbayı en yakın sandalyenin üzerine bıraktı, kısa ve kibar bir şekilde Edward'ın ve David'in bulunduğu yöne eğildi ve gitmeye yöneldi. "Birkaç gün izin kullanın, Bayan Stuart. Arkadaşınızla biraz zaman geçirin. Size şimdi benden daha çok ihtiyacı olduğundan eminim."

Hangisinin daha acı verici olduğundan emin değildim: bana izin vermesi mi yoksa kazanmamı sağlaması mı?

"Otuz birci," diye bağırdım, Smith'in arkasından kapı kapandığında.

"Bugün ikinci kez birileri bana bağıyor. Monarşiye karşı saygı konusuna ilişkin bu kadar," dedi Alexander arkamdan. Bir hışımla

döndüm. Küçük sahnemin dikkat çektiğini kaçırmıştım.

Fakat Alexander'ın kollarında o küçük pembe bohçayı gördüğümde, bütün kızgınlığım uçup gitmişti.

"Elizabeth, sana vaftiz anneni tanıtabilir miyim?" diye mırıldandı Alexander ve yanıma geldi. "O çok pervazsız bir çeneye sahip. İyisi mi kendine onu örnek alma."

Alexander'ın kaburgasına yumruk attım. "Diyene bak, baba. Clara nasıl?"

"Dinleniyor," diye cevap verdi Alexander, birkaç saniye dahi olsun gözlerini kızının üzerinden çekmeden. "İkisi de çok iyi."

Alexander'ın gözleri her şeyi söylüyordu. Onun dünyası bir parça büyümüştü. Bizim bazılarımızın hayal edebileceğinden çok paraya ve güce sahipti. Ancak onun için önemli olan tek şey, kollarındaki küçük bebek ve koridorun sonundaki, bebeğin annesiydi.

İçim acıdı. Bu sevgiydi. Elizabeth'i dikkatli bir şekilde Alexander'dan aldığımda, ben de küçük bir aydınlanma gibi bir şey yaşadım.

Sevginin ne olduğunu biliyordum. Bunu daha önce yaşamıştım. Bu odada bulunan insanlara karşı duyuyordum. Ve belki de bazı insanlar hayatlarında bundan fazlasına sahip olamıyorlardı – ve bu çokça bir şey değil miydi?

Yeniden Alexander'a baktım ve yüzündeki saf sevinci gördüm.

Herkes için mutlu bir son olamazdı. Clara ve Alexander bunu kesinlikle hak etmişlerdi. Ancak ben, küçük vaftiz evladımın bir gün, darbe almadan masal dünyasını terk etmesini sağlamalıyım.

"Bir zamanlar çok güzel bir prenses vardı," diye fısıldadım ve bebeğin yumuşak, açık alnını öptüm, "Ve o istediği her şeyi yapabiliyordu... Bir erkek olmadan bile."

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
FAX: 773-936-5001
WWW.HA.UCHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000
FAX: 773-936-5001
WWW.HA.UCHICAGO.EDU

15. Bölüm

Haftayı, hayatıma giren o yeni insanla geçirmek ve onu kollarımın arasında tutmak, ruhumda mucize etkisi yarattı. Fakat aynı anda yaşamış olduğum ayrılığın acısını hafifletmedi. Smith yemek ve çiçekler göndermişti hastaneye, ancak kendisi bir daha hastanede görünmedi. Bunun için ona minnettardım. Onu hayatıma almakla bir hata işlediğimi anlamam için bana zaman tanıdı – ya da en azından külodumun içine almakla.

Clara, anne olarak yeni hayatına alışması için, cuma günü eve döndü ve ben de patronumun karşısına geçmek zorundaydım.

Patron! Patron! Patron, diye hatırlattım kendime. İlişkimiz bu noktada başlangıcını yapmıştı ve orada da bitmeliydi. Şayet Smith'e karşı duygularımı kontrol altına alamazsam, istifa etmek zorunda kalırdım. Bu birkaç hafta için alacağım maaş, işimin hiç değilse planlama sürecinden çıkarmak için yeterli olacaktı. İşimden dolayı kalbimi tehlikeye sokarsam şayet, o halde projemi gerçekleştirmek için başka yollara başvurmam gerekirdi.

Cuma sabahı Smith'in masasına gittiğimde ve ona bir sade fincan kahve uzattığımda, yüzü hiçbir his belirtisini ele vermedi. Çok yakışıklıydı – fazlasıyla - ve içten içe Smith'in atletik vücudunu adeta bir eldiven gibi saran, o lacivert ince çizgili takım elbisesine lanet ettim. Dalgali saçları düzgün bir şekilde arkaya doğru taranmıştı, kolumu uzatmak ve saçlarını dağıtmak geldi içimden. Becerildikten sonra saçlarına tutunarak destek aldığımda, onun ne kadar dağılmış olduğunu görmüştüm. İçimde bir parça onu özlüyordu. Hayatımı ele geçirmiş olan o vahşi, ehlileştirilmemiş hayvanı. Ancak Smith, üç parçalı takım elbisenin içinde bir kurttu. Kendimi onun bir sonraki yemeği olarak sunmaya, neden bu kadar hevesliydim ki?

"Öğleden sonra takım elbiselerinizi temizleyiciden alacağım. Gelecek ayki New York gezisi için plazadaki çatı katını rezerve ettirdim." yapılması gerekenlerin listesindeki halletmiş olduğum ve öğleden sonra halledilmesi gerekenleri, takır takır sıraladım.

"Doris'e, benim için bunları dosyalamasını rica eder misiniz?" Smith bana bir yığın dosya uzattı.

Bugün yeniden buraya geldiğimde, beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Ona hayranlık duyacağımı düşünmüştüm. Hatta kollarına atılır mıyım diye sordum kendi kendime. Gün ışığının sunmuş olduğu profesyonel mesafeyi beklememiştim. Tabii hastaneye göndermiş olduğu yemek ve hediyeler için, harcamış olduğu küçük bir servetten sonra.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Smith ve başparmağı ile sabırsız bir şekilde çenesine vurup durdu.

Sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibiydi.

"Açıklamak istediğim bir şey var," dedim ve kucağımdaki dos-

yalara sıkı sıkı sarıldım. Birdenbire başparmağımda bir yanma hissedince, kendimi kâğıtla kesmiş olduğumu fark ettim. Bu kandanı, erkeklerin sürekli acıya yol açtıklarını hatırlattı bana. "Sizden nefret ediyorum."

Smith, koltuğunda geri yaslandı, kollarını başının arkasına bağladı ve beni kendisini beğenmiş bir sırtmayla inceledi. "Kendini sürekli nefret ettiğin insanlara becertiyor musun, Belle?"

Onun o aptal sırtmasını yüzünden yok etmek için neler vermezdim – ancak bu girişim beni Smith'in dudaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Ve bedenimin beni ele vermesi için kendime güvenemedim. Sonuç itibarıyla bana yaşattırabileceği orgazmları Smith çok iyi biliyordu. "Nefret-sevişme, tam olarak doğru bir terimdir," diye karşılık verdim ve sözlerimle ona isabet etmek istedim. "Her saniyesinden nefret ettim."

Sözler ağzımı terk ettikten sonra bir ara oluştu. Büronun içinde kesin bir sessizlik hâkimdi. İkimiz de hareket etmedik. Hiç kimse nefes almadı. Gergin bir sessizlikti. Tehlikeli yalanları takip eden bir sessizlik. Zaman daha da yavaş geçiyor gibiydi, birdenbire Smith'in kolu ateş edercesine öne çıkıp, kâğıtları yere uçurup ve masa üstü lambasını odanın içine fırlatıncaya kadar. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, Smith çoktan ayakta idi. Bir kez daha kolunu savurduğunda, beni eteğimin kemerinden yakalamıştı. Beni kendisine doğru çekiştirdi ve kucığımdaki dosyalara vurdu. Dosyalar bunun üzerine yere düştüler.

"Bana yalan söyleme!" diye uyardı beni Smith. "Kahretsin, bana bir daha yalan söyleme."

"Senden nefret ediyorum," dedim soluk soluğa, cümleler boğazımı yaksalar bile. Smith, kalp atışlarımı duyabiliyor muydu? Göğ-

süm sanki patlayacak gibiydi. Bedenim nefret, arzu ve umuttan birleşen, tuhaf kokteyl karışımından dolayı rayından çıkmıştı.

Smith beni geriye itti, öyle ki çalışma masasının üzerinde oturma hali aldım. Eli eteğimin altına girip tangamı yırttığı sırada, Smith'in telefonu çalmaya başladı, ancak bunu sadece çok uzaktan algıladım.

Tam o anda hayır demem gerekiyordu. Ona vurmalıydım. Bağırmalıydım. Fakat bunlardan hiçbirini istemediğimi anladım. Onu geri çevirmek istemedim. Ben sadece hafta başındaki tartışmadan sonra, beni hâlâ arzuladığını kanıtlamasını istedim.

Ve şimdi, Smith bunu kanıtladıktan sonra, tartışmamızın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. İnat etmiştim. O da çok fazla kibirliydi. İkimiz de itiraflarda bulunmalıydık ve bu, bunun için mü-kemmel bir yol gibi göründü.

Smith başını masa üstü telefonuna dayadığında, her şeyi tamamiyle kontrol altında tuttu. Gözünü bana dikmişti ve bakışındaki derinlik, düz nefes alışlarım altında beni titretti. Smith bacakları-mın arasında yer aldı, baldırlarımı zorla ayırdı ve boynuma sarmış olduğum şalı kaptı. Şalı dudaklarıma götürdü ve baldırlarımı istekli şekilde açtığım gibi, dudaklarımı açana dek onu orada tuttu. Düğümü ısırdım ve kaçınılmaz bir şekilde kendimden vereceğim inle-meyi, bir şeyin boğması için minnettardım.

"Hammond," dedi Smith kısaca ve elini eteğimin altına kaydırdı. "Her şeyi bu akşamki yemekte konuşacağımızı düşünmüştüm."

Smith edep yerimi okşadı ve tüy kadar hafif dokunuşu beni öylesine heyecanlandırdı ki ıslaklığım karşılık olarak, hoş geldin anlamında inci misali sıralandı. Gözlerimi yumdum ve beni istediği gibi becermesi için, davetkâr bir halde ayrıncı bacaklarla bekledim.

Benim için daha sadece, içimin derinlerinde yanan o çaresiz arzuyu dindirmesi geçerliydi. Ancak diğer eliyle sert bir şekilde enseme çevreledi ve beni gözlerimi yeniden açmaya zorladı. Korkmuş bir halde ona baktım. O anda sözün kimde olduğu sorusu tamamen yersizdi ve Smith parmaklarını geri çektiğinde, cansız bir şekilde: "Gözlerini aç," dedi.

"Ben sadece planlarımızı gözden geçirmek istemiştin," diye cevap verdi Hammond. "Şu an uygun değil mi?"

Ağzımı kapatan düğüm, beni "Evet" diye bağırarak için engelledi, ama Smith sadece aldatıcı bir şekilde bana sırtı ve başını salladı. "Ama hayır, tam uygun bir zamanda."

Smith tek bir parmağını ıslak vajinama itti, incimin etrafında dönüp durdu ve ağzımdan boğulmuş bir inilti kaptı.

Aman Tanrım, onu içimde hissetmeyi ne kadar çok istiyordum. Bu eziyet verici ön oyunun son bulmasını istedim. Alınmak istedim ve Smith bunu biliyordu. Ve bu yüzden, dokunuşlarla beni çıldırtmayı sürdürdü. Yırtıcı bir hayvan tarafından bir köşeye sıkıştırılmış gibiydim ve benim için kurtuluş ümidi yoktu. Çünkü kendimi kurtarmak istemedim. Yutulmak istedim.

"Seninle göz göze buluşmak istiyorum," diye bildirdi Hammond, Smith'e. "Oyuncağını evde bırak."

Şu anda tahliye edilmiş olduğumu, çok uzaktan gibi fark ettim, ama şu anda bu hiç umurumda değildi. Daha da çok, Smith parmaklarıyla klitorisimin üzerinde sihirler yaratırken. Bu adam insanın aklını alabilirdi. Yavaşça yanan korun tadını çıkartıyordu ve konu eğlence olduğunda, Smith'in buna geniş zaman ayırdığını anlamıştım. Görünen o ki bazen bir kızın hızlı, sert bir numaraya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Bayan Stuart benim asistanım. Ona, ne zaman ve nereye gitmesini söylediğimde gelir." Smith, gözlerimin içine baktı ve onun ne demek istediği açıktı. Şu anda Hammond ile konuşmuyordu. Gerçekte bana talimatlar veriyordu. Ancak o bana izin verdiğinde, ben doruk noktasına ulaşabilecektim.

"Bu özel bir mesele. Bunun için ona ihtiyaç duymayacağına dair seni temin ederim," diye savundu Hammond, ancak sakın kalması için kendini zorladı. Sesi tam olarak, kendimi hissettiğim gibi geri yansıdı.

"Ona her daim ihtiyacım var." Smith'in parmağı içime daldı, ikincisi onu takip etti. Smith parmaklarını hareket ettirdi, bana masaj uyguladı ve beni gitgide sınırlarıma doğru yaklaştırdı. Sadece aşırı bir irade ile sağlam durdum. Tüm gücümle masanın kenarına tutundum ve Smith'in parmaklarının, beni götürdüğü okyanusun açıklarında, sağlam bir çapa aradım. Deniz henüz sakindi, ancak üzerime gelmekte olan ve bir daha serbest bırakmayacak olan akıntı, yaklaşan dalgaları bildirmekteydi.

Hammond'un sesi anında iş üslubundan çıkarak, tehdit edici bir ses tonuna dönüştü. "Onun birkaç çok önemli insanlarla görüştüğünü sana hatırlatmam mı gerekiyor?"

Smith, başparmağının tabanını yeniden incimin üzerine yerleştirdiğinde, öne doğru yaklaştı ve bütün ağırlığıyla bedenime baskı uyguladı. Bir titreme beni ele geçirdi ve bacaklarımı onun beline doladım. Onun sıcak nefesini yüzümde hissettim, dudakları sadece birkaç santim benimkilerden uzaktı. Sürekli aramızda duran uçurumu aşmak için, onu öpmeyi çok istedim. Sözlerinin ve vücudunun dayanılmaz baskısı arasında bu mümkün gibi göründü. Ancak durum böyle değildi. Hele ki ağızımdaki şalın düğümüyle hiç

değildi. Hayır, başka bir öpücük pek çok nedenlerden dolayı tehlikeli olurdu. Öpücükler beklentileri ifade ediyordu ve ben Smith Price'ten herhangi bir şey beklemek için cesaret edemiyordum. O basitçe çok çelişkiliydi ve bu onu tehlikeli yapıyordu: Bir yandan beni ve bedenimi kontrol altına almak istiyordu. Beni korumak istiyordu ve aynı zamanda beni kendisinden uzaklaştırıyordu. Beni dışlasa dahi beni yakınında tutuyordu. Ama belki de ben bu konuda yanıliyordum. Belki de ben, onun benden ne istediğini anlamıyordum, çünkü içimde uyandırdığı ateşli arzu, aklımı başımdan alıyordu. Smith öne eğildi ve dudaklarıyla alnıma dokundu, aynı anda da bacaklarımın arasındaki baskıyı güçlendirdi. "Ve şimdi benimle de görüşüyor."

Smith'in sesi serbest bırakma emrini buyurdu ve ben de baş üstü kabarmaların içine daldım. Şehvet sardı beni, alt bedenimi kasti, ta ki bana ölmek zorundaymışım gibi hissettirene kadar ve sonra, kurtuluş. Orgazmım dalgalar halinde geldi ve bacaklarımı Smith'in beline dolayarak adeta patlayan bedenime doğru çekerken, çalışma masasına sıkıca tutundum. İçimde parmakları, hiç yorulmadan kuşatmayı sürdüren eli, benim çapam idiler. Bütün varlığım tamamıyla ona ve bana hazırlamaya başardığı şehvete yönelik yoğunlaştı.

Ya da mahrum bıraktığı.

Hattın sonundaki sesi duyabiliyordum. Ancak içimden sel gibi akıp giden her bir dalgaya kendimi verirken bu ses, kanın uğuldaması ve şehvetin karşısında arka planda kalmıştı. Smith, benim anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve düğmeye bastı. Hızlı bir hareketle, şalı ağzımdan çekti ve son zevk iniltimi serbest bıraktı. Smith gevşek şalı düğümünden tuttu ve beni öne doğru çekti.

Hamlesine karşı koymak, söz konusu bile değildi. Her açıdan yuları boynuma bağlamıştı. Hâlâ dokunuşlarının tesiri altında titrediğim düşünülürse karşı koymam kesinlikle söz konusu değildi.

Yaşamış olduğum orgazm, ona karşı arzumu daha da güçlü bir şekilde tutuşturmuştu. Şalla birlikte beni kabaca dudaklarına doğru çektiğinde, ondan uzak durmayı ki duygusal olarak bağlanmamak için olan mantığım sallantıya girdi. Smith, gitmeme izin vermiş olsa bile, ben hâlâ onun büyüğü altında olurdum. Ve her geçen günle, kaçma imkânı, onu terk etme imkânı, gitgide hayal edilemez bir hal aldı. Beni yakalamasına ve kontrol altında tutmasına gerek olmadığını göremiyor muydu ki?

Ona çoktan ait olduğumu?

Dudaklarımız birbirini buldular ve ben kendimi onda kaybettim. Ona karşı koymak, nefesini tutmak anlamına geliyordu ve bu öpücük ki ardından alınan ilk nefesti. Onu emmek istedi, onu tüketmek, onu kanımda hissetmek – ve onun da aynı şeyi hissetmesini çok umut ettim.

Smith biraz geri kaçtı. Dudakları hâlâ ağzımı okşamaktaydılar. Şalımı gergin bir hal alana kadar sertçe kendine çekti. Kalçalarım öne doğru hareket ettiler, onun vücudunu hissetmek istedim. Orgazm inanılmazdı, ama tam anlamıyla tatminkâr değildi. Yakınlığı ve temas ettiğimiz yerler, daha da büyük bir arzu uyandırdı.

"Seninle oynadığımda, bu senin hoşuna gitti, güzelim." Smith alt dudağımı kemirdi, bunun üzerine arzu etmekten ürperti duydum. "Sen uslu bir kızsın. Her zaman sana söylediğimi yapıyorsun. Bunun beni ne kadar sertleştirdiğine bak."

Ellerimi çalışma masasından çektim ve pantolonunun altında çıkıntı halini alan ereksiyonunu yakaladım. Ereksiyonu sert ve

ateşliydi. İstem dışı sert şaftını okşadım ve onun içimde olduğunda nasıl hissettiğini düşündüm.

Smith inledi ve boş eliyle pantolonunu açarken kendisini bana yaklaştırarak bastırdı.

"Seni alacağım, Belle," diye hırladı. "Ve sana kibar davranmayacağım. Sana bunu tam anlamıyla temin edeceğim."

Şalı ağzıma almak için ağzımı açtım, çünkü çığlıklarımı bastırmam gerektiğini biliyordum, fakat Smith başını salladı.

"Aletim içindeyken seni duymak istiyorum. Çekingenklik yok, yoksa seni cezalandırırım."

"Beni cezalandırır mısın?" diye tekrarlardım yarı korkmuş bir halde, yarı umut dolu.

"Bu senin hoşuna gidiyor, doğru mu?" diye sordu Smith, baksır şortunu aşağı sıyırdı ve bana gösterişli aletini sundu.

Manzara ve Smith tarafından dövülerek cezalandırılmanın ne demek olduğu düşüncesi, benim daha da ıslanmama sebep oldu, bu olası varsa eğer.

"Duruma bağlı," diyerek saptırdım."

"Daha önce kıcına bir şaplak atmıştım."

Kızardım ve başımı salladım. "Ama sadece eğlence olsun diye."

"Bu sefer eğlenceli olmayacak," diye uyardı Smith sessizce, parmaklarım şaftına kapanırken. Kendisini bir öne bir arkaya salladı ve yumruğumun arasında kendi kendine yaptı. "Hem yanacak hem de acıyacak ve ancak kıcın, güzel yanaklarının rengini aldığında duracağım. Ellerimi hatırlamadan, oturamayacaksın daha."

Aman Tanrım. Arkamı dönmek ve ona yanaklarımı sunmak dürtüsünü bastırdım. Tamamıyla ona ait olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istedim, çünkü onun ellerinden tadacağım her

bir gerçek acının, arzunun bin katını karşılayacağını biliyordum. Smith'in ellerini üzerimde hissetmek istedim, benim bu adama ihtiyacım vardı – ve akla gelen her şekilde sert, tutkulu.

Smith sessiz bir şekilde göz kapaklarını indirdi, sanki ben düşünürken beni dinliyormuş gibiydi. "Ancak daha bunun zamanı gelmedi. Henüz bir cezalandırmayı hak etmedin."

"O halde ne hak ettim?" diye sordum nefes nefese.

"Bunu." Smith kendisini salladı ve ateşli, kadifemsi aletini avucumun içine bastırdı. Kalçalarım tutundu, tırnaklarını narin tenime gömdü ve sabırsız bir şekilde beni dönmem için zorladı. Şaf, boynumda gevşek bir şekilde asılıydı. Smith, uçlarını hâlâ elinde tutuyordu. Ardından gerilmiş bir halde açık duran elini sırtıma koydu ve beni aşağı bastırdı, ta ki göğüslerim masanın soğuk, düz yüzeyinin üstünde olana kadar.

"Bacaklarını ayır ve bana vajinayı göster," diye emretti Smith.

İstekli bir halde bacaklarımı açtım. Daha önce başka adamlarla birlikte olmuşum, ancak hiçbirini beni anında bu denli heyecanlandırmayı başaramamıştı. Kendimi bu şekilde sergilemek, bende belli bir tedirginlik yaratsa da, Smith'in talimatlarına karşı koyamadım.

"Birbirimizi ilk gördüğümüzden beri seni istediğimi söylemiştim zaten," diye hatırlattı Smith, ferç dudaklarımı ayırdığında. Ardından duraksadı ve paylaşmadığım bir sabırla bana eziyet etti. "Senin o güzel inci kolyeni bu şekilde boynuna dolamak istemiştim..." Smith ansızın şalı çekti, "Ve kırmızı dudaklarını görmek istedim, ben seni becerirken, nefes almak için nasıl boğuştuğunu. Bunu başardığımı bana ispat ettin, doğru değil mi?"

Smith, cevabı çoktan biliyordu, irademi nasıl alt edeceğini bi-

liyordu. Sadece istemesi yeterliydi, anında ona aittim. Çılgılıkları, bedenim, arzum. Bunların hepsi ona aitti, bana ilk kez bakışını yönelttiğinden beri.

"Ellerini sırtına koy. Şimdi sana nasıl olacağını göstereceğim."

Emredildiği gibi yaptım, el bileklerimi kuyruk kemiğimin üzerinde bağladım, ta ki yanağım çalışma masasının yüzeyine yapışana kadar. Göz kenarından onu görebiliyordum, ceketi hâlâ üzerinde, kravatı hâlâ düzgün bir şekilde boynunda bağlıydı.

"Seni şimdi becereceğim, güzelim." Smith'in aleti birkaç milimetre derin içime girdi ve beni esnetti, ta ki benden sadece sonsuz derecede derin bir arzu geriye kalana kadar.

"Bundan sonra gün boyu beni içinde hissedeceksin. Bunu istiyor musun?"

Başımı salladım ve istem dışı alt dudağımı ısırdım.

Smith, şalı çekti ve başımı çalışma masasından yukarıya kaldırdı.

"Sana bir şey sorduğumda, bana düzgün bir cevap ver, lütfen."

"Evet, efendim," dedim nefes nefese, hızla atan bir nabız ve beklentiyle dolu.

"Oh, güzelim." Smith, nazik bir şekilde beni gerisin geriye çalışma masasının üstüne bastırdı, "Bana gerektiği gibi hitap etmene bağlıyorum. Senin bir hanımefendi olduğunu hatırlatıyor bana, hatta bir sürtük gibi davrandığın zamanda da. Senin kime ait olduğunu ve benim senden ne beklediğimi, söylüyor. Davranışından dolayı bir ödül hak ettin. Bu yüzden bir şey dileyebilirsin şimdi."

Dudaklarımı yaladım ve beklenti içinde gözlerimi yumdum. "Beni becermenizi istiyorum, efendim."

Cevabımın karşılığında kıcıma yakıcı bir şaplak aldım.

"Lütfen, diyeceksin," diye karşılık verdi Smith.

"Lütfen, lütfen beni becerir misiniz?" diye cırladım, Smith'in azarı kıçımda ateş gibi kendisini hissettirdiği sırada.

"Evet, güzelim. Bunu yapacağım." Smith, atılganlıkla derin bir şekilde kendisini içime itti. Şalı gergin tutuyordu ve başımı havaya kaldırdı, ta ki ben tavana bakıp hiçbir şey göremeyene kadar. Çünkü Smith'in ritmik vuruşları, gözümün önünde küçük ışıklı işaretlerin patlamasını sağladı. Diğer elini kalçamdan çekti ve bileğime sarıldı. Smith beni daha da yukarıya kaldırdı, göğüslerim soğuk ahşaba vurana dek. İtti ve kendisini geri çekti, yavaş ve şiddetli vuruşlar arsında geçiş yaptı, bu da ayaklarımı yerden kesti. Smith'in temposuyla birlikte benim de nefesim hızlandı, ta ki dayanamayıp inlemeye başlayana kadar. Kulağa eziyetli bir sızlanma gibi geldi.

Bu çok fazlaydı. Kontrol edişi, bedenimin ve ruhumun her köşesine hâkim oluşu. Bu tam olarak her zaman istemiş olduğum şeydi ki buna ne kadar çok ihtiyacımın olduğunu bilmeyerek.

Smith, sürekli daha da derinlere indi, inanılmaz derecede derinlere. Kalçalarını döndürüp durdu, bağlı olan bileklerimi sırtıma bastırıyor ve bedenimi öylesine manevra ediyordu ki çalışma masasının sert kenarı, atmakta olan tomurcuğuma bastırıyordu. Sonra yeniden, seçilmiş bir hassasiyet ile beni becermeye başladı. Aklım çoktan saf dışı kalmıştı, geriye sadece arzusun ürpertileri kalmıştı. Onlar da en derinlerimden koparak yüzeye çıkmışlardı ve dalgalar şeklinde bütün bedenime dağıldılar. Sadece onun aleti ve Smith'in kendisi vardı.

"Gel," diye emretti kaba bir şekilde. Smith'in sesi titriyordu, kendisi de doruk noktasına varmak üzereydi. "Bunu duymak istiyorum, bu evde herkesin bunu duymasını ve senin şimdi bana ait

olduğunu öğrenmelerini istiyorum.”

Sanki sözlerini vurgulamak istercesine, Smith tokmak misali bedenini benim bedenimin içine kazıdı ve aletiyle beni kaziğa oturttu. Başımı geriye attı ve hayvansı bir ağlamakla kendimden geçtim. Ekstase, bedenimden sel gibi akıp geçti ve sinir raylarımı ateşe verdi.

Smith hırlayarak, dişlerini enseme gömdü ve ilk sıcak püskürtülerini eziyet çeken bedenimin ta derinlerine fırlattı. Bileklerimi serbest bıraktı ki öne doğru düştüğümde kendimi destekleyebilmem için. Ve birdenbire aleti bendi doldurmayı bırakmıştı, tohumunun son yükü kuyruk kemiğimin üzerine indi.

Onu hâlâ içimde hissedebiliyordum. Smith'den önce hiçbir erkeğe ağzımdan hariç başka yerimde doruk noktasına ulaşmasına izin vermemiştim. Şimdi ise Smith'in her gün üzerimde izlerini bırakmasını diledim. Smith bir adım geriye attı ve bakışlarını fethinin üzerinde dolaştırdığını hissettim.

Ben hâlâ yedinci bulutun üzerinde uçuyordum ve hareket edemeyecek haldeydim. Zaten titrek bacaklarımın üzerinde duramazdım. Smith'in parmakları kabarmış olan edep yerimin üzerinden geçti ve onu genişletti ki böylece doruk noktasının izleri, cinsel organımdan dışarıya damladılar.

“Bunu hissediyor musun, güzelim?” diye sordu Smith boğuk bir sesle. “Vajinan benimle dolu. Sen kime aitsin?”

“Size, efendim,” diye mırıldandım, çünkü daha karmaşık düşüncelerde bulunmak durumunda değildim.

Smith bir kolunu üst bedenimin altına itti ve beni yukarıya kaldırdı. Ona doğru döndüm, yüzümü ceketine sakladım ve tıraş losyonunun aromalı kokusunu içime çektim. Smith eteğimi aşağı

çekti, parmaklarını çenemin altına koydu ve yukarıya kaldırdı, ta ki bakışlarımız karşılaşıncaya kadar. Gözlerinin içinde yanan o dayanılmaz arzu dindirilmişti ve beni nazıkçe öptü.

"Araba seni yedide alacak."

Gözlerimi kırptırdım ve kafamın içindeki dağınıklığı yerleştirmeye çalıştım. "Davet edilmediğimi düşünmüştüm."

"Senin yerin benim yanımda. Hafta boyunca orada senin eksikliğini hissettim ve bu akşam senden vazgeçmek istemiyorum." Bununla birlikte Smith için son söz söylenmişti ve ben de onunla tartışmak istemedim. Bilhassa duymak istediğim şeyler bunlar olduğu için. "Yedide hazır ol."

"Senin için her zaman hazırım." Kızardım, çünkü bununla ne kastettiğim, sorgulamanın ötesindeydi.

"Bu şekilde konuşmaya devam edersen, çarçabuk yeniden çalışma masasının üzerinde olursun, güzelim," diye hırladı Smith, "Fakat ikimizin de halletmesi gereken işleri var."

Smith beni bıraktı ve ben de gözlerimi aşağı devirdim. Birdenbire çekingenlik sarmıştı beni. Hâlâ Smith hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı, anlamadığım bir sürü şeyler. Kendisiyle ve işiyle alakalı ve buna rağmen kendimi ona devretmişim. Smith elini sırtıma koydu ve bu hareketiyle bana güven vermek istediğini hissettim. Bluzumu iliklediğimde, ikimiz de tek bir kelime etmedik. Ancak bunu tamamladıktan sonra, Smith eğildi ve ağzıyla kulağıma dokundu.

"Resmî bir akşam yemeği olacak. Çorap ve yüksek topuklu giyin. O kadar topuklu olsunlar ki ihtiyacım olduğunda, seni zahmetsizce becerebileyim. Ama vajinan çıplak kalsın," diye emretti Smith.

Nefesim kesildi ve ağzım kurudu, ama cevap vermek için kendimi zorladım. "Tamam, efendim."

"Bu gece benimle evime gelmeni istiyorum," diye devam etti Smith ve soğuk bir bakışla beni inceledi. Yüzüme düşen bukleyi geriye itti. "Hafta sonu randevularını iptal et. Çok bağlı kalacaksın."

Yeniden heyecanın bir dalgası üzerime geldi. Ancak tüm gücümle, bir hafta sonunu daha onun yatağında geçirmenin beni ne kadar heyecanlandırıldığını ona belli etmek istemedim. Her ne kadar onun vücudunu arzulasam da, sonunda kontrolden çıkmamak için dikkatli olmalıydım. Kayıtsız şartsız onun dokunuşlarının tiryakisi olmuş olabilirdim. Ama geri kalan zamanlar için, biraz dengeli bir güç ilişkisinin olmasını diledim.

"Randevu defterimi boş bırakmak için elimden geleni yapacağım." Ona daha fazlası için söz vermek istemedim şu anda. Her ne olursa olsun talebini geri çevirmeyeceğini bilsem dahi.

"Kendini boşa çıkart, güzelim. Bütün bir hafta sonu, senin gelmeni sağlamak niyetindeyim ve senden gelecek olan bir hayır, söz konusu bile olamaz."

Smith başını eğdi ve ağzını benimkine bastırdı. Eriyip gittim. En azından evet dememiştım. Şu açıdan bu oldukça cesur bir davranıştı, çünkü şehvetten dolayı neredeyse ayakta duramıyordum. Fakat başka bir seçeneğim de yoktu zaten. Evet, diyecektim.

Kimi kandırmak istiyordum ki? Bu dengeli bir ilişki değildi ki. Azıcık dengeli bile değildi. Smith Price'e aşık olmak üzereydim. Baştan aşağı. Sadece sonunda yapayalnız kalmamayı umut ettim.

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

Vol. 10, Part 1, 1880
Published by the Royal Society
London: Printed by W. Clarendon Press, 1880

CONTENTS
P. 1. The Human Skeleton, by J. H. R. Young
P. 2. The Human Skull, by J. H. R. Young
P. 3. The Human Brain, by J. H. R. Young

P. 4. The Human Heart, by J. H. R. Young
P. 5. The Human Lungs, by J. H. R. Young
P. 6. The Human Liver, by J. H. R. Young

P. 7. The Human Stomach, by J. H. R. Young
P. 8. The Human Intestines, by J. H. R. Young
P. 9. The Human Kidneys, by J. H. R. Young

P. 10. The Human Bladder, by J. H. R. Young
P. 11. The Human Uterus, by J. H. R. Young
P. 12. The Human Vagina, by J. H. R. Young

16. Bölüm

Öğle vaktinde Londra'nın trafiği bir kâbusa dönüşmüştü. Bu yüzden yapılması gerekenler listemi yürüyerek tamamlamaya karar vermiştim. Hâlbuki Smith, Veyron'un anahtarını girişteki çalışma masasının üzerine bırakmıştı, ben bunu bir davet olarak anlamıştım. Onun kişisel ve iş gereği verdiği emirlerin nispeten kolay bir alanda sınırlı olduklarından, bunun için ona daha sonra teşekkür etmeyi düşündüm. Ancak yürüyerek yolda olmanın, akşam yemeğimizden önce, her bir görevi tamamlamak için az bir zaman kaldığı anlamına da geliyordu.

Sabah olduğu gibi, akşamın da ateşli olmasını umut ettim. Smith ve ben, sonsuz bir lunapark treninde seyahat ediyormuşuz gibi görünüyordu. Durmadan yakınlık ve mesafe, nefret ve hoşlanma, ateşli ve soğuk arasında dalgalanmaktaydık. Ayrı kaldığımızda bile ondan hoşlandığımı kesinlikle söyleyemiyordum. Ancak birlikte olduğumuzda, ona ihtiyaç duyuyordum.

Onu sürekli istiyordum.

"Belle."

Mıhlamışçasına kaldım. İmkânsız, bu sesi gerçekten duymuş olamazdım, ancak arkamı döndüğümde, o gerçekten de hukuk firmasının girişinde duruyordu ve ince telli saçlarını sıvazlıyordu: Philip. O, hâlâ Harris Tweed reklamındaki sırik tipe benziyordu. Saç çizgisinin yukarıya doğru ilerlemesine rağmen. Onun otuzuncu doğum gününden önce kel kalma gibi bir şansı vardı. Gerçi kader tanrıçasının okluğunun içinde bazı nahoş şeyleri vardı, ancak bu durumda bana karşı iyi niyetliymiş.

"Yoluna çıkacağımı hiç hesaplamamışsındır, öyle değil mi?" diye sordu Philip biraz beceriksiz bir biçimde.

"Tam özetlersek, sen, yoluna çıkmak isteyebileceğim son insansın," diye karşılık verdim soğuk bir şekilde ve bağladım: "Hayatının sonuna kadar."

Burada ne aradığından haberim yoktu. Her şey ters gitmeden önce, onu Clara'nın düğünde görmüştüm. O zamandan beri yoluna çıkmamayı başarmıştım.

Ve şimdi doğrudan karşımda duruyordu. Kalp atışımın hızlanıp hızlanmayacağını ya da onun için hâlâ bir şeyler hissettiğime dair başka işaretleri bekledim. Neyse ki hiçbir şey kalmamış. Tek hissettiğim şey önümde açılan uçurumdu.

"Aramızda olanların iyi bir şekilde çözümlenmediğini biliyorum."

Başımı arkaya attım ve kelime seçimine güldüm.

"Senin ve Pepper hakkında duyumlar aldım. Tebrik ederim." Sesim keskin bir ton aldı.

"Umarım size hediye göndermiyorum diye kızmıyorsunuzdur."

"Belle..." diye söze başladı Philip, fakat onu bir el işaretiyle sus-

turdum.

"Aramızda gerçekten konuşulacak bir şey kalmadı. Birkaç şey halletmem gerekiyor." Philip'e sırtımı dönmeyi başarmıştım – ve onunla bağlantılı olan sıkıntılı her şeye.

"Şimdi Smith Price için çalıştığımı duydum," diye seslendi Philip arkamdan. Bunun üzerine durdum.

"İyi gidiyor," dedim omuzlarımı silkerek ve yeniden ona doğru döndüm. Demek ki buraya kadar gelmiştik – işlerimiz hakkın-da küçük bir konuşma için yetecek kadar. Bir sonraki neydi? Hava hakkında yorumlar mı? Belki de sadece Smith'i tanıdığımdandır – ama bu arada Philip'in nasıl sıkıcı biri olduğunu fark etmiştim. Son aylarda onun Pepper Lockwood gibi bir çulluğu hak ettiğine inanmıştım. Ancak şimdi Pepper'ın da büyük ikramiyeyi kazanmadığını anlıyordum. Pepper'ın şimdi onu sonsuza kadar çekmesi gerekiyordu.

"Smith, bir sürü eğri kuşları temsil ediyor," diye uyardı Philip.

Philip, Alexander'dan da nefret ediyordu. Aslında çoğu insana yukarıdan bakıyordu. Ben dâhil. Ama burada, bana patronum hakkında bilgi vermek için ortaya çıkması, bardağı taşırmıştı.

"Buna sakın cüret etme!" diye patlayıverdim. "Sakın burada görünme ve hayatımda sanki pozitif bir şeyler yapıyormuşsun gibi davranma. Bu arada senin fikrin hiç umurumda değil. Ve bu her zaman böyle olmalıydı."

Philip bir adım daha atarak bana yaklaştı ve karnımın içindeki düğüm daha da sıkılaştı. "Senin için endişeleniyorum, Belle. Ben seni hâlâ seviyorum. Onun için çalıştığımı duyunca, bir şey söylemek zorunda hissettim kendimi."

"Beni aldattığından beri, bana bir şey söyleme hakkına sahip

değilsin. Ve bana karşı olan sevginden zırvalama. İnsan sevdiği insana yalan konuşmaz." Bu bir suçlama değildi, aksine gerçektir. Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Peki, onun sana karşı dürüst olduğuna inanıyor musun?" diye iğneledi Philip.

"Sana müvekkillerin işledikleri suçlardan bahsetti mi? Kiminle yatağa girdiğini?"

Philip'in sözleri kıpkırmızı kesilmeme sebep oldu ve Philip bunun üzerine sustu.

"Demek ki öyle," dedi Philip uzun bir andan sonra. "Demek onunla yatıyorsun."

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"O katillerin serbest kalmaları için yardım ediyor, Belle. Babası organize suçlara karışmıştı. Ona ne olduğunu sana anlatmadığından eminim."

Damarlarımdaki kan donmuştu. Babası ölmüştü. Ona ayrıntılar hakkında soru sormamıştım. Belki de bunu yapmalıydım. "Babası yaşamayan tek insan o değil. Bu onu henüz suçlu yapmaz."

"Bazı insanların korkunç babaları vardır ve hasar almadan kurtulurlar. Smith Price bu insanlara dâhil değil." Philip, sessiz, uyarıcı bir tonla konuştu, ancak benim tek duyduğum şey ise, korkunç kelimesiydi.

"Benim babam kötü bir insan değildi." Dudağım titremeye başladı. Philip bugüne kadar benimle alakalı tüm beklentileri arasında, babamı suçladığını hiçbir zaman bana fark ettirmemişti. Şimdi gözüm açılmıştı.

"Şayet bu şekilde düşünüyorsan, bitirdiğine şaşmamalı. Muhtemelen kime bulaşacağını tam olarak seçiyorsundur. Özellikle

Pepper'in olması, senden daha zevkli olmanı beklerdim."

"Bu görüldüğünden daha karışık, Belle. Pepper ile olanları birtirmeye denedim. Çünkü seninle birlikte olmak istedim ve senin canını yaktığım için, kendimi asla affetmeyeceğim."

Demek ki şimdi özürler fıskırıyordu. Ben bir açıklama çalışmalarından oluşan bir seli tetiklemiştim ki buna ne ihtiyacım vardı ne de bunu istiyordum.

"Ve şimdi de onunla nişanlandın," diye hatırlattım ona.

"Bana hamile olduğunu söyledi," diye açıkça itiraf etti Philip.

"Sanırım o halde hemen bir kez daha tebrik etmeliyim." İçimdeki safranın yükseldiğini hissettim ve acilen kusma ihtiyacı duydum. Özellikle de Philip'in bana bu kadar yakın olduğundan dolayı, nasibini alacağı için.

"Ama değil," diye devam etti Philip. "Beni kandırmaya çalıştı."

"Hadi ama, Pip." Çocukluğuna ait nefret ettiği lakabını bilhassa kullandım. "Ha bu sarışın ha diğeri. Birinin koluna asılması sana yetiyor ve senin ilginç olduğunu varsayması."

"Ben bunu hak ettim. Ama kolumda hangi sarışının olmasını istediğimi biliyorum. Sana hayatını sonuna kadar benimle geçirmeni istediğimi söylediğimde, çok ciddiydim. Babanla ne olduğu umurumda değil ya da geçmişte neler yaşandığı. Şimdi birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz." Philip o kadar çok yaklaştı ki aşına olduğum tıraş losyonunu duyabiliyordum.

"Niçin buradasın? Şayet kollarına atlayacağımı düşünüyorsan, sana tavsiyem, hayalarını kesip atmadan önce buradan kaybol."

"Sende masum kuzu değildin. Jonathan'dan haberim vardı, ama bunun benim için bir önemi yok."

"Ama benim için önemi var!" diye bağırdım. "Durmadan daha

iyisi için etrafına bakınan bir kocaya hevesim yok benim."

"Senden daha iyi bir şey yok," dedi Philip ciddi bir şekilde ve sonra daha ne olduğunu anlamadan Philip'in kollarındaydım, dudakları benimkileri aradı ve beni öptü. Kısa bir an için tanıdık sarılmaya kendimi verdim. Ancak bedenim anında isyan etti ve doku-nuşa karşı geldi. Artık ona ait olmadığımı anlamıştım ve onu ittim.

"Bittiğini söylediğimde, bunu gerçekten de kast etmişim. İkinci bir şans yok bende." Elimin tersiyle dudağımı sildim ve bunu yaparken de rujumu bulaştırdım.

"Bu şekilde yaşanılmaz," dedi Philip. "Er geç birine ikinci bir şans vermek zorundasın."

"İleride belki. Ama sana kesinlikle ikinci bir şans harcamayacağım. Sevgisiz bir evliliği, para ve orta dereceli orgazmlar karşısında. Birlikte olmadığımızdan beri neyi fark ettiğimi biliyor musun? Seni hiçbir zaman sevmemiş olduğumu. Bir kocaya sahip olma hayaline âşık olmuşum. Fakat bu hatayı ikinci bir kez yapmayacağım. Birbirini tanımayan insanlara zamanını harcamak için hayat çok kısa."

"Ben seni tanıyorum," diye yutkundu Philip. "Çayını sütlü ve iki şekerli içtiğini biliyorum. Senin Louboutin giydiğini ve gizlice moda bölümünden mezun olmayı tercih etmiş olmayı, ancak annenin buna izin vermediğini biliyorum."

"Bu beni tanıdığın anlamına gelmiyor. Kâbus gördüğümde – bunlar neyle alakalı? Hangi şarkı beni anında mutlu ediyor? Herhangi birisiyle akşam yemeği yeme imkânım olsa, kimi seçerdim? Bana bu soruları cevaplandır!" Ona meydan okudum. Philip cevap vermeyince, devam ettim. "Bunu bilmiyorsun, çünkü beni tanı-mıyorsun. Sen, hiçbir zaman var olmayan bir şeyi istedin. O kız – o vasat kız – yok artık."

"Benim için hiçbir zaman vasat olmadın sen."

"Bunu fark etmemen dahi benim haklı olduğumu gösteriyor." Çantamı omuzladım ve başımı salladım. "Sana güzel bir hayat diliyorum, Philip."

"Sen kimi seçerdin?" diye sordu Philip, gitmeden önce. "Akşam yemeğine katılacak kişi. Bunu sen dahi bilmiyorsun."

Seçimimin kime dair olduğunu çok iyi biliyordum, ama Philip bir cevap hak etmemişti. Üzerimde herhangi bir talep hakkını kaybetmişti. Uzaklaştım ve sadece bir zamanlar tanışmış olduğu bir kızın hayallerini bıraktım ona. Daha fazlasını değil.

Sonunda kuru temizlemeden aldığım bir yığın elbiseyle ve bana ait postayla eve girdiğimde, evim boş göründü.

Çoktandır buraya uğramadığım için, Jane teyzem bu sürede yeni bir sevgili eve getirmiş olsaydı, buna hiç şaşırmazdım. Çünkü onun sanatçılara ve müzisyenlere karşı bir zaafı olduğu için, birisinin geceyi kanepede üzerinde geçirmesi sıklıkla oluyordu.

Jane, alnına kaydırılmış bir uyku maskesiyle salınarak mutfağa geldi. "Bakin eve kim gelmiş."

"Hastanede, Clara ve bebeğin yanındaydım."

"Clara nasıl?" diye öğrenmek istedi Jane ve alnını kırıştırdı.

"O, iyi. Alexander oldukça şaşkın bir halde, sert adamı oynamaya çalıştığı halde. Bu sabah evlerinin yolunu tuttular ve bu yüzden yeniden işe gittim." Odama gitmeden önce Jane'i kollarımın arasına aldım. Bu akşam iki nedenden dolayı önemliydi. Birincisi uygun bir elbise bulmalıydım. Smith muhtemelen en önemli mü-

vekilllerinden birinin haddini bildirecekti, sadece bana, onun ve Hammond'un arasındaki ilişkiyi yanlış değerlendirdiğimi kanıtlamak için.

"Ve ayrıca kendini düzdürdün de," diye tahmin etti Jane ve beni yatak odasına takip etti.

"Bunu da yaptım," diye itiraf ettim.

Jane kendisini yatağımın üzerine attı. "Ee, fethinle nasıl gidiyor?"

Teyzemin, kendisini ifade etmesi için her zaman tuhaf bir yolu vardı. "Fetih mi? Ben her zaman kadınların fethedildiğini sanıyordum."

"Ancak Stuart kadınları değil," dedi Jane ve muzip bir sırıtış için ağzını büzüştürdü. Bizim türden kadınlar, birinin onu yakalaması için beklemezler. Bunu bizler üstleniriz. Oyun kurallarını biz belirleriz."

"Olabilir." Smith'e gelince, farklı bir izlenimim vardı. Beni fetheden kişi kesinlikle kendisiydi.

"Doğrusu bu günlerde kim kimi fethettiğini bilmiyorum."

"Konu aşksa bu belki de bunun üstesinden gelmenin en iyi yoludur." Jane göz kırptı bana. Süklüm püklüm bir halde leopar desenli çantamı aldım ve vazgeçemeyeceğim birkaç şeyi içine doldurdum. En sevdiğim yüz kremimi, yeni bir diş fırçası ve bir jilet. İç çamaşırı çekmecemi açtığımda duraksadım. Eğer Smith söylediklerinde ciddiye, ben bütün süslü ve dantelli tangalarımı yırtması konusunda, riske giriyordum. Buna rağmen en güzellerini çantaya attım. Bana yenilerini almaya gücü vardı.

"Hafta sonu gezisi mi yapıyorsun?"

"Hayır, Londra'da olacağım." Çantanın fermuarını çektim ve il-

gimi gömme dolaba yönelttim ve bu akşam ne giyeceğim sorusuna. "Cep telefonumu açık bırakacağım."

"Hiçbir zaman seninle o arada iletişim kurmayı düşünmezdim." Jane elini toplanmış olan çantanın üstüne koydu. "Çok meşgulmüşsün gibi yaptığını biliyorum, canım. Kafandan asıl geçen nedir?"

Dolabın içinden bir kadife elbise çıkarttım. "Eylül ayındayız. Kadife giyebilir miyim şimdiden?"

Jane başını salladı ve elbiseyi gerisin geriye yeniden dolaba astım. Ardından bir beş dakika daha rafa baktım ta ki doğru düzgün aramadığımı fark edinceye kadar. Hâlâ Jane'in sorusu kafamdan geçiyordu. Arkamı döndüm ve kapının çerçevesine yaslandım. "Bugün Philip yanıma geldi."

"Bunu beklemezdim," diye itiraf etti Jane.

"Ben de beklemezdim. Hiç sevinmedim," diye ikna ettim Jane'i.

"Tamam. Sakın kendisini aldatan ve sonrasında tekrar bir araya gelen kızlardan olma. Böyle tipler asla değişmezler."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Aklım, Philip'in Smith hakkında söylemiş olduklarına gitti. Smith'in benden bir şeyler sakladığını biliyordum, ama diğer yandan o da benim hayat hikâyemi bilmiyordu. Hangi hukuk alanında çalıştığı sorusuna bana cevap vermemişti ve niçin Londralıların yüzde doksan dokuzundan daha çok paraya sahip olduğunu. Philip'in söylediklerine inanmak istemedim, ancak doğruysa ben bununla yaşayabilir miydim? Bilhas-sa Jane haklıysa ve insanlar gerçekten değişmiyorlarsa?

"Oh, insanlar büyüyorlar," diye devam etti Jane düşünceli bir halde. "Ve eğer bu gerçek aşıksa, her zaman bir gelişme vardır. İyi bir adam seninle birlikte büyür ve senin yanında olur. Ama bu onun

bir aziz olduğu anlamına da gelmez."

Bunun üzerine gülümsemek zorunda kaldım. Kutsallık, bir sevgiliden beklediğim şeyler arasında yoktu.

"Ancak bir erkek, olabildiğince çok kadının tadına bakmayı kuruyorsa, işte o zaman bu raddeye kadar gelinemez."

"Bu konu üzerine hiç kitap yazmayı düşündün mü?" diye sordum Jane'e ve yeniden akşam kıyafeti seçmeye koyuldum.

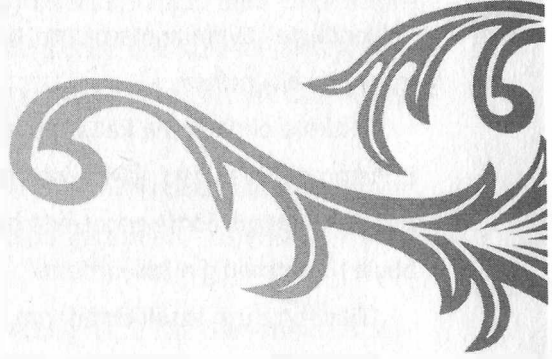
"Yaşlı bir kadının aşk hakkında söyledikleri, insanların gerçekten ilgisini çeker mi, bunu bilemiyorum?" diyerek önerimi başından savdı Jane. "Bilhassa, hayatı boyunca arkasında bir dizi kırık kalpler bırakan bir kadın."

"Ben ilgileniyorum," diye açıkladım Jane'e. "Sen olmasaydın ben perişandım."

"Hal öyleyse, baklayı ağzından çıkart. Sen benden bir şey gizliyorsun."

"Ben sadece... O bir şekilde..."

"Anlıyorum." Jane omzuma vurdu ve hızla kapıya doğru gitti. "Sırf daha önce birisi senin canını yaktığı için başka bir insana şans vermekten korkma. Sana bunu yapandan uzak durmak için, yeteri kadar akıllı ol."

17. Bölüm

Akşam yemeğinde, arabanın üçüncü tekerleği olmayı beklemiştim, ancak bunun yerine dördüncüsüydüm. Hammond soğuk bir şekilde gülümsedi, La Rue'nun özel yemek salonuna girdiğimizde. Smith benim için bir sandalye çekerken, Hammond ayağa kalktı, ceketini ilikledi ve bekledi. Yerime oturdum, bir peçeteyi açtım ve yüzüme bir gülümseme oturttum. Bu beklenildiğinden daha da zordu, çünkü karşımda Georgia Kincaid oturuyordu. Georgia, beni gördüğüne sevinmiş gibi yapma zahmetinde bulunmadı bile. Siyah saçları bir tarafa doğru taranmıştı ve dalgalar şeklinde omuzlarına düşüyordu. Kırmızı elbisesi benimkinden çok daha cesurdu. Gerçi benim seçmiş olduğum gri elbisenin kesimi dardı, fakat sadece omuzlarımı açıkta bırakıyordu. Belli ki güç kullanmak için, Georgia seksapalitesini konuşturuyordu. Ben de bu tür yöntemler kullanıyordum, ancak bugün sadece burada bulunmakla, bana hangi anlam yüklenildiğini yeterince açıklanmaktaydı. Georgia'nın gözleri parıldayarak Smith'e baktı. Bakışları kesişti ve

sessizce bir şey hakkında anlaştılar. Onların ilişkilerinin karakteri hakkında pek aydınlanmamıştım, ancak şimdiden bundan hoşlanmadığımı biliyordum.

"Bizimle olmanız ne kadar güzel, Bayan Stuart," diye kaydetti Hammond yeniden, yerine oturduğunda. Öğlen Smith ile yapmış oldukları görüşme esnasında ben de yanlarında olduğum için, böyle hissetmediğini biliyordum.

"Davetiniz için teşekkür ederim."

Ordövrler, beyaz ve kırmızı şarap seçimi eşliğinde birlikte servis edildi. Keten masa örtüsünün üstünden bir pamuk tiftiğini ayıkladım. Muhtemelen bütün gece birbirimize kibar bir şekilde yalan mı konuşacaktık, yoksa Hammond'un aslında Smith'le konuşmak istediği işe mi yönelecekti?

Sıcak bir el çıplak dizimin üstünde indi. İçgüdüsel olarak ben de benimkini onun üzerine koydum. Kısa bir an için bunun çok fazla olup olmadığını düşündüm, nitekim ilişkimiz oldukça tazeydi. Ancak Smith parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdi. Bu çok tuhaf ama aynı zamanda çok şahane bir duyguydu – ve hatta çok umut vericiydi.

"Sözleşmeleri gözden geçirmeye fırsatın olduğunu varsayıyorum," dedi Hammond ve çatalını salyangoza şişledi. Tereyağlı lokmayı ağzına götürdü ve öylece kaldı.

Smith başını salladı. "Fırsatım oldu. Her şey düzgün görünüyordu. Seni endişelendiren hususlar mı var?"

"Evet, var. Ama acelesi olmadığını düşünüyorum. İş ve eğlenmeyi karıştırmak için bir sebep yok." Hammond'un dişleri çatalın metaline tıkladı, salyangozu çatalından emerek midesine indirdiğinde.

"Bunun bir iş yemeği olacağını varsaymışım ben," dedim sessiz ama ciddi bir ses tonuyla. Bu akşam belirsizlikler için ilgi duymuyordum. Hammond, Smith'i sebepsiz yere görmek istememişti.

"Böyle can sıkıcı bir şeyi, bir hanımefendinin yanında konuşmak, böyle bir fikri aklımdan dahi geçirmem," diye karşılık verdi Hammond.

Bakışım Georgia'nın üzerine seğirdi, o ise Hammond'un tekil konuşmasından kesinlikle etkilenmiş görünmüyordu. Şimdiye kadar onunla karşılaştığım nadir fırsatlarda, onu kesinlikle hanımefendi diye nitelendiremezdim. Bu durumda Hammond'un yorumu sadece bir hatırlatma olarak kaldı, varlığının istenilmediğini söylüyordu.

"Endişelenmeyin." Omuzlarımı silktim ve parmağım ile şarap kadehinin sapına tıkladım. "Ben zaten hiçbir şey anlamayacağımdan eminim. Sonuç itibarıyla ben bir avukat değilim."

Sadece bir kadını, diye tamamladım cümleyi içimden.

Hammond başını yana eğdi, sanki düşüncemi tebrik edermiş gibi. Ardından ilgisini yeniden Smith'e yöneltti. "İmzalamadan önce, sözleşmedeki bazı şeyleri çıkartmak istiyorum. Paylarım üzerindeki kontrolüm su geçirmez olmalı."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Smith.

Smith ile göz göze konuşmak istediği şey bu muydu? Hammond'un telefondaki konuşmasından sonra, çok daha kötü bir şey beklemiştim. Bu akşam gelmemi istemediğine göre, Smith'in onun için bir cinayeti örtbas etmesini hayal etmiştim.

"Ayrıca gizlilik bildirimi meselesi de var," diye ekledi Georgia.

Görünüşe bakılırsa Georgia sadece güzel bir yüz değil, sunacak

daha çok şeye sahipti. Ancak bu beni kesinlikle şaşırtmadı. Onda var olan her şey sinirime dokundu. Onu küçümsememek gerekirdi.

"Hallederiz," dedi Smith kısaca. "Final evrakları pazartesi tamamlanmış olurlar."

Hammond yavaşça başını salladı. "Onları yarın istiyorum."

"Bu imkânsız." Smith sandalyesinin üzerinde geriye yaslandı ve kollarını başının arkasına bağlamak için, ellini üzerimden çekti. "Bu hafta sonu müsait değilim."

"Her an müsait olman için sana para veriyorum." Hammond öne eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu.

"Elbette acil durumlarda müsait olurum. Ama basit bir emlakçılık işi, acil durum olarak nitelendirilmesinden şüphe duyuyorum."

İki adam birbirlerinin bakışlarını ölçerken, odadaki atmosfer testosteron sayesinde çatırdadı. İkisi de direnmekten vazgeçmeye hazır görünmediler.

"Çocuklar, lütfen tartışmayın," diye rica etti Georgia tatlı mı tatlı bir ses tonuyla ki bu benim midemi bulandırdı.

Ancak Georgia aklıma bir fikir getirdi. "Doris'e, değişiklikleri dâhil etmesini ve teslim almanız için sözleşmeleri fakslamasını, rica ederim. Konu sadece basit sözleşmeler ise, onları bana mail olarak göndermeniz, sizin için bir sorun teşkil etmez sanırım."

Masadaki bütün yüzler bana doğru çevrildi. Georgia'nın yüz ifadesi değişmişti, meydan okuyucu bir ilgisizlik göstermiyordu artık, aksine açıkça büyülenmiş gibi göründü. Buna karşılık Hammond daha çok dik başlı bir reaksiyon verdi. Smith'e bakmaya cesaret edemedim. Ben, açık bir şekilde sınırı aşmışım.

"Smith için hayatı kolaylaştırmak benim görevim. Smith'in özel hayatına zarar vermeyecek bir çözüm bulacağımızdan eminim."

Cep telefonumu çantamdan çıkarttım ve Hammond'un blöfüne kanıp kanmayacağını bekledim.

"Bir avukatın özel hayatı yoktur, Bayan Stuart." Hammond güldü, ancak şaka yapmadığını biliyordum. Koyu gözlerinden kötülük fişkırdı. Bu bir uyarıydı.

"Richard'ı arayabilirim. O hafta sonunda, oldukça basit değişiklikleri kontrol edebilecek durumda olmalı," diye önerdi Smith. "Şayet başka birinin sözleşmeyi hazırlamasına karşı değilsen."

Hammond'un çene kasları belirginleşti ve sözü almadan önce, üzerinden birkaç saniye geçti. "Sanırım pazartesi de yeterli olur."

"Mükemmel." Smith doğruldu ve çatalını aldı. "Ördeği sen mi sipariş ettin?"

Aslında hiçbir şey konuşulmamıştı. Hiç önemli ya da özel bilgiler değiş tokuş edilmemişti, ama buna rağmen kalp atışım muazzam bir şekilde hızlanmıştı. Sandalyemi geriye ittim ve özür diledim. Smith bana baktı, ancak kımıldamadı.

"Sana eşlik edeyim." Georgia, bana katılması için ayağa kalktı. "Biz kızlar birlik olmalıyız."

Onda bir müttefik bulduğuma dair herhangi bir hisse kapılmamıştım. Lütufkâr bir şekilde gülümsedim ve bekledim, ta ki Georgia beni yakalayana kadar. Tuvalet giderken birbirimizle tek bir kelime dahi etmedik ve sıkıca çantama tutundum. Banyoya ulaştığımızda, anında bir kabine girdim ve tuvaletin üzerine oturdum. Aslında ihtiyacım yoktu, sadece toparlanmak ve az önce olanı sindirmem gerekiyordu.

"Smith için ne kadar zamandır çalışıyorsun?" diye seslendi Georgia kapının arkasından.

"Çok uzun olmadı." Kısa cevaplarla daha iyi ilerleyeceğime

inandım. Sakin bir dakika umuduyla vedalaştım, ayağa kalktım ve sifonu çektim. Ardından makyaj aynasının önüne geçerek Georgia'ya katıldım.

"Görünüşe göre onu çok iyi elinde tutuyorsun," diye fark etti Georgia, yavaş, dikkatli bir şekilde rujunu sürerek tazelerken.

"Kesinlikle değil." Belki de kızlar arasında senli benli bir sohbet, aramızda barışçıl bir ortam yaratabilirdi. Yüzüme düşen gevşemiş bir saç telini kulağımın arkasına yerleştirdim ve makyajımı kontrol ettim. "Onu anlamak kolay değil."

"Bu doğru," diye itiraf etti Georgia. Ardından bana dönerek, mermer tezgâha dayandı ve beni inceledi. "Peki, onunla ne zamandan beri kırıştırıyorsun?"

Donakaldım ve aynadan Georgia'nın bakışına karşılık verdim. "Nasıl yani?"

"Smith, özel bir buluşmaya çalışanını getirmez." Georgia, meydan okurcasına kaşını havaya kaldırdı.

"Ona bütün akşam yemeklerinde eşlik etmemi istiyor," diye bilgilendirdim Georgia'yı. Smith, işe başladığımda, bunu açıkça ifade etmişti. Ancak Smith'in temsil ettiği meslek hayatı, açık bir kitabın yanından dahi geçmiyordu. "Ben sadece işimi yapıyorum."

"Bu ilginç," diye mırıldadı Georgia. Georgia bana sokuldu, sesini alçalttı ve köpürdü: "Smith'in fahişeleri çalıştırdığını bilmiyordum. Daha önceleri buna ihtiyaç duymuyordu."

"Senin vajinanın her zaman bedava olduğundan eminim," diye tısladım ve belli ki dinginliğimi kaybettim.

"Dikkatli ol, prenses, yoksa gelecekte sana karşı bu kadar iyi olmam."

Güldüm ve çantadan pudrayı çıkarttım. Georgia beni kışkırtmak

istedi, ama buna izin vermezdim. Küçük süngeri burnuma bastır-
dım ve Georgia'yı görmezden geldim.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum," diyerek devam etti Georgia. "Hammond, ortakları konusunda oldukça titizdir. Sadece henüz, senin iyi bir partinin peşinde ne kadar çok koştuğunu bilmiyorum. Gerçi kız arkadaşının başardığını geçmek, çok zor. Ancak Smith'le yattığına göre, kız arkadaşınla rekabet edebilmek için, senin çok çaba harcadığını hayal edebiliyorum."

"Benim nedimem olacağına dair umut bağlayabilir miyim?"

"Smith evlenecek tiplerden değil. Eğer Smith'in beyaz bir atın üzerinde gelerek seni kaçırmasını hayal ediyorsan şayet, senin derhal uyanmanı tavsiye ederim." Georgia ellerini beline koydu ve bekledi, son atağı bende işledi mi diye.

"Senin, beni konseptten çıkartmak için bu kadar çaba göstermen, düpedüz zavallılık." Arkamı döndüm ve doğrudan Georgia'nın gözlerinin içine baktım.

"Sanırım çok zor biri olduğunu düşünüyorsun? Takdire şayan. Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde, beni arayabilirsin."

"Smith yatakta harika olmalı," dedim ve bilmiyormuş gibi yaptım. "Çünkü belli ki onu hâlâ unutamamışsın."

"Ben hiçbir zaman Smith'le birlikte olmadım. Biz birlikte büyüdük. O benim için bir kardeş gibi ve bizi ayırabileceğine inanan her bir sürtük, bunu yaparak sadece oldukça derin bir bokun içine saplanır." Georgia, rujunun kapağını sesli bir klik ile kapattı ve ruju çantaya attı. "Sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu da olacak," diye söz verdim Georgia'ya.

"Şimdiden sana bir şey söyleyebilirim..." Georgia yanımdan geçti ve kapıya ilerlerken kasıtlı bir şekilde kalçasını bedenime

kaktı. "O, lanet derecede kiskanç."

Bunu zaten biliyordum. Hiçbir duygu belli etmedim. Georgia beni kızdırmak için uğraşıyorduyorsa, bana çok daha ilginç şeyler sunması gerekirdi.

"Smith'in bu haftaki oyuncağının, ex sevgilisiyle etrafta sürttüğünü öğrenmesi hiç de yüksek duygular yaşatmazdı."

Göz ucundan aynada kendimi gördüm. Aynadaki yüz tebeşir kadar beyazdı, dudak kenarları aşağı sarkıktı. "Hiçbir şeyin bana yaklaşmasına izin vermemek" konusuna bu kadar.

"Çok sık büronun önünden geçerim. Belki de küçük haşne fişlerini başka yerde ateşlemelisin. Smith'in onu parçalamasını istemen dışında."

"Benim özel hayatım seni hiç ilgilendirmez," diye karşılık verdim sımsıkı bastırılmış dişlerin arasından.

"İşte orada yanılıyorsun. Hammond, iş ve eğlenceyi karıştırmayı seviyor olabilir, fakat benim asıl işim tam olarak bu. Ben yanlış adımları topluyorum."

"Kulağa safi zaman kaybı gibi geliyor."

"Ben bunu son derece kârlı buluyorum." Georgia kapıyı açtı ve bir ara verdi. "Senin yanlış adımlarını çoktan dosyaya ekledim bile. Bunu unutma."

Georgia gitti ve ben de konsolda dayanak aradım. Diğerlerin yanlış adımlarıyla ben çoktan tecrübe edinmiştim. Ancak şimdi bu beni bulmuşa benziyordu.

Masaya geri döndüğümde, Smith ayağa kalktı ve beni kolumdan tuttu. "İş toplantımızı bitirdik."

Görünüşe bakılırsa akşam yemeğine ana yemek dâhil değildi. Tuvalette olanlardan sonra, akşamın ani sonu beni hayal kırıklı-

ğına uğratmıştı. Kedi köpek oyunlarından ve tehditlerden dolayı mideme düğümler atılmıştı. Hammond, çıkışa kadar eşlik etti bize. Elimi aldı ve dudaklarını üzerine bastırdı.

"Her zamanki gibi benim için bir zevkti. Bir dahaki sefere kadar."

Bir sonraki sefere kadar birkaç yıl geçse, şahsen memnun olur-
dum. Zoraki bir gülümsemeyle elimi çektim. Ellerimi yıkamayı çok
isterdim. Ancak tuvalete yeniden gitmek, muhtemelen sorunun
dışındaydı.

Smith, Hammond'a kısaca başını salladı ve beni dönen kapıdan
geçirdi. Dışarıya çıktığımızda Smith elimi aldı ve park görevlisinin
bulunduğu istikamete doğru beni peşinden sürüdü. Bir yüz pound
notuyla birlikte adamın eline fişi sıkıştırdı.

"Size hangi arabanın olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

"Hayır, efendim," dedi park bekçisi ve park yerlerine doğru yola
koyuldu.

Adam kaybolur kaybolmaz, Smith beni kaba bir şekilde kendi-
sine doğru çekti."

"Ona haddini bildirmedi, diye hırladı Smith.

Şaşkındım. Ona? Georgia, benim lavaboda bulunduğum birkaç
dakika içerisinde gevezelik mi etmişti? Smith'e nasıl anlatacağımı
bilmiyordum. Aslında buna mecbur da değildim, ancak onun öfke
dolu yaygarasına bakarsak, onun görüşü farklıydı.

Başka bir adamın, üzerimde hak sahibi olma fikrine varamazdı.
Ve her bir adamı çöle göndermiş olurdum. Smith'in neden şim-
diden bu kadar güçlü bir etkisi vardı üzerimde? Her zaman tam
olarak bundan kaçmak istemişimdir. Fakat şimdi adeta buna öz-
lem duyuyordum. Aramızdaki sınırlar silinmişti. Ne zaman bir sı-

nırı aştığımı bilmiyordum ve bunun sonuçlarının ne olduğunu da bilmiyordum. Bildiğim sadece, giderek o sınırlara aşmamdı. Aynen benden bir parçanın, Smith'in tarafından aşılmasını istediği gibi.

"Üzgünüm," dedim yumuşak bir şekilde. Bunlar bana uygun görünen tek kelimelerdi. Ona bir açıklama borçlu değildim buna rağmen cezalandırılmak istedim, beni sahiplenmesini istedim.

"O, bana efendim diye hitap ettiği için özür dilemen gerekmiyor ki," dedi Smith ve kalçalarımı kavradı.

"Bu hitap şekli sadece senin dudaklarına ait."

Biraz zamanımı aldı, Smith'in Philip'in değil de park bekçisi hakkında konuştuğunu anlamak için. Hafiflemiş ve aynı anda hayal kırıklığına uğrayarak, nefesimi verdim.

Tek kolumu boynuna koydum ve ağzını kendime doğru çektim. "Peki, dudaklarına ait olan nedir?"

"Bu." Smith dudaklarına bir buse kondurdu. Elleri yukarıya doğru kaydılar ve göğüslerime dokundular. Temas kısa olmasına rağmen meme uçlarım beklenti içerisinde dikleştiler. Gerginliğimden dolayı neredeyse boğulan arzunun küçük alevi, birdenbire cehennem ateşi gibi yanmaya başladı. "Ve bunlar. Ve vajinan. Bunların hepsi dudaklarına ait, güzelim."

Korkularımın tümü, Smith'in sözlerinin içimde alevlendirmiş olduğu korun içinde eriyip gittiler. Ona rastlamadan önce fantezi ve gerçeklik birbirinden farklı, birbirinden çok uzak olan dünyalar olmuşlardı. Ancak Smith ikisinin de merkezinde durmaktaydı.

Smith öne eğildi ağzını kulağıma da hareket ettirdi, ancak beni öpmedi. "Georgia sana ne söyledi?"

"Kayda değer bir şey demedi." Benim için gerçekten bir anlamı yoktu artık. Şimdi, Smith bana bu kadar yakinken hiçbir anlamı

yoktu.

"Ondan uzak dur," diye önerdi Smith. "O hesapsız biri."

"Senin gibi mi?" dedim ve dikkatimi ön sevişmeden iş meselelerine çevirdim.

"Evet, benim gibi," diye itiraf etti Smith. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Evet," diye fısıldadım. Smith'den dürüstlük bekliyorsam, kendim de dürüst olmalıydım.

"İyi. Benden korkmalısın. Bunu hiçbir zaman unutma, güzelim." Sözlerine ağırlık kazandırması için, Smith kulak mememi ısırdı.

Onun kokusunu içime çektim, ardından işaret parmağımy çenesine bastırdım ve başımı salladım. "Senin kıskanç türlerden biri olduğunu söyledi Georgia."

"Benim için yerin doldurulamaz. Bu yüzden birisi aramıza girmeye çalışırsa, çok kıskanırdım. Şimdi bana lütfen Georgia'nın bunu yapmadığını söyle."

Smith'in bununla ne demek istediğini açıkça anlıyordum. "Georgia beni uyardı," diye itiraf ettim Veyron yanımıza geldiğinde.

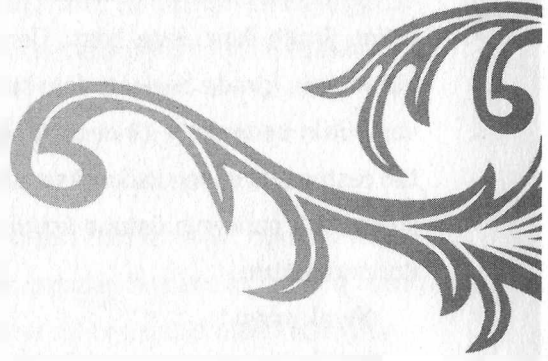
Ancak Smith arabaya doğru gitmedi, aksine bakışını üzerime yöneltti. Onun o yeşil gözlerinin içinde kendimi kaybedebiliirdim. Bu tehlikeli bir itiraftı. Bir keresinde bir adam yanlış adım atmam için beni yanıltmıştı. Bunun bir kez daha olmasına izin veremezdim. Gerçi Philip'i terslemiştim, ancak kısa bir an için onun ilerlemesine karşı direnmekten vazgeçmiştim. Bu kısa bir an olmuş olsa da, onun bana dokunmasına izin vermiştim. Daha önce bu adamla bir daha asla konuşmayacağıma yemin edişim, işleri sadece daha da kötüleştirdi.

"Georgia, senin büronun önünde eximin beni nasıl öptüğünü

gördü."

İşte şimdi Smith'in hareketlendiği andı. Kolumu yakaladı ve beni hiçbir şey söylemeden bekleyen arabaya doğru çekti. Bütün bedeni gerginlik içindeydi. Ona hiç bakmadan, onun neredeyse hiç bastırılmamış öfkesini hissettim. Ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Yanımızdan geçen insanlar durdular ve birbirlerine bir şeyler fısıldadılar.

Kendimi kurtarmam gerektiğini biliyordum. Bağırarak, yardım çağırmak, kontrolden çıkmadan önce, bu durumu anında bitirmek. Ama Smith bana arabanın kapısını açtığı anda, karşı koymadım. Karşılık vermeden koltuğa oturdum. Bu akıllıca değildi. Bu zekice değildi. Ama bu benim umurumda değildi.

18. Bölüm

Yol boyunca Smith bir tek kelime dahi konuşmadı. Sonunda Veyron'u garaja sürdüğünde, onunla geldiğim için, kararımdan dolayı pişmanlık duydum. Restoranın önünde duymuş olduğum hayranlık kaybolmuştu. Şimdi sadece korku hissediyordum. Smith daha önce cezalandırma ve bağımlı kılmadan bahsetmişti. Ancak bununla tam olarak ne kastettiği hakkında hiç düşünmemiştim.

Smith hiçbir şey söylemeden arabadan indi, asansöre doğru yürüdü ve arkasından telaşla gitmeyi bana bıraktı.

Şansın vardı. O, onunla gitmen için sana ricada bulunmadı. Senin onu takip etmeni beklemedi. Buna rağmen bunu yapmıştım. Ondan biraz uzak durdum. Smith bana sırtını çevirdi ve ben de seçeneklerimi inceledim. Öylece bırakıp gidebilirdim. Ya da bütün bunların nereye varacağını bekleyip görmeyi. Onun şakadan atması olduğu tokatları ve popoma vurması hoşuma gitmişti. Daha fazlasını istemiştim.

Ama ne kadar fazlasını?

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu asansöre kadar takip ettim. Smith ikinci kata bastı. Demek ki doğruca yatak odasına gidiyorduk. İçimde beklenti dolu bir gerginlik oluştu ve yavaş yavaş bütün bedenimin içinden sızmaya başladı, ta ki arzu etmekten resmen titreyene kadar. Asansör kapısı yana gittiğinde, Smith kolunu ışık panelinin üstüne koydu ve ben çıkana kadar bekledi. Koridora çıktım.

"Yatak odası."

Sadece bir çift sözle içimden seller akıp gitmişti. Omuzlarımı dikleştirdim, odasına girdim ve eşğin yakınında durdum.

"Soyun."

Smith'in gözlerinin içine baktım, ancak Smith anında gözlerini çevirdi. O zümrüt yeşilin derinliklerinde gördüklerim, beni dondurdum. Gözlerimi üzerinden çekmeden, kolumun altına uzandım ve elbisemin fermuarını indirdim. Tekrar bana döneceğini umut ettim. Ancak Smith bunu yapmadı. Elbisem yere indi ve ben de içinden çıktım. Üzerimde sadece ten rengi bir büstiyer ve çoraplar kaldı. Slipimi istenildiği üzere evde bırakmıştım, ancak bunun için şimdi bir aferin biçilmemiştim.

"Her şeyi."

Bütün o minik kancaları açmak için biraz zamana ihtiyacım oldu. Smith, şimdi yeniden bana baktı. En azından bedenime. Yüzü hiçbir duygu belli etmedi. Tamamen ifadesiz göründü. Onun mimiğini yorumlamak olanaksızdı. İkinci çorabımı da çıkarttım. Ardından karşısında çıplık kaldım.

Smith etrafımda döndü ve beni teftiş ederken, itinayla her bir göz temasından kaçındı. Nihayet sadece tek bir kelime söyledi:

"Kusursuz."

İnceleyici bakışının altında kızardım. Bir yandan kendimi gururlanmış hissettim, diğer yandan heyecanlıydım, çünkü başıma ne geleceğini bilmiyordum.

Smith parmaklarını tıklattı. "Diz çök."

Onun önünde diz çöktüm.

"Ateşli kadınlar beni cezbediyor. Bazı erkekler bunu sevmezler. Onlar için, kadınların sessiz olmaları hoşlarına gider. Ve uysal. Fakat keskin dilli ve karşı koyma ruhuna sahip olan kadınlarda – işte orada dikkatim devreye girer. Seninle karşılaştığımız ilk andan itibaren dikkatim sana aitti, Belle." Smith duraksadı ve tek bir parmağı ile omuzlarımın konturu üzerinden geçti. Ardından karşıma geçti, öyle ki pantolonunun içindeki görülmemesi mümkün olmayan kabarklığı, doğrudan gözlerimin önündeydi. Neredeyse şeytana uyarak öylece fermuarını indirmek ve onu ağzımın içine almak için zor tuttum kendimi. Smith nasılsa dik kafalı bir kadın istiyordu ve ben böyle olabiliyordum, ama bir şey beni onun bü-yüsünün içinde hapsediyordu. Merak diye düşündüm. Benimle ne yapacağını merak ediyordum. Ve bundan daha çok, benim buna izin verip vermeyeceğim konusunda da meraklıydım.

"Belki de bugün yaşanmış olanlardan dolayı senin kabahatin yoktu, ama bunu bana kanıtlaman gerekiyor. Ben, sözlerden daha çok kanıtlara güvenen bir adamım. İstersen buna meslek hastalığı de."

Smith ceketini soyundu ve kravatını gevşetti. Gömleğinin en üst düğmesini açtığı anda ağzımdan sessiz bir inilti kaçırıldı. Smith elinin tersiyle yanağıma vurdu ve bana sakın durmamı hatırlattı. "Bedenin, sen kendin dahi uymadığın zamanlarda bile benim emirlerime uyuyor. Senin sinyallerini okumayı öğrendim, çünkü

seni ilk günden beri izliyorum. O bana bilmem gerekenleri söylüyor. Anlıyor musun?"

Başımı salladım ve gözlerim yukarıya, ona doğru seğırdi. Ellerimi ona doğru uzatmak istedim. Onun bana dokunmasına özlem duyduğum kadar, ben de neredeyse ona aynı şekilde dokunmak istedim.

"Fakat daha da önemlisi: Sen bunu kabul ediyor musun?" diye devam etti Smith sessizce. "Her an gidebilirsin, bu sana kalmış. Durmamı söylemen sana kalmış. Gitmek istersen seni durdurmayacağım. Kalırsan, bugün sana yapacaklarımdan zevk alacaksın. Aynen senin bildiğini okumanı dizginlemekten zevk aldığım gibi ve senin bağlılığının kime ait olduğundan emin olmak için. Hâlâ soruların var mı?"

"Benim sadece öyleymiş gibi davranmadığımı nereden biliyorsun?"

"Sen kendini alt ettirmezsın, güzelim." Sesinde bir nebze hayranlık vardı, fakat ses tonu anında yeniden dominantlığa dönüştü. "Hiç kimse bu kadar iyi rol yapamaz. Seni öylesine inleteceğim ki aklını kaybedeceksin ve artık sadece emirlerime itaat edeceksin."

Bedenim yanıp tutuştu, dizlerim mermer zeminin üstünde acıdılar ve benden geri kalanlar arzu etmekten kendinden geçti. "Kabul ediyorum."

"Çok iyi. Böyle kal."

Hareket etmedim ama onun benden uzaklaştığını hissettim. Smith olmadığında, oda kararıyor gibi göründü. Ve ben de arkamı dönüp ona bakma ihtiyacını bastırdım. Benden ne beklediğini anlamıştım, ancak buna uymak kolay değildi. Smith'in adımlarını duyduğumda, bedenim anında gevşemişti. Ancak bir zincirin çan-

girdediğini duyduğumda anında yeniden gerildi.

Göz kenarından Smith'in pencerenin önünde bir sandalyeye oturduğunu gördüm.

"Yanıma gel, güzelim."

İsteği derinlerime işledi. Kendimi arzulanmış ve capcanlı hissettim. Ellerimi yere bastırdım ve kalkmak istedim.

"Sürün." Smith kelimeyi dilinin üzerinde eritti.

Anında öne eğildim ve diğer elimi yere koydum. Bir şekilde bunun zor olduğunu algılamıştım, fakat düşüncelerim tamamen Smith'in üzerindeydi. Dizimle her itiş, soğuk mermerin üstünde avuç içlerimin her bir dokunmasında beni ona yaklaştırdı. Smith arkasına yaslanmış sandalyede oturuyordu ve çenesini eliyle destekledi. Yaklaşmamı izlerken, Smith düşünceli bir halde iki parmağını dudağında bastırdı. Ayaklarına vardığımda, doğruldum ta ki topuklarımın üstünde oturana kadar ve elimi sandalyenin döşemesine koydum. Bunu yaparken de itinayla onun baldırına dokunmamaya dikkat ettim.

"Yaklaşabilirsin," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Yanağımı dizine bastırdım ve nefes aldım. Smith'in tıraş losyonunun odunsu notaları burnuma geldi. Birbirimize dokunduğumuz o küçük yerdeki sıcaklık, aynı anda içimde yanan ateşi besliyor ve kontrol altında tutar gibiydi. Gözlerimi kapadım ve çok net gördüm: Sadece o vardı.

Smith'in sıcak parmak uçları köprücük kemiğimi okşadı. Ardından serin, yumuşak deri dokundu bana. Boynuma dolandı – o kadar sıkı bir şekilde ki duyulacak bir halde nefes aldım. Smith'in parmakları boyun bağının altına gitti ve nefes alabildiğime dair bana güvence verdi.

"Arkanı dön ve saçlarını yukarıya kaldır."

O anda Smith'e baktım. Smith duraksadı ve elini yanağıma koydu. "Bütün bunları o kadar iyi yapıyorsun ki, güzelim. Şimdi arkanı dön."

Emredildiği gibi yaptım. Boğazımdaki deriye dokunma içgüdüme karşı koydum, ona sırtımı döndüm, saçlarımı yukarıya kaldırdım ve bu şekilde enseme ona açtım. Sesli, karıştırılması mümkün olmayan metalin klik sesi, bedenimin ürpermesine neden oldu.

"Ellerinin ve ayaklarının üzerine," diye emretti Smith.

Dört ayak üstüne eğildiğimde, soğuk bir metal zincir yılan gibi sırtımdan aşağı kıvrıldı. İçimde narin bir ses protesto etmek için yükseldi. Ancak bedenimde geriye kalan ne varsa kaslarım, aklım, düşüncelerim, evet tüm ruhum teslim olmuştu. Heyecan öylesine bir güçle sarstı ki şehvet suyu içimden aktı ve olduğum yere damladı. Bedenim sarsılmıştı, arkasından geleceklerin titreyen bir habercisiydi.

"Bu senin ıslanmana neden oldu," diye fısıldadı Smith ve tek bir parmağını akmakta olan vajinamın içine daldırdı. Onu hafiften okşadı, bunun üzerine içimden daha da çok su fişkırdı. "Seni zincire bağladım ve sen neredeyse geldin. Seni kendi malım yaptım, senin özerkliğini ve senin hürriyetini aldım. Ve teşekkür olarak, vajinan şehvetten dolayı yüzüyor, güzelim. Neden, biliyor musun?"

Bir hayır çıkartmayı istedim, dudaklarımdan çıkan sadece bir sızlanmaydı.

"Şimdi de nutkun tutuldu. Sen saçından tut ayaklarına kadar bana sabitlendin ve sana ne verdiğime. Parmağımı." Smith parmağını damlayan edep yerime itti, onu büktü ve G-noktama masaj uyguladı.

"Ağzımı." Sıcak, yumuşak dudakları kabarmış olan edep yerimin üzerinden geçti.

"Tasmaıı tutan eli." Smith tasmaıı çekti ve beni başımı arkaya eğmem için zorladı. "Her şeyini aldım, peki nasıl hissediyorsun?"

Kurtulmuş. Kelimenin kendisi değil de daha çok bir histi. Sanki bir ömür boyu kendimle birlikte taşımış olduğum üzerimdeki bir yük alınmış gibi kendimi hafif hissettim. Sanki uçup kaybolacaktım gibiydi. Ancak bana özgürlüğü veren zincir, beni Smith'e bağlıyordu.

"Sen bana çok değerli bir şey verdin." Smith ayağı kalktı ve önüme durdu. Ardından aşağı eğildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, öyle ki ilk kez boynuma takılan altın zinciri görme imkânım oldu. Smith çenemden tutarak beni ayağı kaldırdı ve yeniden diz çöker bir pozisyon aldım. Takdir edilme, onun o güzel yüzünde aydınlanmıştı, gözlerinin içinde güven ışığı parladı.

Bunun farkına varmak beni derinden etkiledi. Ona güveniyordum. Hiçbir adama bir daha armağan etmeyeceğime dair yemin etmiş olduğum tek şeyi verdim. Ve bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Birbirimizi henüz çok kısa bir zamandan beri tanıyorduk. Hiçbir zaman ruh ikizine ya da ilk görüşte aşka inananlardan olmamıştım. Fakat burada ve şimdi beni kontrol etmesine izin veriyordum. Benimle istediğı her şeyi yapabiliirdi ve ben de bunu yapmasını istiyordum.

"Ancak şimdi sana güvenebilir miyim, bunu bilmem gerekiyor."

Son sözlerinde yükselen hoş duygu, kaybolmuştu. Yani korktuğum anlamına gelmiyordu. Daha çok ona açıklayacağım şeyden korkuyordum – ve kendimden.

"Bunu tut." Smith tasmaıı ağzıma sıkıştırdı, dudaklarım açıldı

ve onu istem dışı dişlerimin arasına aldım. Smith, elleriyle devasa aletin etrafını ovuşturdu. "Ağzında damlayan altın zincirle çok güzelsin."

Smith, bana ayağını uzattı ve ben de ayakkabısını çıkardım, ardından diğer ayağında da bunu tekrarladı, ta ki çıplak ayakla karşımda durana kadar.

Becerikli parmaklarla kemerini çözdü ve onu yere düşürdü. Kemerin tokası yanıma yere şakırdadı. Sesi duyunca aklıma bir fikir geldi. Kollarımı öne uzattım ve kemeri el bileklerimin üzerinde çapraz hale getirdim. Ona daha fazlasını vermek istiyordum. Onun hoşuna giden şeylerin fazlasını. Daha çok güven. Smith bana baktı, sanki önce hakkımda bir karar vermek istermiş gibi. Ben ona bu kararı kolaylaştırabilirdim.

"Lütfen, efendim." Bu sözleri ağzımdaki zincirin yanından bastırarak çıkarttım. Smith eğildi ve kemeri yeniden kaldırdı. "Eller arkaya."

Kollarımı arkamda çapraz hale getirdim. Smith eğildi ve alt bedenini yüzüme dayadı, kemeri bileklerime sardı. Yeniden doğrulduğunda, bana kalkık aletini sunmak için pantolonundan ve baksır şortundan kurtuldu. Aletin başı ıslak ıslak parlıyordu ve emmemi talep etti. Smith, aletiyle hafiften yanağıma bastırdı ve ben de zinciri dışarıya tükürdüm. "Onu ağzının içine mi almak istiyorsun?"

"Evet, efendim," diye cıvıladım ve izinsiz hareket etmeye cesaret edemedim.

"Onu vajinanın içinde mi istiyorsun? Memelerinin arasında?" diye devam etti Smith. "Derin bir şekilde, kıcının içinde nasıl olurdu?"

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım.

"Bu şimdi çok önemli, güzelim. Başkalarının seni becerdiğini zaten biliyorum. Bunun başka türlü olmasını dilerdim. Seni daha önce bulmuş olmayı dilerdim, çünkü bütün şehvetin bana ait olmalı. Ama bu mümkün olmadığı için, o güzel küçük kafanın içindeki hatıraları becererek çıkartmam için, çokça zaman harcamak zorunda kalacağım. İşim bittiğinde, bedenim sadece daha beni hatırlayacak." Smith işaret parmağı ile çenemi biraz daha havaya kaldırdı. "Senin vajinanda başka adamlar olmuştu zaten ve az önce dudaklarını yaladığına göre, onlar ağzına da sahiptiler. Hiç memelerinin üzerine boşalan biri olmuş muydu?"

Başımı salladım. Birlikte olduğum Oxford'daki çocuklar, daha çok geleneksel seksten hoşlanıyorlardı. Örneğin misyonerlik pozisyonu.

Smith aşağı eğildi ve yüzüme yaklaştı, ta ki dudaklarımız neredeyse birbirine dokunana kadar. "Daha önce hiç kimse kıcına girmiş miydi?"

"Hayır," dedim soluk soluğa. İstemedim biraz döndüm.

"Bu gece değil, güzelim," diye söz verdi Smith şefkatli bir öpücükle. "Bunlar sen hazır olana kadar bekleyebilirler. Ne de olsa onları benim için sakladın. Acele etmeyeceğim. Şimdi aletimi em."

Smith yeniden tasmayı aldı ve bir adım geri attı. Tuhaf hareketlere dik durmaya mecbur bıraktı. Sırtta bağlı ellerle, hayal ettiğimden daha da zordu. Ona yaklaştığımda Smith, zinciri daha da sert çekti, ta ki ben onun ereksiyonuyla göz hizasına gelene kadar. Smith, zinciriyle pek az hareket imkânı veriyordu ve mesajı çok açıktı: Ben buraya aittim, işte benim ana gücüm buradaydı. Smith. Aleti sadece onun erkekliğinin timsaliydi: Etkili, güçlü ve acımasız.

Dudaklarımı aletin başına geçirdim ve Smith inledi. Bir şekil-

de ellerimi kullanmak isterdim. Onun doruk noktasına özlem duydum. Onu mutlaka tatmak istedim ve onu tatmin etmek için yanıp tutuştum. Smith saçımı kavradı ve beni daha derinlere bastırdı.

"Senin ağzının içine boşalacağım ve Philip'in varlığını dışarıya atacağım," diye hırladı Smith ve saçlarımı öyle sıkı çekti ki kafa derim acıyla yandı. "Sen bugün kime ait olduğunu unuttun. Bu hatanı affedebilirim, çünkü kime ait olduğunu şimdi kanıtladın. Fakat bu gece seni dişlerimle ve elimle işaretlemek istiyorum."

Göğsümün içinde bir sıcaklık yayıldı, Smith'i öylesine bir şevkle emiyordum ki yanaklarım boşaldı.

Smith bunu hissetti ve kendisini geri çekti. "Yavaş. Bütün bir gece bizim, güzelim. Kendini bu kadar çok tüketme, çünkü çokça bir uykuya sahip olamayacaksın."

Smith, bir sonraki seferde kendisini bana bıraktığında, onu dilimle yavaşça çevreledim. Ağzım yavaşça ve zevkle kadifemsi, sert aletinın üzerinden kaydı.

"Böyle daha iyi," dedi Smith nefes nefese. Kalçalarıyla ağzımın önünde daireler çizerek daha derinlerime nüfus etti. Rahatladım ve onun derin bir şekilde gırtlığıma kaymasına izin verdim.

Bu yeni bir tecrübeydi. Smith şipşaklara ve hızlı oral seks işlerine meraklı değildi. O, şehvetin her türlüşünü istiyordu. Bunu sadece her şeyi yapabileceğin bir oyunda bulabilirdi. Hatta gücü ve güçsüzlüğü tecrübe edebilirdi. Dizlerimin üzerindeydim, fakat Smith'in nefesi hızlandığında, kontrolün bende olduğunu biliyordum. İlk meniler gırtlığımdan aşağı fışkırdığında, bunu nihayet anlamıştım.

Biz karşılıklı birbirimizi sahipleniyorduk.

Smith, inledi ve kendisini ağzıma doğru sertçe bastırdı. Ne

varsa yutmuştum ve Smith sonunda başımı şefkatle kendisinden uzaklaştırdığında, onu serbest bıraktım. Beni ayağa kaldırdı. Birkaç hızlı hareketlerle, ellerim yeniden serbest kaldı. Zincir göğüslerimin arasında sallandı ve Smith bana zümrüt yeşili gözlerle düşünceli bir şekilde baktı. Ardından beni havaya kaldırdı ve omuzlarının üstüne aldı. Henüz neler olduğunu anlamadan, beni yatağın üstüne attı. Smith yere çöktü ve tek koluyla uyluğumu sardı. Ardından beni yatağın kenarına yönlendirdi, diğer eliyle de tasmayı yakalamaya çalıştı. Zinciri alta götürdü ve ferç dudaklarının arasına geçirdi. Sonra zinciri bir ileri bir geriye hareket ettirdi ve zevk tomurcuğuma kötü muamele etti. Ellerimi çarşafa geçirdim ve Smith bana dinlenme molası verene kadar, dayanmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra Smith zinciri çekti ve dilini vajinamın içine soktu. Zevkin ilk ulu habercileri bedenimi sarsarken, bir çığlık attım. Ancak Smith zevki nasıl uzatabileceğini biliyordu. Doruk noktasına varmama az bir zaman kalana kadar, beni hem yaladı hem emdi. Sonra geri çekildi ve kendisini başka bir bölgeye adadı, ta ki ben her an yeniden gelebilene kadar. Smith aşk oyununu, zevk tomurcuğumu diliyle severek sürdürmeye devam etti, ta ki bendenim gerilene kadar. Kendisini yeniden geri çekti. Ağlayabilirdim ve zevkten bağırabilirdim, ancak ikisi için de gücüm yoktu. Bunun yerine sızlandım ve bana acımasını umut ettim. Kucağımda her bir sinir kor halinde yanmaktaydı ve bir bora benim alevlenmemeye yeterdi. Ancak Smith buna muhtemelen izin vermezdi.

"Sakin ol, güzelim," diye emretti Smith ve döndüğümde, boynumdaki tasmayı çıkarttı. "İhtiyacın olan şeyi sana vereceğim ve sonrasında beni o güzel vajinanla sağacaksın."

Smith kendisini vajinama doğru sıkıştırdı ve ben de kendimi

ona açtım. Tek, güçlü bir hareketle Smith içime girdi ve beni geri tutan bağların uçlarını kesti. Smith'in altında tepe taklak olağanüstü bir doruk noktasına şaha kalktım ve beni kollarıyla yakaladı. Smith içime vururken beni yukarıda tutmaya devam etti.

"O kadar darsın ki," diye fısıldadı, kendi orgazmına doğru ilerlerken. "Güzelim, vajinan beni kurutacak."

Smith'in kollarının arasında balmumuydum, gevşek ve bulutlu. Ona sınıksız sarıldım, boynunu öptüm ve dudaklarımı yeni çıkan sakallarının üzerinde gezdirdim. Benim şefkatli dokunuşlarım Smith'in ağzını benimkine yaklaştırdı. Birbirimize çarpıp durduk, gitgide birbirimize daha da sıkı sarıldık. Dillerimiz birbiriyle oynuyordu ve ağzımın içinde onun dilini emdim. Sadece ona ait olmak değil, beni tamamen doldurmasını ve bizi daha hiçbir şeyin ayırmamasını istedim.

Smith, temasımızı kesmeden, bedenimi yatağın üstüne geri bıraktı. Beni derin, hassas darbelerle alırken, kurtuluş umudum kesinlik kazanmıştı. İlk spazmlar beni ele geçirdiğinde, Smith'in ağzına dayalı çığlık attım. Smith ağzını biraz daha açtı ve açgözlülükle şehvetimin seslerini içti.

Sonunda birlikte yatağa yığıldığımızda, Smith beni kollarının arasına aldı ve beni vücudunda sakladı. Bu şekilde uzun bir müddet kaldık. Parmak uçlarım utangaç bir halde onunkileri okşadılar. Dünya o kadar taze görünüyordu ki tıpkı bizi bu noktaya getiren tomurcuk veren ilişkimiz gibi. Smith, kendisini içimden çekmeden önce, elimi aldı ve onu dudaklarına götürdü. Bir iniltiyi bastırdım, ama hayal kırıklığım kısa sürdü, çünkü Smith aşağı kaydı ve başını kalçalarımın üstüne koydu. Elini cinsiyetimin üzerine koymadan önce parmaklarıyla okşadı.

"Bu bana ait olmalı. Bunun için sana ne vermeliyim? Sana her şeyi alırım. Kendine ait bir Bugatti? Pırlantalar? Bana fiyatını söyle."

"Ben seni istiyorum. Benim fiyatım Smith Price. Sana ait olmam için bana vermen gereken her şey sensin."

"Büyüleyici bir teklif," diye karşılık verdi Smith ve ağzını kıskırtıcı bir sınıtışa çevirdi. "Sana bir karşı teklif sunabilir miyim?"

"Hayır." Reddedişim kararlı ve geri alınmazdı. Bu ilişki ya hep ya hiç üzerinde kurulmuştu, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Sana sadece bir deneme süresi önermek istemiştim," diye fısıldadı Smith, şimdi yeniden tamamen ciddi bir halde. "Belki şimdi buna değer olduğunu düşünüyorsunuzdur, ancak ikimiz de senin bu şahane bedenle ve keskin zekânla özel bir şeyi hak ettiğini biliyoruz."

Smith'in yüzüne düşen saç telini geriye ittim ve başımı salladım. "Senin güzel bir vücudun var."

"Çirkin olan onun içinde oturuyor," dedi Smith alçak bir ses tonuyla.

"Eğer bir gün bunu görürsen..."

"O halde bana onu gösterme," diye mırıldandım.

"Bunun kolay olmasını dilerdim." Smith bana sarıldığında kolları boynumun altına kaydı.

"Kolay zaten. Bu yeni bir başlangıç olurdu."

"Yeni başlangıçlar bana göre değil," diye mırıldandı Smith cesaretsiz bir halde.

"Benim de değil." Bu, kendime hiçbir zaman itiraf etmemiş olduğum bir şeydi. "Bunu ikimizin de başarması için, birbirimize göz kulak oluruz."

"Belle, benim tercihlerim..." Smith sustu. Kısa bir aradan sonra boğuk bir sesle devam etti Smith. Ben bir kadını sadece yatağıma almıyorum. Onu bütünüyle alıyorum. Sana yapacaklarımın sadece küçük bir kesitini göstermiş oldum. Eğer bu seni korkutuyorsa, o halde şimdi git."

İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyorduk. "Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama bu benim hoşuma gitti. Ben... Ben fazlasını istedim."

İtirafımdan dolayı kızardım.

"Oh, güzelim. Sana o kadar çok şey vereceğim ki dayanabileceğin kadar." Smith şakacı bir tavırla kalçamı ısırdı ve biraz daha derinlere inerek devam etti, sonunda dilinin bikini çizgisine kadar gitmesine izin verdi. "Ve sonrasında hatta sana daha fazlasını vereceğim."

Bana söz vermesi için ona ricada bulunacaktım, fakat deneyimim bana, sözün çabuk verildiğini ve aynı zamanda çarçabuk bozulduğunu öğretmişti. Smith'in de bunu acılı bir şekilde tecrübe ettiğine dair bir şüphe vardı içimde. Smith beni rahatlatmaya çalışmadı. Sonunda yeniden üzerime çıktı ve bedenlerimiz yeniden birleştiklerinde, birbirimize sormaya cesaret edemediğimiz sorulara cevap aradık – bildiğimiz tek yol ile.

19. Bölüm

Döndüğümde ve bedenim onunkini aradığında, odanın içinde kesin bir karanlık hâkimdi. Onu bulamadığımdan, bir an için hayal kırıklığına uğrayan aletimi okşadım. Onu bir önceki gece neredeyse bilinçsizce becerdikten sonra, onun çoktan kalkmış olduğuna pek inanamadım. Onu mutfakta adasının başında buldum. Bir şeyler yazıyordu orada. Benim gömleklerimden birinden başka hiçbir şey yoktu üzerinde, o da bronzlaşmış bacaklarını öne çıkartıyordu. Saçları hafiften dağınıktı ve hâlâ son geceden ötürü parlıyordu. Bu resmin içime işlemesi için kendime biraz zaman verdim. Belle başını kâğıdın üstünden kaldırdı ve bana gülümsedi. Ona bakarken beni yakalamıştı, ancak bu benim hiç umurumda değildi. Onun küçük hareketi, lacivert bir kravatın görülmesine neden oldu. Kravatı gevşek bir şekilde düğümleyerek gömleğimin yakasına bağlamıştı. Belle kravatı eline aldı ve oynayarak onu düzeltti.

Kahretsin.

“Güne hemen işe koyularak başlayacağımızı bilemedim,” diye

mırıldandı Belle. "Bu yüzden üzerime düzgün bir şey giyeyim diye düşündüm."

"Üzerinde bu olduğu sürece çalışmaya başlayamayız," dedim ona. Gözlerimi ovuşturarak uykuyu uzaklaştırdım, buzdolabını açtım ve kahvaltı için birkaç hafif şey baktım. Az uyumama rağmen kendimi zinde hissettim. İnsan, sadece bir kadını saatlerce tatmin ettiği zaman kendisini bu şekilde hissederdi. Bir kutu çilek çıkarttım ve hâlâ not defterine bir şeyler karalayan Belle'yi seyrettim. "Bütün detayları mı yazıyorsun, güzelim? Onların arasında bir şeyi unutabileceğinden şüphe duyuyorum."

"Ardından parmağını..." diye mırıldandı Belle, sustu ve başını salladı.

"Uyumama ne kadar izin verdin?" diye sordum, neredeyse öğrenildiğini idrak edince.

"Birkaç saat." Belle konuşurken, kalem kâğıdın üzerinde kaymaya devam etti.

Onun neler yazdığını göremiyordum. "Biraz daha büyük, güzelim."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, şu an aletinle alakası olmayan başka bir şeyle meşgulüm."

"Nasıl bir israf?"

"Narsist seni." Belle alaycı bir şekilde sırttı.

"Sanırım kahvaltı yerine seni yememi istiyorsun," diye uyardım onu ve bıçak blok standından bir bıçak çektim.

Belle içini çekti, ancak kalemi elinden bırakmadı. "Bedenim aç karnına başka bir orgazma katlanamaz. Bu beni öldürebilir. Dün gece enerjinin son kırıntısını tükettin."

"Anlaşıldı." Çilekleri temizlemeye başladım.

Belle notlarını almaya devam etti, bu ise beni daha da meraklandırdı. Eğer iddia ettiği gibi çok aç ise, o halde aşağı indiğinde neden bir şeyler yememişti ki? Bilhassa birkaç saatten beri mutfakta bulunmasına rağmen? Doğrama tahtasını ona doğru yaklaştırdım ve mutfak tezgâhının üzerinden baktım. Sayfada sadece tek bir kelime vardı, ancak tekrar tekrar sayfaya karalanmıştı. Kâh dallandırarak, kâh dar ve modern ve üstelik yarım düzine varyasyonlarla.

Bless.

Belle, eliyle kâğıdın üstünü kapattı ve başımı kaldırdığımda, bana mahcup bir şekilde baktı.

"Bu bir şey değil," dedi Belle ve hızla not defterini kapattı.

"Bu bir logoya benziyor," dedim. Ya bu, ya da Belle benim yüzümden ciddi bir obsesif kompulsif bozukluk geliştirmişti.

Belle elini defterin üzerinden çekmedi ve tahminimi ne doğruladı ne de inkâr etti. Bundan daha fazlasını söylemek istemiyorsa, daha fazla üzerine gitmeyecektim.

"Kendi web sitemi açmak istiyorum," diye patlayıverdi Belle. "Bir şirket web sitesi."

"Bundan hiç bahsetmedin." Muhtemelen bugüne kadar bundan hiç bahsetmemesi doğaldı, ama bir şekilde bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmak isterdim.

Belle, bileğine geçirmiş olduğu bir saç lastiğini çekti ve sarı saçlarını gevşek bir topuz şeklinde topladı. "Sen de iş hususunda konuşmak için pek de istekli sayılmazsın."

Ah. Yine aynı şey. "Teorik olarak şu an benim için çalışıyorsun, o halde her şey bir iş ilişkisine sahip değil mi?"

Belle kaşını havaya kaldırdı.

Başımı yana eğdim ve gülerek alt edilmiş gösterdim kendimi.

"Sanırım biz mesleki ve özel açıdan sınırları aşmış bulunuyoruz."

"Bana kalırsa onu adeta havaya patlattık."

"Şu anki konumuz buyken." Belle'e sokuldum ve dudaklarımı kulağının altındaki yere bastırdım. Kendisini bana yasladı, ardından yalandan bir şaşkınlıkla geriye çekildi. "Belki de patlamaları sürdürmeliyiz?" diye sordum buna rağmen.

"Benim yemeğe ihtiyacım var." Belle gülerek her bir heceyi vurguladı.

"Tamam. Sana neredeyse senin kadar lezzetli bir yemek hazırlayacağım – ama tek bir şartla."

"Nedir o şart?"

Soruyu bir an kadar havada asılı bıraktım, Belle'nin bayağı olan bir şart beklediğini biliyordum. Sonunda şöyle karşılık verdim: "Ben yemeği hazırlayacağım ve sen de bana şirketin hakkında bir şeyler anlatacaksın."

"Aslında benim bir şirketim yok," diyerek kaçındı Belle.

"Güzelim, ulaşılmazı oynamanı seviyorum, ancak kendini hafife alman hoşuma gitmiyor." Ona bir çilek uzattım ve meyveyi dişleriyle elimden almasını büyük bir keyifle izledim. "Bu sana sunabileceğim şeylerden sadece bir örnek. Şimdi bana Bless hakkında anlat."

Belle, dudaklarındaki suyu yaladı ve beni neredeyse niyetimden caydıracaktı.

"Hadi ama güzelim. Öyle ya da böyle seni sıkıştırarak öğrenirim bunu." İçimden bunun öyle olması için umut ettim. "Sana söz veriyorum, dilim vajinanda olur olmaz, bilmek istediğim her şeyi bana anlatırsın."

"Kendinizden o kadar eminsiniz ki, Price." Fakat soy ismim dudaklarından çok zor geçti – muhtemelen bana karşı olan diğer ilişkiyi düşündü.

"Bunu seni becererek öğrenmeme karşı diyeceğin olmadığını biliyorum, ancak senin başka bir şeye de ihtiyacın var." Ona bir tane daha çilek uzattım.

Çileği sırtarak kaptı ve not defterin başka bir sayfasını açtı. Orada bir eğri çizilmişti. "Bless, 'Black' ve 'Dress'in' bir kombinasyonu. Siyah elbise. 'O siyah küçük şeyin' anlamını mutlaka biliyordur, değil mi?"

"Sanırım, evet," dedim kısaca.

Belle çilek sapını bana fırlattı. "Aslında konu, Couture'ün kiralanması. Müşteri her ay kendisine bir şey seçebilir ve gardirobuna katabilir. Ardından biz bunu onun evine teslim ediyoruz. Bir ay sonra müşteri bu eşyaları bize geri gönderir. Voilà!"

"Yani bu bir Abo-servisi?" Çilek taneciklerini topladım ve bir kâsenin içine attım.

"Aynen."

"Ancak böyle bir şey zaten yok mu?" diye sordum. Fikrini gerçekleştirmesi için ona yardım edeceksem şayet, o halde bir yatırımcı gibi aklıma gelen her soruyu sormalıydim. Belle'nin cevaplarının, bu konuyla yeteri kadar ilgilenmiş olduğunu kanıtlamasını umdum.

"Evet," diye cevap verdi Belle anında, "Ancak bu şirketlerden hiçbir tanesi Couture ve desinatör gardirobuna üzerine uzmanlaşmamıştı."

"Bunun için bir neden var mı?"

"Bu parçaların oldukça pahalı olmasından kaynaklanıyor. Bu-

nun anlamı ise, insanın büyük bir sermayeye ihtiyacı olduğu ve stok için yüksek bir sigorta primi ödemesi gerektiği," diye itiraf etti Belle.

"Bu şirketlerin çoğu abonmanlık teklif ediyorlar, bunların fiyatı ise aynı anda teslim edilen parçaların sayılarına bağlı."

Buzdolabına doğru yürüdüm ve bir şişe krema çıkarttım. "Peki, Bless farklı olarak ne yapacak?"

"Aman Tanrım, sen gerçekten bir avukatsın," diye iğneledi beni Belle, ancak anında yeniden ciddileşti. "Maliyetleri parça fiyatlarına bağlı olan abonmanlıklar. Desinatör elbiseler, çeşitli fiyat kategorilere göre dağılmakta. Michael Kors veya Versace satın alıp almayacağın, bu bir farktır. Ve bu eşyalar kiralandıklarında, aynı zamanda fiyatlar üzerinde etkili olmalı."

"Bu sanki kesin fikirlerin varmış gibi görünüyor." Dikkate alınması gereken daha bir milyon şey vardı, ama ancak sabır ve titizlikle konseptten şirkete geçebilirdi. Kremayı çileklerin üstüne döktüm.

Belle kâsenin içine baktı ve gözleri parladı. Fakat onları ben-den çalmadı, aksine fırladı ve asma dolabı açtı. Elim yukarıya kaydı, Belle kahveye uzandığında ve kıcı açığa çıktığında. "Kahve?"

Belle'nin arkasına durdum, onu belinden tuttum ve bu manzara karşısında sertleşen aletimi kıcına bastırdım. "Sanırım bunu giymeyi sürdürürsen, yanmaman için dikkat etmeliyiz. Şayet vajinayı daha da çok görürsem, işte o zaman hiçbir şeye garanti veremem."

"Bana bir şeyler yemek için söz vermiştin," diye hatırlattı bana Belle, buna rağmen arkasını döndü ve yüzünü göğsüme koydu.

İstem dışı saçlarını okşadım ve onu kendime doğru çektim. O buraya güzel yakışıyordu – kollarımın arasına. Bedeninin kıvrım-

ları, aralıksız benim vücuduma uyum sağlıyordu, sanki Tanrı onu sadece benim için yaratmış gibiydi. Ancak bu söz konusu olamazdı. Tanrının bana bir iyilik borcu yoktu ve onun kesinlikle beni mükâfatlandırması için bir sebebi yoktu. Belki de ben Belle için bir cezaydım, fakat beni kazanması için, o bir suç işlemiş olamazdı.

Ama belki de Belle benim kurtuluşumdu. Dudaklarımı onun altına bastırdım.

"Neler oluyor burada, Belle Stuart? Beni başka bir insana dönüdüyorsun," diye fısıldadım.

Belle, yüzünü yukarıya doğru uzattı. Gözleri sorularla doluydu ve bana aynı zamanda cevapları da sunuyorlardı.

"Seni beslemem lazım," dedim alçak bir sesle.

"Artık aç değilim. En azından bunun için."

Belle'nin teklifine rağmen, görevimi ihmal etmek istemedim. Onu aldığımda, aynı zamanda onu seçmiştim de. Ona bakmayı ve onu korumayı üstlenmiştim. Ancak şimdi ilk kez bunun ne demek olduğunu anlamıştım. Ellerimin Belle'nin üzerinden aşağı doğru inmesine izin verdim, ta ki poposuna kadar, ardından onu yukarıya kaldırdım. Belle bacaklarını sıkıca uyluklarımın etrafına sardı, ancak vajinasının kalçamdaki baştan çıkartıcı sıcaklığı dahi beni planımdan caydıramazdı. Onu mutfağın içinde taşıdım ve mutfak adasının üstüne oturttum.

Belle gözlerini yumdu ve beklenti içerisinde ağzını açtı, ancak onu öpmek yerine dişlerinin arasına bir çilek sıkıştırdım. Çileği emerek parmaklarımdan aldığımda ve onu yuttuğunda, Belle inledi.

"Beni oldukça kışkandırıyor, güzelim." Testislerimin büzüşmesini görmezden geldim, Belle diliyle alt dudağındaki krema kalıntılarını yaladığında. Dişleri hâlâ nazik bir şekilde alt dudağını

kemiriyordu, ardından ağzını daha da çok açtı.

Bu kez Belle'nin ağzına yeniden bir çilek verdiğimde, onu daha uzun elimde tuttum ve tepesine yapışmış olan kremanın boynuna ve köprücük kemiğine damlamasını bekledim. Bir damlası boynundaki kravatın üstüne düştü.

"İstersen bunu çıkart," diye önerdim ve başka bir lokmayla onu yedirirken, diğer elimle de ipek kravatı çözdüm.

Belle aşağı, üç yüz poundluk kravata baktı. "Umarım ki mahvolmamıştır."

"Unut onu," diye hırladım ve kravatı üzerinden çektim. Ona bir avuç dolusu çilek sundum, onları dudaklarında ezdim ve çenesinden akan kremanın manzarasının tadını çıkarttım. Ağzından başka bir şey damladığında, işte asıl o zaman ne kadar güzel görünecekti. Belle parmaklarımı yakaladı ve üzerlerinden kahvaltısının son kırıntılarını yaladı.

"Senin karnın hiç mi aç değil?"

Aslında çok acıkmıştım. Kendisine seçmiş olduğu gömlek daha kurtarılabilecek gibi değildi, bu yüzden düğmelerini açmakla fazla oyalanmadım, aksine düğme şeridini tuttum ve onu ikiye parçaladım. Gömlek, Belle'nin omuzlarında kayarken ve göğüsleri açığa çıkarken, düğmeler granitin üstüne yağdı.

"Temizlikçi kadın kendisine senin burada ne yaptığını soracak... Oh!" Dilim, Belle'nin boynunun üzerini yalamaya başladığında ve ağzının içine girmeyi sağladığında, o da ipin ucunu kaçırdı. Öpücüğüme tüm şehvetle karşılık verdi, parmaklarını saçımın içine gömdü ve beni kendisine çekti.

Kendimi ondan geri çektiğimde, ikimiz de nefes nefeseydik. "Ben henüz yemek yemeyi bitirmedim."

Kâseyi aldım ve geri kalanını göğüslerinin üstüne döktüm. Hiç oyalanmadan, kremayı yalamak için aşağı eğildim. Dilimle sert meme uçlarındaki kremayı yalarken, ellerim de Belle'nin sırtındaydı. Şimdiye kadar böyle bir şey hiç bu kadar lezzetli gelmemişti bana. Krema, Belle'nin göbek çukurunda birikti ve ben bu birikintinin daha derinlere akmasına izin verdim, ta ki onun Venüs tepesine ulaşana kadar. İki parmağımı Belle'nin yarığının içine kaydırdım, onu açtım ve kremanın cinsiyetinin üstüne akmasını sağladım. Aşağı akan yolda, onun nefis pembe tomurcuğunu kapladı.

Onu oradan yalamak istedim. Dişlerimle onun tomurcuğunu çekiştirmek istedim ta ki sadece beni ona sağlayabileceğim kurtuluş için Belle yalvarana dek. Ancak bunun için bana rica etmesi gerekiyordu. Sabrımın nefesimi keseceği ve onu sokulgan bir hale getirebileceği görüntüsü, benim irademi güçlendirdi. Ona karşı hissetmiş olduğum bağlayıcı unsur, bütün hayatımı onun için değiştirmemi gerektiriyorsa, o halde ona gelecekteki var oluşu tamamiyle bana yönelik olduğunu, ona hatırlatmak istedim.

Tüy kadar hafif baskıyla, dilimi tomurcuğunun üzerinde gezdirdim. Belle başını geriye bıraktı ve acılı bir çığlık patlak verdiğinde, ona daha da sıkı sarıldım. Bu seste dudaklarım seğirdi.

"Böyle iyi, güzelim," diye inledim Belle'nin kabarmış olan cinsiyetinin içine. Belle kendisini dudaklarımın hareketlerine karşı baskı uyguladı, ancak ben bir parça geriye kaçtım – belirli bir vücut bölgesine sabitlenmesini engellemek için, yeteri kadar uzak. Dilimi vajinasının içine daldırdım ve onu yaladım. Ve anında ilk güçsüz kasılmaları hissettim. Belle, doruk noktasına varmak üzereydi, ancak onunla henüz işim bitmemişti. Onun vajinasından vazgeçtim ve yeniden göğüslerine yöneldim, dudaklarımı meme uçlarına

kapattım ve yumuşak deriyi ağzımın içinde emdim. Belle anında dizlerini yukarıya çekti ve ayaklarını tezgâhın kenarına yerleştirdi. Bacaklarının arasında kurtarılmayı bekledi.

"Yeniden aşağı in," dedi soluk soluğa ve kelimeleri zar zor çıkarttı ağzından. Onun bunu yapmasına izin vermemeliydim. Uyarıcı bir şekilde hafiften çenesine vurdum ve Belle kapalı olan gözlerini kocaman açtı.

"Kendime emir verdirtmem."

"Özür dilerim," dedi Belle nefes nefese. "Lütfen, efendim, aşağıdan devam edin."

"Bunu bana kibar bir şekilde emretsen dahi," dedim ve üst baldırlarını daha da yukarıya kaldırdım, ta ki dizleri göğüslerine değene dek. Bedenimi onunkine kaktım. "Eğer bunu bir daha yaparsan, diz çökerisin, benimkine üflersin ve günün geri kalanını açgözlü bir vajinayla geçirirsin. Sonra nasıl devam ettiğini biliyor musun? Koltuk yok, oturmamak yok, sürtünmek yok. Sonrasında sadece daha beklersin, ta ki ben sana yeniden arzu hissetmene izin verene kadar. O halde – bana hangi konuda ricada bulunacaktın, güzelim?"

"Lütfen, gelebilir miyim, efendim?" diye cırladı Belle, kalçalarını onun hırpalanmış cinsiyetinde döndürerek hareket ettirdiğinde. Sızlanması, kollarımın içinde tuttuğum bütün bedenini zapt etmişti Belle'nin.

"Bu yerli yerinde bir soru," diye karşılık verdim ve biliyordum ki bir övgü onu yatıştırıracaktı.

Belle'nin vahşi bakışı benim bakışıma rastladı ve dudaklarından yeniden istekli bir rica geldi. "Lütfen, beni öp, ah Tanrım, öp beni, Smith."

Ağzım onunkine bastırılmış bir haldeydi. Belle sormamıştı, yal-

varmamıştı. Ancak arzusunun umutsuzca ihtirası, bende bir telin çınlamasına sebep oldu ki ben onu çok önceden susturduğumu sanmıştım. Bu içime işledi. Belle topuklarını kaslarımın içine gömdü, baksır şortunu aşağı indirdi ve aletimi serbest bıraktı. Yumuşak bir hamleyle, Belle'nin kıcını kaldırdım ve onun içine kaydım.

Belle'nin içinden boğuk bir çığlık koptu – yarı arzu, yarı eziyet. Eli saçımın içinden çıkarak enseme doğru indi. Sıkıca bana tutundu. Doğrudum, ancak öpüşmemizi kesmedim ve Belle bacaklarını kalçamın etrafına sardı. Belle kıcını kaldırıp sonra yeniden indirirken, onu belinden destekledim.

Kulağına pis şeyler fısıldamak istedim ve bedeninin buna karşı nasıl tepki verdiğini izlemek istedim. Ama daha çok dudaklarımı onun dudaklarında hissetmeyi istedim. Dilim kendisine yol aradı ve onun ağzının içinde kendisini daha derinlere itti. Varlığımın her zerresi onun içine nüfus etmek ve onu doldurmak istedi. Aletim, ağzım. Bunlar yeterli değildi henüz. Bedeninden fazlasını istiyordum. Onun ruhunu arzuluyordum.

Kaslarının gerildiğini hissettiğimde, daha sert ittim ve onu becerdim. Belle kollarıma yığıldı, çığlıklardan ve inlemelerden oluşan bir yığın, kendi orgazmıma yol açan. Onun içinde patladım ta ki bizden geriye sadece düğümlemiş, terli azalar kalana kadar. Onu bu şekilde tuttum ve kendimi ondan çözmek istemedim.

Çünkü ben nerede bıraktığımı ve onun nerede başladığını bilmiyordum daha.

20. Bölüm

Banyomda iki tane lavabonun olması benim için hiçbir zaman bir şey ifade etmemişti – ta ki bu sabaha kadar. Belle bir cımbız bulmak için çekmeceleri karıştırdığında, sanki bu alan ikimiz için yaratılmış gibi geldi bana. Beyaz duvar ve yer karoları pencere-lerin ışığını yansıttı ve alanı o kadar aydın ve havalı yaptı ki aynen benim Belle'nin yanında kendimi hissettiğim gibi.

Tıraş fırçamı aldım ve yüzüme köpük yaydım, ardından ustura-mı açtım. Bu yöntem hassasiyet gerektiriyordu, bu benim hoşuma gidiyordu. Sadece tek bir yanlış hareket ve kendime kötü kesikler katabilirdim. Belle nefesini tuttu ve beni dikkatle izledi.

"Bu tehlikeli görünüyor," dedi Belle, devam etmek için usturayı duruladığımda.

"Pürüzsüz tıraş olmayı seviyorum," diye açıkladım, usturayı katladım ve onu Belle'e uzattım.

Belle usturayı dikkatli bir şekilde eline aldı ve ürkek bir şekilde gülümsedi. "Biraz kirli sakallı olduğunda daha çok hoşuma gidi-yor."

"Peki, neden?" Biraz yaklaştım, ta ki bedenlerimiz hafiften birbirine değene kadar.

"Sen nasıl demiştin? Sürtünme?" Belle'nin sözlerinde alaycı bir ton vardı. Mutfaktaki karşılaşmamız hâlâ onun için de etkiliydi. Bana kalmış olsa, evdeki her bir oda onun için heyecan verici bir çağrışımı tetiklemeliydi.

"O çabuk uzuyor, güzelim," diye söz verdim Belle'e. "Yarın sabah sana ne kadar çabuk uzadığını gösterebilirim. Ama önce benim için şunu tamamla."

"Ben mi?" Belle usturayı elime sıkıştırmayı denedi. "Bunun nasıl yapıldığına dair en ufak bir bilgim yok. Ya gırtlığını kesersem, o zaman ne olacak?"

"O zaman mutlu bir adam olarak ölürüm." Belle'nin kolunu tuttum ve onu tuvalete doğru çektim. Orada kapağın üzerine oturdum ve kafamı öyle bir şekilde tuttum ki Belle, hâlâ sabunlu olan yerlere ulaşabilsin diye. "Bu çok kolay."

Usturayı açtım ve Belle'nin parmaklarına pozisyonu aldır-dım. Bununla birlikte onun parmaklarının titrediklerini fark ettim. "Korkma, ben de korkmuyorum."

"On sekizinci yüzyıldan kalma bir silahı etrafa sallamıyorsun da ondan," diye söylendi ve tıraş bıçağı ile yüzüme yaklaştı. Belle'nin bileğini çevirdim ta ki doğru açığa denk gelene kadar, ardından elini aşağı kaydurdım ve tıraş bıçağının hafifçe cildimin üzerine sür-tündüğünü hissettim.

"Ve şimdi sıra sende," diyerek, onu davet ettim.

Belle tıraş bıçağını yeniden yüzüme değdirdi, biraz duraksadı ve yüzüme hafifçe bastırdı, bununla birlikte ona göstermiş olduğum hareketi yerine getirdi.

"Ve ben hâlâ yaşıyorum," diye şaka yaptım.

"Dikkat et, Price," diye uyardı beni Belle. "Tıraş bıçağını elinde tutan kişi hâlâ benim."

Çenemi kaldırdım ve boynumun dikkat gerektiren daha hassas tenimi açığa çıkarttım. Yanlış bir açı veya kafasız bir tepki onun barbie kariyerinin sonu demek olurdu.

"Bıçağın seni yönlendirmesine izin ver," diye önerdim Belle'e.

Belle bu kez bu işe daha çok özgüvenle yaklaştı ve bıçağı çabucak aşağı çekti, hepsi bitene kadar. Tam ayağa kalkmak istedim, Belle ise o anda omzuma bastırarak beni yeniden oturttu. "Bekle. Şurada bir yeri unuttuğum."

Yüzümü çevirdim ki ulaşabilsin diye. Bıçak pürüzsüz bir şekilde çenemin etrafından kaydı, ta ki bir yerde takılıp ve beni keskin bir acı ürpertene kadar. Belle korkarak geriye kaçtı ve bol laf ederek özür diledi. "Çok üzgünüm. Aman Tanrım, kanıyorsun."

"Önemli değil. Daha önceleri ben de kendimi kesmiştim."

Kesik acımıyordu artık.

"Ama ben seni henüz kesmedim," diye fısıldadı Belle.

Belle öne eğildi ve yaranın üstüne bir buse kondurdu. Büyülü bir halde, Belle'nin dudağından küçük bir kandamiasını nasıl yaladığını izledim.

Belle'nin elinden usturayı aldım, onu kapatıp lavabonun içine attım. Ona doğru elimi uzattım, fakat Belle geriye zıpladı ve eylemin büyülü anını bozdu.

"Hayır, hayır!" Belle, bulunduğum yöne doğru işaret parmağını salladı. "Ben öğlen yemeğinde, senin en sevdiğin arkadaşınla buluşacağım."

"Ah?"

"Edward ile. Bu yüzden önceden duşa girmem gerekiyor." Belle'nin ses tonu kulağa, kararlılık ve provokasyon karışımı geldi.

"O senin için önemli," diye sonuca vardım ve kıskançlığımı kontrol altına almaya karar verdim. "Onu akşam yemeğine davet etmeliyiz."

"Onu dövebilesin diye mi?" diye karşılık verdi Belle soğuk bir şekilde.

Kararsız bir halde omuzlarımı silktim ve sırttım.

"Sadece hak ettiği takdirde."

"Nişanlısını da yanında getirebiliriz, o zaman kendini çok tehdit altında hissetmezsin." Belle'nin gözleri eğlenmişçesine parladılar. "Ama bu olmadan önce, benim duş almam gerekiyor."

Ayağa fırladım ve onu sıkıştırdım. Belle sırtıyla duvara dayanırken, çenesinin etrafını öpüp durdum. "Hadi birlikte duş alalım," diye önerdim. "Seni ben yıkayacağım."

"Fakat insan sonrasında daha temiz olması için duş alır." Buna rağmen Belle kıkırdadı ve karar verilmiş olduğunu biliyordum.

Bir adım geriye kaçtım ve pes etmişim gibi kollarımı yukarıya kaldırdım. "Doğru duş. Ben de bir müzik açacağım."

"Müzik mi, evet." Belle duşa koştu ve suyu açtı.

"Müzik içindeki hayvanı dizginliyor. Böylece zarar görmemek adına en iyi şansa sahip olursun, şayet benden on kilometre uzak bir çevrede çıplak ve ıslak dolaşırsan." Cep telefonumu açtım, eve yerleştirilmiş olan ses sistemini çalıştıran uygulamayı başlattım ve kendime bir çalma listesi seçtim. Birkaç saniye sonra Blues benzeri ritimler alanı doldurdu, Mick Jagger hüzünlü bir şarkıya başlamadan önce.

"Stonelar mı?" diye sordu Belle. "Seni daha çok klasik müzik

dinleyicisi olarak tahmin ederdim.”

“Güzelim, o bir klasikçi. Ben Stonelar ile büyüdüm.”

“Aman Tanrım, bir an için onların avukatı olduğunu anlatacağını düşünmüştüm.”

“Gerçi değilim,” dedim Belle’e göz kırparak, “Fakat onların avukatlarını tanıyorum.”

“Elbette.” Belle, dudaklarıyla omuzlarımdan üzerinden geçti. Bu oldukça hızlı bir öpücüktü, ama aletim için bu önemli değildi.

Belle’nin kıçına bir şaplak indirdim ve onu suyun altına ittim. “Hadi, fikrimi değiştirmeden, içeri.”

Yeniden lavabonun başına gittim ve geri kalan köpüğü yıkamak için, yüzüme soğuk su vurdum. Kendime hâkim olmak için kesin kararlıydim, ama aynadaki Belle’den gördüklerim, beni farklı düşüncelere sevk etti. Belle duşun altında kendisini kısıtlamadan gerip durdu ve başını ensesine geriye attı ki su saçlarının arasından aşağı akıp gitsin diye. Alan suyun buharından çoktan buğulanmıştı bile, cam kapıyı yana ittiğimde ve ona katıldığımda.

“Duşun yalnız bana ait olduğunu düşündüm,” diye seslendi ve gözlerindeki suyu kırıştırarak yok etti.

“Bu çift kişilik bir duş. Kendisini yıkamak zorunda olan tek kişi sen değilsin.” Sırttım ve karşı taraftaki duş başlığı için duş düğmelerini ayarladım. Sıcak su akıntısının altına geçtim, sonra aletimi aldım ve onu elimle pompalamaya başladım. Belle sabun köpüğü ile göğüslerini ovarken, şehvetli bir halde göz kapaklarımı aşağı indirdim.

“İyi eğleniyor musun?” diye sordu Belle ve düz karnını ovuşturdu. Belle’nin parmakları bacaklarının arasında kayboldu ve vajinasını bir tık fazlasıyla yıkadılar.

"Peki, ya sen?" diye sordum, kendimi tatmin etmeyi kesmeden.

Belle omuzlarını silkti, bana arkasını döndü ve yuvarlak kığını sabunlamaya başladı. Bu şov oldukça hoşuma gitmişti, ama seyircinin de biraz oyuna karışmasının iyi olacağı izlenimi uyandı bende. Sağ kolumu Belle'nin beline sardım, onu kendime doğru çektim ve aletimi onun kaygan girişine doğru yönlendirdim. Ucunu az bir şey Belle'nin içine ittim ve küçük bir ara koydum.

"İnsanın bu kadar kolay temizlenmesi mümkünken, biraz kirlenmek iyi olmaz mıydı?" diye homurdandım ve kendimi onun daha da derinlerine ittim.

Belle kendisini bana yasladı ve kolumun göğüslerinin arasına uzanmasına izin verdi. Bu kez aletimin tüm uzunluğuyla onun içine ittim, öyle ki Belle'nin ayakları yerden kesildi. Belle bir çığlık attı.

"İtiraf etmeliyim ki burası gerçekten de biraz kaygan," diye fısıldadım Belle'nin kulağına.

Belle'yi ayak tabanlarının üstüne bıraktığımda, inisiyatifi ele aldı; Belle öne eğildi ve ellerini karoların üstüne koydu.

"Hangisini daha çok görmek istediğime dair karar veremiyorum," dedim boğuk bir sesle, "Senin şahane vajinanı mı ki o benim aletimin üstüne kıvrılıyor, yoksa geldiğin zamanki yüz ifadeni mi?" Belle'nin içine girdim ve kadife kadar yumuşak vajinası, shaftımın etrafına kapandı. O iyiydi, fakat ben fazlasını istedim. Kendimi geri çektim, onu döndürdüm ve duvara yasladım. Hızlı bir hareket ile onu fayansa dayayarak kaldırdım ve yeniden içine girdim. Arka planda yeni bir şarkı başlamıştı ve su üzerimizden akıp giderken, müziğin ritmine uydu.

"Bana ne istediğini söyle," diye hırladım, güçlü bir şekilde vurmaya devam ederken.

Belle tek elini yanağıma koydu. "Seni. Seni istiyorum."

"Kahretsin, Belle, güzelim. Ben seninim." Birbirimizi sıkıştırdık, bedenlerimiz kendinden geçmiş bir halde eriyip gittiler, ortak bir orgazma doğru çaba harcarken. Belle, birdenbire bana sıkıca sarılırken, onun ağzını fethettim ve ona ait olan doruk noktasının seslerini içinden emdim. Ben kendim de hazır olunca ve onun darına sel halinde dökülürken, Belle'nin şehvetinin damarlarımdan atarak geçtiğini hissettim. Şefkatle ona ayaklarının üstünde durması için yardım ettim ve kaymasın diye ona destek verdim. Belle gözlerini kırıştırarak bana baktı ve hâlâ yedi kat gökte uçmaktaydı. Sabunu fark ettim, onu Belle'nin vajinasının üstünde gezdirdim ve onu yıkadım. Birlikte duştan çıkarken, Belle'yi bırakmadım. Onu büyük bir havluya sardım ve teni pespembe ışıldayan kadar onu kuruladım.

Onu yatak odasına götürmek için elini tuttum, ancak Belle başını salladı. "Kendim gidebilirim."

"Ancak bunu kendin yapamayacağın zaman, kendimi tatmin olmuş sayacağım."

Belle kapıdan kayboldu, fakat kışını tahrik edercesine sallamayı ihmal etmeden değil.

"Edward ile buluşman gerektiğinden emin misin sen?" diye seslendim arkasından. "Eğer kalırsan, bundan pişmanlık duymayacağına emin olabilirsin."

Geçen hafta ayrı kalmamıza katlanabilmişim, çünkü onun da özgür alana ihtiyacı olduğunu hissetmişim. Fakat şimdi onun çekip gitmesi bana kolay gelmedi.

Kapının eşiğinde durdum ve dün geceki elbiseyi nasıl yaydığını ve onu incelediğini izledim.

"Kendimi alay konusu yapmak niyetinde değilim," dedi Belle sırıtarak. "Üstelik bir de slipsiz."

"Başka bir adamla öğle yemeğine gidiyorsan eğer, slip giymeni tercih ederdim, bu adam eşcinsel olsa dahi." Görmeye dolabına doğru yürüdüm ve ışıklandırmayı açtım. "Gel buraya, güzelim."

"Senin şortlarının bana olacağını düşünmüyorum," dedi Belle kuru bir şekilde, fakat elimdeki elbiseyi fark ettiğinde, sesindeki bütün alay kayboldu.

"Birkaç eşya getirttim," diye açıkladım ve kenara çekildim ki Harrods'daki stilistin, onun için seçmiş olduğu dolaptaki elbiselere göz atabilsin diye. "Ayakkabılar bu tarafta."

Belle'nin ayaklarına Louboutinler aitti ve bunun eksikliğini çekmemesi için uğraşmıştım. Bir düzine çift, baş döndüren tut yüksek edeplisine kadar hepsi yan yana rafta diziliydiler. Belle salınarak o tarafa doğru gitti ve parmaklarını derinin üzerinden kaydırdı.

"Seni daha dün öğlen bağışladım," dedi Belle bana yönelerek. "Bütün bunları ne zaman sipariş ettin?"

"Salı günü."

"Kendinden bayağı eminsin." Belle'nin gözleri daraldı ve onun öfkeyle ve büyülenme arasında gidip geldiğini hissettim.

"Senin geri döneceğini umut ettim." Ona doğru gittim ve elimi tersiyle yanağını okşadım. "Ve şayet kendiliğinden gelmeseydin, seni buraya sürüklerdim."

"Sende biraz mağara adamlığı var olduğunu hiç söyleyen oldu mu?" dedi Belle, dudakları seğirerek, çünkü gülmeyi bastırmak zorunda kaldı.

"Güzelim, sadece becermek ve yemek yemek zorunda olsam,

mutlu bir adam olurdum," diye itiraf ettim ve başımı eğdim Belle'nin omzunu ısırmak için.

"Korkarım kendine kalacak bir yer bulmak için, senin avlanman da gerekirdi," dedi Belle, beni itti ve kendisine dolaptan bir çift ayakkabı çıkarttı.

"Ben zaten en büyük mağaraya sahibim ve..." aletimi tuttum, "En iyi lobuta sahibim."

"Daha sonra onunla ne yapıldığını gösterirsin bana, ama şimdi giyinmem lazım!" Belle eline gelen ilk çamaşırları kaptı ve uçarak uzaklaştı.

Kendime günlük bir pantolon ve terzi yapımı bir gömlek seçtikten sonra onun arkasından gittim. Belle tam o anda ayakkabının tekini giyiyordu ve bunu yaparken zarif bir tavırla eğildi, bu tavır saf kadınsılığı canlandırdı. Ardından doğruldu ve uyarıcı bir bakışla beni gözetti.

"Saçlarıma fön çekeceğim şimdi," diye açıkladı Belle.

Belle yanımdan geçmek isterken, elini yakaladım ve onu öptüm.

"Bu gece tekrar yatağıma gel."

"Bundan beni hiçbir şey ve hiç kimse alıkoymaz," diye fısıldadı Belle.

Onu bıraktım ve sırtmak zorunda kaldım. Belle gelirdi, ben şanslı bir adamdım.

Tam o anda komodinin üzerindeki telefonum vızıldadı. Anında bir şeylerin düzgün gitmediğini anladım.

"Price, ben," diye cevapladım soğukkanlılığımı vurgularcasına. Fakat benim neşeli ruh halim gidiverdi.

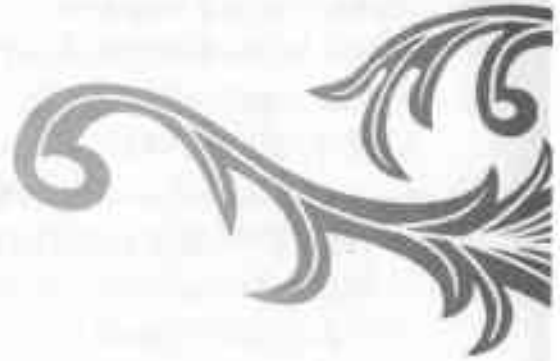
Belle odaya geri geldiğinde, ben çoktan eksiksiz giyinmiştim

bile. "Büroya gitmek zorundayım. Seni gideceğin yere bırakırım."

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu Belle ve çantasını aldı.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Onu anlından öptüm. "Hayır, her şey mükemmel."

21. Bölüm

Smith, beni Edward ile olan yemek randevumuza götürmek için ısrar etti. Londra'nın caddelerinde döne döne ilerlerken, hoparlörlerden Rolling Stones şakıyordu. Restorana ulaştığımızda, Smith vitesi boşa aldı ve beni öpmek için eğildi.

"Uslu ol," diye uyardı Smith beni.

"Yaramaz oluşumu tercih ettiğini düşünüyordum." Park görevlisi bana kapıyı açtığı anda, Smith'i bu düşünceyle geride bıraktım. Arabadan inerken meydan okurcasına kıcımlı salladım, çünkü onun buna dikkat ettiğini biliyordum. Yatak odasında bütün güç ona aitti. Fakat dışarıda bu iş tamamen farklı görünüyordu. Bir durum ki bunu ona her uygun bir fırsatta göstermek istediğim. Ancak üniformalı adam beni önemsemedi, aksine spor arabayı park edemediği için, hayal kırıklığına uğramış göründü.

Smith'in beni direksiyonun başına oturtmaması gerçeğini göz önünde bulundurursak, adamın üzüntüsünü anlayabiliyordum.

Restoran, erken bir saatte çay içmek veya geç vakit öğle yeme-

yi yemek için gelen, ziyaretçilerle doluydu. Ancak ben Edward'ın kibar yüzünü mekânın diğer ucunda fark ettim.

Edward menüyü kenara bıraktı ve beni selamlamak için ayağa kalktı. Ellerimi tuttu ve bir an kadar beni inceledi. "İşliyorsun," diye fark etti Edward, azarlayıcı bir şekilde.

"Lütfen, bana bunun yeni bir cilt bakımı olduğunu söyle."

"Hayır." Otururken, Edward'ın omzuna hafiften bir yumruk attım. "Geceyi Smith'le geçirdim."

Kendi su bardağıma uzandım ve bu arada omzumu silktim, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi. Edward gözlüğü burnunun ucuna, öne doğru itti ve başını salladı tıpkı öğrencisi tarafından büyük hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi.

"İhtiyaçlarımın olması, benim elimde olan bir şey değil."

"Aylar boyu inkâr etmiş olduğun ihtiyaçlar," diye hatırlattı bana Edward ve yeniden menüye yöneldi. "Ve ardından ortalıkta dolaşan en berbat oymacıyı seçtin."

"Dünden beri ortalıkta dolaşan en berbat oymacı benim ex sevgilimin olduğuna daha çok inanıyorum."

Edward sormak için tam ağzını açtı ki bayan garson görüldü. Sipariş vermek için acele etmedim, ne de olsa daha yeni, kendi bedenimde tecrübe etmiştim, tatmin olmayı uzatmanın nasıl bir duygu olduğunu. Bayan garson nihayet not defteriyle uzaklaştığında, Edward on parmağı ile birlikte masaya vurdu.

"Anlat. Hemen şimdi," diye talep etti Edward.

"Anlatılacak çok bir şey yok." İşaret parmağımı acı dolu çatalımın dişlerinin üstüne bastırdım.

"Naz yapma," diye zorladı Edward. "Bunu öğrenebilecek insanlar tanıyorum ben."

Tatlı Prens Edward'ın böyle sinsi bir numara yapabileceği düşünce, homurdanmama neden oldu. Bu ona hiç uymuyordu. Ancak abisi beni çoktan takip ettirmiş olurdu bile. "Fakat sonrasında bütün o iyi detayları kaçırmış olurdun: örneğin kendimi nasıl hissetmiştim ve aklımdan neler geçmişti."

"Nasıl yani?" diye kurcaladı Edward. "Aklımdan neden bir şeyler geçti? O kadar kötü müydü?" Edward gözlüğü yeniden yukarıya itti ve öne eğildi, iyi hikâye için can atıyordu ki şüphesiz onu az sonra dinleyecekti.

Onu oyalamak oldukça eğlenceliydi, fakat son yirmi dört saat hakkında ki hislerimi anlamaya çalıştığımdan, muhtemelen içimi dökmem gerekiyordu. Her şeyden evvel, eğer ki bir tavsiye istiyordusam. Ya da en azından eğimli bir kulak.

"Philip, dün Smith'in bürosunun önünde ortaya çıktı."

Edward sandalyesinin üstünde inleyerek arkaya yaslandı ve bakışını mekânın içerisinde dolaştırdı, sanki her bir müşteri inlemesine eşlik edecekmiş gibi bir beklentisi vardı. "Bahse girerim ki iyi geçti."

"Smith onu görmedi," diye açıkladım. "Gerçi bir şey olmazdı."

"Gerçekten mi?" diye gıcırdadı Edward.

"Sabırlı ol. Kısa versiyon şöyle, Philip'in bir hata işlemiş olması ve ona bunun yaşanmamış olmasını istemesi. Pepper ona yalan söylemiş."

"Ne kadar şok edici," dedi Edward cansız bir şekilde. "O ikisi gerçekten de birbirlerini karşılıklı hak ediyorlar."

"İşte bu konuda seninle tamamen hemfikirim. Sonra beni öptü ve kesinlikle hiçbir şey hissetmedim."

"Seni öptü mü?!" diye tekrarladı Edward.

"Görünüşe bakılırsa birdenbire çok arzulanan kişi oluverdim." Edward'a daha çok şey anlatmak istedim. Öpücük hakkında. George'nın tehdidi ve Smith'in tepkisi hakkında. Fakat bir şey beni durdurdu.

"Sen her zaman arzulanan biriydin." Edward'ın tepkisi bana Smith'i hatırlattı.

"Smith de böyle," dedim hiç düşünmeden. "O, sürekli beni bana karşı savunuyor, kendime karşı çok katı olduğumda."

"Bunu duyunca, o bana anında daha da sempatik geldi," dedi Edward hafiften huysuz bir şekilde.

"Bana da. Bana öyle geliyor ki sanki bu mesele boyumu aşacakmış gibi," diyerek itirafta bulundum. "İlişkimiz öylesine bir süratle gelişiyor ki herhangi bir yere tutunmak ihtiyacı duyuyorum."

"Bu, âşık olma yolundaymışsın gibi geliyor kulağa."

Sırtarak başımı salladım. Ancak bunu düşündüğümde göğüsüm daraldı. "Bu korkunç olurdur, en başta en iyi arkadaşım ondan nefret ettiği için."

"Belki Clara'yı kendi tarafına kazanır," diye içneledi Edward.

"Şimdi ciddem: Senin için değerliyse, o halde Smith birkaç hoş özelliğe sahip olmalı."

"O, senin ve David'in bizimle birlikte akşam yemeği yememizi istiyor," dedim ve merakla Edward'ın tepkisini bekledim.

"Sanki o da âşık olmak üzereymiş gibi geliyor kulağa. Ya da en azından, senin hayatında önemli bir rol almak istiyormuş gibi."

"Bir adamın bunu istediğine inanarak, daha öncesinde bir kez bu hatayı yapmıştım."

"Philip bir aptaldı. O seni hak etmemişti."

Buna içmek için şarap kadehini kaldırdım. "En azından bu ke-

sin."

Üzerinden çok geçmeden yemeğimiz getirildi ve sohbet Edward'ın evlilik planları üzerinde dolandı.

"Tarihi ne zaman açıklayacaksınız?" Edward'a aylardan beri bu konuyla ilgili takılıyordum, çünkü benim düşüncem şöyleydi, şayet kömür baskı altında pırlantaya dönüşebiliyorsa, ben de baskıyla Edward'ı nihayet nikâh sunağının önüne götürmeyi başarabilirdim.

"Keşke İngiliz kanunları herkese eşit davranıyordu ya."

Çatalımla bir tane Brüksel lahanasını şişledim ve onu aşağı yuvarladım.

"Eğer yanlış bir şey söylersem, beni düzelt, ancak bu durumda onayın vermesi gereken Alexander değil mi?"

"Evet," dedi Edward biraz tereddüt etikten sonra.

"O halde ben bir problem görmüyorum. O, evet diyecek." Bundan en ufak şüphem dahi yoktu. Alexander ve Clara, benim gibi o kişisini mutlu bir şekilde evli görmek istiyorlardı.

"Bu daha çok kamuyla alakalı..." Edward elini kaldırdı, beni onu bölmemem için engellemek amaçlı. "Biliyorum, aydınlanmış zamanlarda yaşıyoruz ve karşıdan esen rüzgârımız az oldu. Ancak babamın karar vermesi gerekseydi, o zaman elbette bu imkânsızdı."

"Fakat o karar verme durumunda değil. O halde daha neyi bekliyorsun?" Yemek yemeyi kestim ve Edward'ın gözlerinin içine baktım.

"David ilk önce benim sırrımdı, ardından o kadar hızlı kamuya açık bir kişi oldu ki onun neye bulaştığına dair bir fikri olup olmadığından emin değilim. Geçtiğimiz yıl, Clara'nın nelere katlandığını sen de gördün," diye hatırlattı Edward bana. "Onun benim yüzüm-

den böyle şeyleri yaşamak zorunda kalmasını istemiyorum."

"Bunu, ona sormadan önce düşünmeliydin, çünkü bu adam bebek isimleri aramaya başladı bile." Hastanede küçük Elizabeth'i kollarında tuttuğunda, gözlerinin nasıl parladığını görmüştüm. David kendi ailesini kurmak istiyordu. "Ve Clara ruh hastası birinin ve kötü şansın kurbanı olmuştu."

"Alexander, bunun arkasında daha başka şeylerin olduğuna inanıyor." Edward sessini alçalttı. "Düğünde olanları araştırıyor."

Damarlarımdaki kan donmuştu. "Bundan vazgeçtiğini sanıyordum."

"Burada Alexander'dan bahsediyoruz. Clara onun için her şey demek. Hadi ama Belle, Daniel'in tek başına hareket etmiş olması, bu tamamen imkânsız. Ve cevabı öğrenene kadar, hepimizin dikkatli olması gerekiyor."

"Bundan Clara'nın haberi var mı?" Beynim ki sabah saatlerinde önemli bir kısmı sisli olmasına rağmen, tam konsantrasyona uyanmıştı. En iyi arkadaşım yeni doğmuş olan bebeği ile evindeydi ve onu yaralamak isteyen insanlar, hâlâ dışarıda serbest dolaşmaktaydılar. "Alexander'ın bununla ilgili biraz paranoyak olması mümkün mü?"

"Bu sefer değil," diye karşılık verdi Edward kederli bir halde. "Arkasında kimin olduğunu bilmeden, başka bir kraliyet düğününü riske edemem."

"O halde gizlice evlen," diye önerdim ona. "David'e istediği düğünü ver ve bundan sorumlu insanların radarı dışında kal."

"Sanırım bu fikir David'in bir ertelemeden ziyade daha az hoşuna giderdi. Onun düğün hazırlıkları yaptığını fark ettin zaten."

Edward, David'e evlenme teklifi ettiğinden beri, David'in birik-

tirmiş olduğu düğün fikirleriyle dolu dosyasına gerçekten de bazı şeylerle katkıda bulunmuştum.

"İzin ver, ikinizi de tanıyan biri olarak konuşayım. David seninle evlenmek istiyor. Nasıl olacağı onun umurunda değil – ve şayet bu hayalini kurmuş olduğu düğünden vazgeçmesi gerektiği anlamına gelirse de David bunun için kaşını dahi oynatmazdı," dedim. Ve sonra benim de kısa zaman önce kendime itiraf ettiğim şeyi itiraf ettim: "Bu rüyayı istedim. O elbiseyi. O partiyi. Egzotik düğün seyahatini. Mükemmel düğün ve mükemmel hayat hususunda düşünmüş olduklarımı beni öylesine kör etmişti ki bunun için yanlış adamı seçmiş olduğumu kesinlikle fark etmemiştim."

"Yanlış adam demişken..." diye fısıldadı Edward ve bakışları yanımdan geçti. Edward'ın bakışlarına tam zamanında yetiştim, birkaç masa ileride Philip ve Pepper'ın yer aldıklarını görecektik.

Sanki bir dev aynasına bakar gibiydim. Belki de bir yıl öncesine kadar Philip ile ben burada oturuyor olacaktım. Şimdi onun yanındaki uzun bacaklı sarışın, benim cinsel olarak uyarılmış bir versiyonum olarak görünüyordu. Pepper, siyah bir tül eteğin üstüne ki etek zevksiz bir şekilde kısaydı, krem rengi bir bluz giymişti. Ben saçlarımı kestirmiştim, fakat onun saçları hâlâ uzundu. Saçlarını iri dalgalar şeklinde yapmıştı ve bu şekilde Philip'in hoşuna gittiğini biliyordum. Pepper ona bir şeyler anlatırken ve konuşurken çılgınca ellerini etrafa savururken, Philip mesafeli bir şekilde başını salladı. Pepper'ın sol parmağındaki elmas parlıyordu ve ışığı kırıyordu. İtiraf etmeliyim, Philip'in ortadan kaybolmak için kendisine bir yol aradığını görmek, bundan biraz zevk aldım.

"Bunlar senin kıyafetlerin değil mi?" diye sordu Edward ve en az benim kadar etkilenmemiş göründü.

"Kıyafetler değil. O adam," diye karşılık verdim soğuk bir şekilde.

Gerçi adil olmam gerekirse, ikisine de hiçbir zaman sahip olmamıştım.

"Nişan muhtemelen resmîleşti şimdi," dedi Edward söz arasında, görünüşe göre yaraya daha fazla tuz basmak istemedi.

"Dün bunu da itiraf etmişti bana. Ona, neyi hak ederse, onu alacağını söyledim." Sandalyemin üstünde geriye yaslandım ve elimi hafiften bulan an midemin üzerine koydum.

Edward kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Evet. Şu an sadece bir şeyi daha halletmem gerektiğini hissediyorum." Böyle olduğunu biliyordum. Son altı ay boyunca Philip'e kapıyı açık bırakmıştım, şayet bana dönmek isterse diye. Dün o kapıyı çarparak kapatmıştım, fakat şimdi onu ebediyen kilitlemem gerekiyordu.

Edward daha hafif konulara geçti, ancak gevşemeye çalıştıkça, o ikisini arkamda hissettim. Gözümün ucundan Pepper'ın tuvalete kalktığını gördüğümde, ben de kalktım.

"Bana bir dakika izin ver." Edward'ın itirazını beklemedim bile. Edward, Pepper'ın kalktığını görmüş olmalıydı, sonuç itibarıyla onların masası Edward'ın görüşündeydi. Edward'ın niyeti beni durdurmaksa şayet, bunun için ona fırsat vermeyecektim. Lavabonun girişinde, kimse içeride bulunmasın diye gökyüzüne bir dua gönderdim, ardından kapıyı iterek açtım. Lavaboya doğru yürüdüm, çantamı karıştırarak ruju çıkarttım. Ruju sürerken, aynaya bakarak aradım, ta ki bir kabinde Pepper'ın ayakkabılarını bulana kadar. Derin bir nefes aldım ve bekledim. Rezervuar sesini duyduğumda, midem neredeyse alt üst oldu.

Aslında şimdi kaçmak için tam iyi bir zamandı. Ancak ben, beni gitmemi isteyen sessiz, uyarıcı sesi duymazdan geldim. Artık hiçbir şeyden kaçmıyordum. En azından bu durumdan kaçmayacaktım.

Pepper kabinden çıktı, beni tanıdığı anda, kabarık eteğini düzeltti. Kötü bir şekilde aynaya karşı sırtıttım ve döndüm, öyle ki yüz yüze geldik.

"Burada karşılaşacağımızı kim düşünürdü." Rujumu gerisin geriye çantamın içine attım ve ona kızgın bir şekilde baktım.

Pepper en sondaki lavaboya gitti ve musluğu açtı. "Seni uyarıyorum. Niyetin tekrar burnumu kırmak ise, Philip seni bu kez mahkemeye çıkartmam için, beni durduramaz."

"Öyle bir niyetim yok. Şimdi avukatım olduğuna göre, bu ilginç bir dava olurdu." Eğer olacaksa da, bu kez burnunu değil boynunu kırardım. Nişanımı mahvettiği için değil, ama benim için önemli olan insanları kaosa düşürmüş olduğu için. Ona bir ders vermek istedim. Problem sadece bazı kadınların anlamakta zorluk çektikleriydi.

"Güzel bir yüzük." Philip'in bana hediye etmiş olduğu yüzükten daha küçük olduğu gözümünden kaçmamıştı. İnsan kumar oynar ve kaybederse, muhtemelen bir dahaki sefere bahsi düşürürdü.

"Biz bu kış evlenmek istiyoruz," diye aydınlattı beni Pepper.

"Bunu anlıyorum. Kalpsiz insanlar soğuk olan mevsimi tercih ederler. O zaman rol yapmak zorunda değiller."

Durum tam da beklediğim gibi gelişmişti, ama ne yazık ki umduğum gibi değil. Ancak sözün bende olduğundan, niçin geldiğimi söyleme zamanı gelmişti.

"Aslında belli bir nedenden dolayı seni buraya kadar takip ettim," diye başladım.

Pepper, sepetin içinden kendisine bir havlu kâğıt aldı ve ellerini kuruladı. "Elbette beni takip ettin. Bunu sana nasıl anlamanı sağlayacağımı bilmiyorum, ama Philip şimdi bana ait. Lütfen, beni artık gelecekte rahatsız etme."

"Aynı Kral Albert'in sana ait olduğu gibi mi? Ya da Alexander? Burada kesinlikle birçok erkek bir araya gelir. Ve buradaki en azından, senin onunla bir geleceğin varmış gibi yapıyor."

Lanet olsun, yine onun tuzağına düşmüştüm. Doğrudum ve burada olmamın sebebini hatırladım. "Sana teşekkür etmek istemiştim. Eğer seni Philip'le yakalamamış olsaydım, bugün muhtemelen o götle evlenmiş olurdu – ve bunun ne kadar sıkıcı olacağını bildiğini tahmin ediyorum."

"O, asla seninle evlenmezdi," dedi Pepper ve nişanlısına karşı yapmış olduğum alaylı imayı yok saydı.

"Bu durumda yine sana teşekkür etmeliydim," dedim sakın bir şekilde. "Çünkü birkaç zaman önce, Philip'in ne kadar küçük olduğunu öğrendim. Her bakımdan. Gerçek bir adamla tanıştıktan sonra, Philip'in beni ne kadar az tatmin ettiğini öğrenmiş oldum."

"Belki hata sendeydi. Bende bu problem yok." Pepper saçlarını omzunun üstüne attı ve kapıya doğru dikkatli bir adım attı.

İyisi mi beni kıskırtmamayı henüz öğrenmemiş olabilirdi – ama benim yakınımda olmaktan korktuğu besbelliydi. Bunu bir zafer olarak kaydettim.

"Bir şey daha var." Bombayı şimdi patlatmanın anı gelmişti. "Beni sıkıcı Philip'ten kurtarmakla, bana tam anlamıyla bir iyilik yaptığın için, ben de sana bir iyilik yapmak istiyorum. Onun dün sabah nerede olduğunu biliyor musun?" Pepper dişlerini sıktı, ancak sadece omuzlarını silktilti. "Ona sürekli göz kulak olmak zorunda

değilim. O bana tamamen sadık."

"O halde dün beni iş yerinde ziyaret etmesi seni şaşırtacaktır. Bana nişanınız hakkında söz etti ve ona güya hamile olduğunu söylemişsin."

"Ben yalan söylemedim," diye uçtu Pepper ve birdenbire gözlerine dolan yaşları, gözlerini kırparak yok etti. "Bebeği düşürdüm."

Her ne kadar Pepper Lockwood'dan nefret etsem de, şimdi ona acımaya başlamıştım. Belki bir çocuk onu büyümeye zorlardı ve hayatta sadece kendisini düşünmeyi bırakmasına neden olurdu. "Bunun için üzgünüm. Ama Philip bana, ona geri dönmek isteyip istemeyeceğimi sordu."

"Yalancı," diye cırladı Pepper.

Havlü kâğıdın bulunduğu sepet başımın üzerinden uçmadan önce, başımı eğmeye zamanım olmuştu.

"Ve sonra beni öptü."

Pepper'in yakınında atabilecek daha başka nesnelerin bulunmadığı için minnettardım. Sözlerimi hazmeder hazmetmez, sırtını dikleştirdi ve bana kötü bir şekilde baktı.

"İstediğin kadar yalan konuşabilirsin, Belle. Philip'le evleneceğim ve sen beni bundan alıkoyamazsın."

"Hayır duamı aldın," diye açıkladım. "İkinizin birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu çoktandır hissediyordum. Sadece, yolunuza çıkan herkesi mahvetmemenizi umut ediyorum."

"O halde benden uzak durmanı tavsiye ederdim sana."

Pepper yanımdan koşarak geçti ve kapıdan kayboldu. Gerçeği, havada asılı olarak arkasında bıraktı.

Biraz sonra masaya döndüğümde, Edward beni merakla inceledi.

"Ona ne söylediyse, işe yaradı. Aceleyle kalkıp gitti," diye bilgi verdi Edward.

"Sadece söylenmesi gerekenleri söyledim." Bununla bıraktım.

"Şimdi, restoranın yarısı senin ne söylediklerini duydu, çünkü Pepper, Philip'e bunu yüksek sesle başına çarptı. Şahane bir gösteriydi. Neredeyse alkışlayacaktım." Edward sırtımdan dudaklarını yamulttu. Bu kez kadehi kaldıran Edward'dı.

Zaferi kutlamak için zevkle bardağımı tokuşturdum. Ardından kadehimi masaya geri koydum ve sırttım.

"Tatlı da ister misin, yoksa bu senin için yeterince tatlı mıydı?" diye sordu Edward.

"Tatlı olmaktan çok daha fazlası," diye onadım. "Ama izin ver tatlımızı yine de alalım."

Restorandan çıktıktan sonra, Edward beni yanağımdan öptü ve telaşla etrafına bakındı. "Neyse ki Smith burada değil."

"Ona endişe edecek bir şeyin olmadığını söyledim," dedim ve çantamı omzuma attım. Telefonuma yeni gelen kısa mesajın tit-reşimini hissettim.

Edward karşı istikamete koyulduğunda, cep telefonumu çıkarttım.

Brown Sugar, bütün öğleden sonra seni düşündüm.

Onun şehvetli göndermesinden dolayı Ortodoks dışı kahvaltımızı ve müzikal duş alışımızı düşünerek sırtımdan zorunda kaldım ve anında bir cevap tıkladım.

Beni başlatma, yoksa öğlenden sonraki işlerini bitiremezsin.

Metroya koşarken, telefonu elimde tuttum. Toplu taşıma araçlarını kullanmam, Smith'in hoşuna gitmese de kendi evime kadar gitmek için bir taksi çağırmak çılgınlık olurdu. Tünele girmeden önce bir mesaj daha geldi.

Sympathy Fort He Devil'e biraz ilgi duyuyorum ve lütfen büroma gel.

Başımı salladım. Bu adam doyumsuzdu. Bir karakter özelliği, onu yavaş yavaş takdir etmeyi öğreniyordum.

Memnun olman için söz veriyorum.

Metro için manyetik kartımı bastığımda, burada aşağıda bağlantımın olmadığını fark ettim ve cep telefonunu çantaya geri tıktım. Metro ile yolculuk etmenin sakinleştirici bir özelliği vardı. Oturduğum yerde rahatıma baktım ve diğer yolcuların yüzlerini inceledim. Metro keskin fren yaptığında, çocuklarını düşmekten koruyan anneler. İstasyonlarını kaçırmaları diye, Metro planını çözmeye çalışan turistler. Etraflarındaki dünyada olup bitenleri fark etmeyen, müziklerini dinleyen gençler. Ve bir köşede utanmadan iş beceren bir çift.

Smith'le böyle bir şeyi kesinlikle düşünemezdim. Beni şimdiye kadar getirdiği her şeye rağmen. Sınırların olduğunu hiç düşünemezdim. Ve buna rağmen çiftin manzarası beni gülümsetmeye yetmişti.

Saçmalık. Edward haklıydı. Smith'e âşık olma yolundaydım. Ya da bir sürü kelebek yutmuştum. Sanki akşamdan sabaha, gündüzleri rüya gören ve gün boyu aptal bir sırtmayla ortalıkta gezen kızlara dönüşmüştüm. Üstelik bu durum hiç de umurumda değildi.

Tünelden hızla geçerken, tavan aydınlatmaları titrediler ve mutluluğumun üstüne bir gölge düşürdüler.

Smith'in hakkında bilmediğim şeyler vardı. Geçmişimiz hakkında çok bir şey konuşmamıştık, ancak başvurumu dikkatli incelemiş olmasına karşı, benim hakkımda bir hayli bilgisi olduğunu düşünüyordum. Beni bu kadar hızlı almasına izin vermemeliydim. En azından kendisini bana açmadan önce. Ama içimde tetiklediği duygular karşısında, bunun bir önemi var mıydı?

İki istasyon sonra, hoparlörden benim istasyonum anons edildiğinde, ben hâlâ kara kara bu soruyu düşünüyordum. Daha iner inmez telefonumu kontrol ettim.

Geceyi birlikte geçirelim.

Belli ki Stonesların her vesile için uygun bir şarkısı vardı. Benim üzerinde Smith'in ellerini hayal edince, bütün şüphelerim uçup gitti. Ona sormak için milyonlarca sorum vardı, ancak ondan hepsini birden cevaplamasını bekleyemezdim. Belki de bu yeni oyunbazlık, bana açılmaya devam etmesi için, Smith'in yolundaki ilk adımıydı.

Ancak onu biraz kurtlandırmaktan kendimi alıkoyamadım. Yazdığım şey:

Her istediğini elde edemezsin.

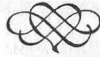
Bu onu kızdıracaktı. Aslında ben bugüne kadar istediğini kolayca elde eden bir adamı hiç tanımamıştım.

Sonra cep telefonuma başka bir kısa mesaj geldi. Bu kısa mesaj Smith'ten değildi. Bu bir adrestti. Anlaşılan yanlış gelmişti. Smith'ten yeni bir kısa mesaj gelince o mesajı geçtim. Mesajı okurken neredeyse Smith'in sesini duyabiliyordum.

Bana sığınacak bir yer ver.

Şarkı anında vahşi, dizginsiz bir güç ile içimde çalmaya başladı. Onun tam da bu parçayı seçmesi, nefesimi kesmişti. Bu sorunun kalbiydi. Aramızda hâlâ bir duvar vardı ve bu duvarın taşlarını teker teker kaldırmayı çok istemedim. Tam o anda ona bir sığınak olmak istediğimi anladım. Benden talep ettiği her şeyi ona vermek istedim. Sadece onun gibi bir adamın niçin bende sığınmak istediğini bilmek istiyordum.

Oyunu sürdüremedim. Hiçbir yanıtın uygun olmayacağını hissettim. Ona sunabileceğim tek şey, kendimdim. Ve sadece bunun yeterli olacağını umdum.

Evde olmak çok güzel bir duyguydu. Evim benim için son zamanlarda koruma bölgesi haline gelmişti. Beni dış dünyanın tehlikelerinden koruyan. En ihtiyacım olduğu zamanda, Jane bana kapılarını açmıştı. Ve şimdi, hayatım artık yeniden rayına oturmaya başlarken, değişimin üstesinden gelmem için, burası bana ihtiyacım olan güveni veriyordu.

Anahtarı, bugün gelen mektup yığınının yanına fırlattım ve teyzeme seslendim. Bana cevap veren ses, ürpermeme neden oldu.

“Biz buradayız.”

Bu, annemdi.

Güç topladım, yüzüme bir gülümseme oturttum ve salona yürüdüm. Bazı çocuklar annelerine benzerler, ama ben bir kez daha ne kadar farklı olduğumuzu düşünüp şaşkına döndüm. Ben daha çok babama benziyordum, belki de bu annemin dudaklarını buruşturmasına neden olmuştu beni gördüğünde. Annemin, kaybetmiş

olduğu yaşamın nahoş bir hatırasıydım.

Gözleri, tıpkı zarif bir şekilde yukarıya tutturmuş olduğu saçları gibi siyahtı. Onu son kez gördüğümden beri, şakakları biraz daha ağrımişti, ama bunu kendime sakladım. Kıyafeti her zaman olduğu gibi kusursuzdu ve pembe bir tayyör ve inci kolýeden oluşuyordu. İkimiz de pahalı elbiseleri seviyorduk, fakat bununla birlikte benzerliklerimizde bitkinleşiyordu.

Annem beni inceledi ve yüz ifadesi, cömert dekolteye sahip olan elbisem hakkında düşündüklerini saklamadı.

Bizim ilişkimiz, birbirimize söylemediklerimizden besleniyordu.

"Şehre gelmek istediğini bilmiyordum," diye selamladım an-nemi ve zorunlu yanak öpücüğü için öne eğildim. Annem karşılık vermeden, öpücüğe izin verdi.

"Sen randevu ayarlamak istemedin ki," diye hatırlattı annem bana, "Ya da bu yeni iş hakkında bir şeyler anlatmak. Ne yazık ki teyzen de çok bilgilendirme canlısı değildi."

Jane, anneme kibar bir gülümseme bahşetti, kenarı kırık bir çay fincanın içine sıcak su doldurdu ve fincanı ona uzattı.

Annem fincanı aldı, küçük kusuru fark ettiğinde, yüzünü ekşitti ve kusurlu olan tarafı kendisinden olmayan tarafa çevirdi. Bunun için ondan nefret ettim.

"Çok meşguldüm." Bir koltuğa oturdum ve bacaklarımı üst üste attım, çünkü bunun annemi delirttiğini biliyordum.

Hanımefendiler ayaklarını birbirine geçirirler. Beni azarlayan içindeki sesini duyabiliyordum. Çocukluğuma ait birçok hatıra, bu tür faydalı önerilerden oluşuyordu. Annem, geçen bu zaman içeri-sinde benim ne kadar az bir hanımefendi olduğumdan en ufak bir fikri olmuş olsaydı, muhtemelen bayılıp kalırdı.

"Senin boynunda ne var?" diye sordu ve fark ettiği şeyi daha iyi görebilmesi için öne eğildi.

Elim boynuma gitti ancak iş işten geçmişti.

Herhangi bir iz olup olmadığına bakmamıştım ve annemin ne demek istediğini bilmiyordum. Isırık izleri mi? Morluklar mı? Öpme izi mi? Bunlardan hepsi kesinlikle olasıydı.

Jane yardıma koştu. "Sanki Belle emniyet kemerine sürtmüş gibi görünüyor."

"Emniyet kemeri mi?" Annemin sesi oldukça şüpheli geliyordu kulağa. "Metroda emniyet kemerleri kullanıldığını bilmiyordum."

"Belle'nin şimdi kendisine ait bir arabası var," dedi Jane.

Jane'e korkmuş bir bakış attım. Bu açıklamasıyla bana bir kötü-lük yapmıştı. Jane omuzlarını silktili, sanki şunu dermişçesine: "Bırak da kartları açık bir şekilde masanın üstüne koyalım."

"Kendine ait bir araban mı?" diye tekrarladı annem boğulmuş bir sesle.

Aile konutunun garajı, maddi gücümüzün el vermediği bir düzine lüks araba barındırması önemli değildi. Annem, sadece ondan bir şey saklamış olduğumu anlıyordu.

"Araba bana ait değil," diye açıkladım. "O iş için. Onu sadece işleri halletmek için kullanıyorum."

Arabayı geri vermeye karar vermiştim bile, eğer bir gün işten çıkarsam. Bu şekilde araba, maaşıma ek bir hizmet oluyordu. Bunun bir Mercedes olduğunu söylemedim.

"Bu nasıl bir iş ki?" diye deşeledi annem. "Ve bana yine aptal cevaplar vermeden önce, sana şunu söyleyeyim ki senin bu küstah lafların hiç mi hiç hoşuma gitmedi."

"Ben striptizci değilim," diye sakinleştirdim annemi. En azın-

dan gerçekte değil. Patronuyla yatağa giren bir kadın için bir sıfatın olup olmadığını bilmiyordum. "Bir avukatın özel asistanı olarak çalışıyorum."

"En azından bunun bir önemi yok." Annem öne eğildi ve fincanı önüne, masanın üstüne koydu. Aslında onu hemen başıma fırlatabiliirdi de.

Bunu hayret verici buluyordum, bütün bu zamandan sonra hâlâ beni sözleriyle acıtabilmesi. Tabii ya, kendime hiçbir zaman kalın bir post edinmemiştim, sadece arsız bir çene. Sarkazmım zaten onu çileden çıkartıyordu.

"Belle yeni pozisyonundan çok memnun," dedi Jane savunma dair ve anneme kötü kötü baktı.

"Önemli olan bununla kirayı ödeyebilmesi. Diğer her şey önemsiz," diye açıkladı annem. Annem bana baktı, sanki ona gönüllü olarak bir çek yazacakmışım gibi.

Maaşımla kırsaldaki evin masraflarının büyük bir bölümünü üstlenebiliirdim, fakat şirket kurumu için çok az bir para kalırdı bana. Evden taşındığımdan beri, beni çocukluğumla ilişkilendiren bağlar gevşemişti. Nihayet geçen seneden beri tamamen kopmuştu. Buna rağmen suçluluk hissi beni kemiriyordu.

"Kirayı ödemeye yeterli işte," diye yalan konuştum.

Jane sırtarak bana baktı, bu da annemin gözünden kaçmamıştı ve hemen Jane'e döndü: "Kendi yeğeninden para kesmen utanç verici."

"Londra çok pahalı," diye gözlerini kırıştırdı Jane, sanki daha başka açıklama yapması gerekmiyormuş gibi. İkimiz de Jane'in boş odasına taşındığımdan beri bir çek yazmadığımı açık vermek istemedik.

"Birlikte iyi haberler getirdim." Bu açıklamaya rağmen annem mutlu görünmekten başka her şeye benziyordu. İnci kolyesini boynunda döndürüp durdu, sanki kendisini boğmak istemiş gibi.

"Hadi anlat," diye sıkıştırdı Jane, annemin belirli bir miktarda ilgi beklediği anlaşıncı.

"Birisi BBC için mülkü kiralamak istiyor. Tarihi bir drama çevri-
lecekmiş, Amerikalıların görmekten hoşlandığı kostümlü bir tarz-
da."

"Wexford Hall'de mi?" diye sordum ve yüzümü buruşturdum.

"Evet. Abernathylerle bir anlaşılabilmişler. Anlaşılan Philip gö-
rüşmelerde bir hayli talep edici davranmış. Sonunda çekimleri
bizde gerçekleştirilmeleri için, onlara bana yönelmelerini önerdi."
Annemin keskin bakışı yıkıcıydı.

"Philip, bunu saf iyilikten dolayı yapmadı."

"Başlama, Belle." Annem itirazımı bir el hareketiyle masanın
üzerinden silip geçti. "Bu çok açık bir barış teklifiydi. Philip seninle
bir şeyleri düzeltmek istiyor."

"Philip, beni aldattığı kadınla nişanlandı." Bu pislik adamı geri
almamı önerme fikrini sadece annem akıl edebilirdi.

"Philip çok mutsuz. O, bir hata işlemiş olduğu hissine kapıldı."

Bir an damarlarımdaki kan donmuştu ve annemin az önce söy-
lediklerini anlamaya çalıştım. Patlamamak için koltuk kollarına sıkı
sıkı tutundum, ardından annemin gözlerinin içine baktım. "Lütfen
bana senin bir kâhin olduğunu söyle."

"Philip, hafta başında beni ziyaret etti. Seninle iletişime geç-
mesi için onu cesaretlendirdim." Annemin sesinden bunda hiçbir
sorun görmediği anlaşıyordu.

"O nişanlı!" Belki bunu daha sesli söylediğimde, ona ulaşacaktı.

"Erkekler hata yaparlar. Tanrı bilir baban kaç tane yapmıştır."

"Ama babam başka kadınlarla yatmadı. O sadıktı." İçimde kaynayan öfke neredeyse taşmak üzereydi.

"Evet, ama o hatalar yaptı. Her ne olursa olsun onun için mülk her zaman öncelik taşırdı. Acaba ne düşünürdün, senin iflastan kurtarma şansını geri çevirdiğini bilseydi?"

Bu annem için tipikti. Bir kez daha her şey bende takılı kalıyordu. Bu her zaman böyle olmuştur. Arabalar satılamazdı. Personel işten çıkartılamazdı. Annemin BBC'nin teklifi üzerinde düşünmesi, yaşam biçimine dair ödün vermesi, bunun için ilk kez kendisini hazır gösterdi. "Mülküne olan bağlılığı – ve seninle olan – onu öldürdü," dedim.

"Hayır, o kendisini öldürdü," diye karşılık verdi annem soğuk bir şekilde.

İstenmeyen bir anı aklımdan geçtiğinde, ellerimi ağzıma vurdum.

Sallanan, cansız ayaklar. Babam yine budalaydı ve durmuyordu. Bir sandalyenin üstüne çıktım ve bacaklarını çekiştirdim, ama o bir türlü aşağı inmedi.

Çığlıklar. Annemin ağzından çığlıklar çıkıyordu.

Ve ardından sert bir şekilde yere çarptım. Yuvarlanıp durdum. Beni devirmiş olması, annemin umurunda değildi.

Annem sürekli çığlık atıyordu.

Annem çığlık atıyordu ve babamı çekiştiriyordu.

Gözlerimden yaşlar taşmıştı ve ben kulaklarımı tıkadım.

Jane, kollarını omzuma koydu ve gerçeğe dönmeye çalıştım. Etrafımı yeniden algıladığımda, ağlayanın kendim olduğunu, anımdaki o beş yaşındaki kız olmadığını fark ettim.

"Kaybol!" dedi Jane ve kapıyı işaret etti.

"İşle alakalı bir şey konuşmamız gerekiyor," dedi annem ve Jane'i görmezden geldi. "Baban bu konularda keskin zekâsını ispatlayamadığı için, mülkün mali durumunu ilgilendiren bütün kararların, kızım tarafından onaylanması gerekiyor."

"Senin bir kızın yok," diye gıklandım, boğazımda büyük bir düğümün olmasına rağmen.

"Öyle olmasını dilerdim! Bir erkek evladın faydası olabilirdi. O ailesiyle ilgilenirdi. Bunun yerine seninle uğraşmak zorundayım," diye tısladı annem.

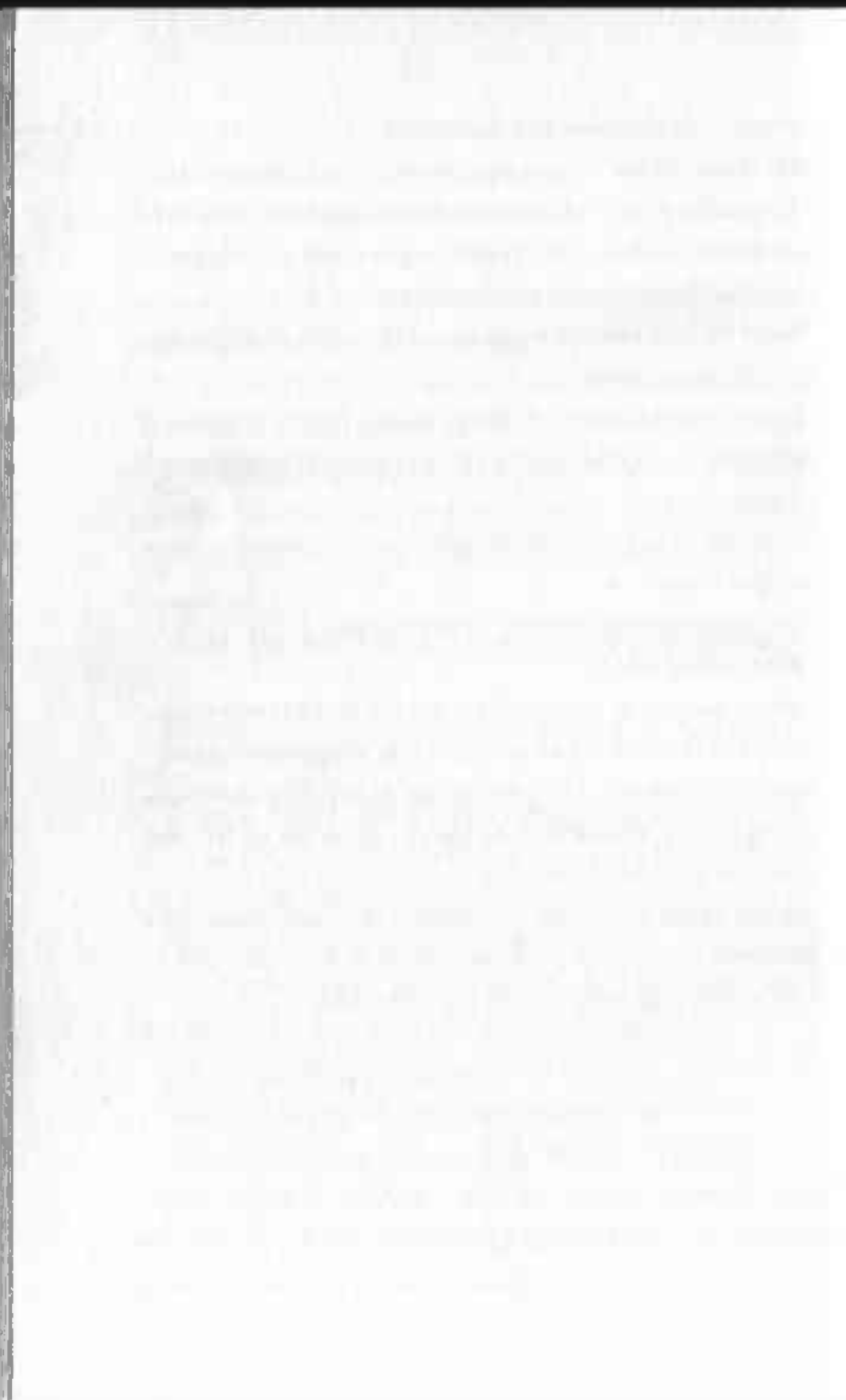
Bu sivrilik canımı yakmadı. Hayatım boyunca annemin böyle hissettiğini biliyordum.

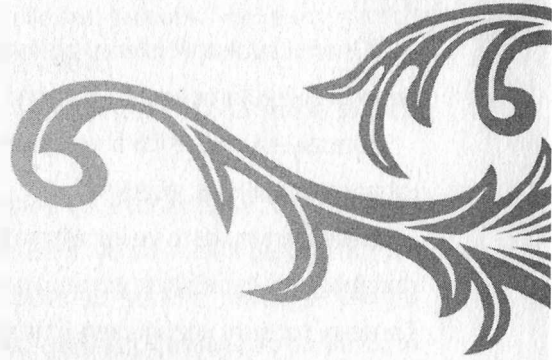
"Sen beni anlamadın sanırım," diye kızdı Jane.

"Evimi terk et, Ann."

Annem kalktı, özel dikim ceketini düzeltti ve bana nefret dolu bir bakış attı. "Kontrol etmen için, sana BBC sözleşmesini göndereceğim. Ya imzalarsın, ya da Philip'i geri alırsın. Ama benim yeniden inşa etmiş olduklarımın karşısında, beklemek ve her şeyi mahvetmek, söz konusu olamazdı.

Annem kapıyı arkasından çarptığında, onun son sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Bu kötü bir fıkraydı. Son on dokuz yıl içerisinde, annem hiçbir şeyi yeniden inşa etmemişti.

22. Bölüm

Sözleşmeleri üç saat önce büroya geldiğimde mail kutunda bulmuştum, Hâlâ onlara bakıyordum. Kalemin tek bir hareketi, beni uzun zamandan beri fazlasıyla hatalara zincirleyen bağlantıyı kesebilirdi. Hataların hiç birinden ben sorumlu değildim.

Ancak bu aynı zamanda bir soruşturma başlatırdı. Babamın gece kulübündeki hisseleri satma kararı, aslında şüpheli bakışları kışkırtmamalıydı, ancak buna rağmen bu yine de olurdu. Bu meseleyi aylar öncesinden harekete geçirmiştim ve fark edilmeden, içinden çıkabilmeyi umut etmiştim.

Bu, bu arada değişmişti. Benim geniş ailem Belle'e koruma sunabilirdi. Buna hiç şüphe yoktu. Soru şuydu ki bunun bana ve Belle'e maliyeti ne olurdu. Koruma kapsamlıydı, ancak ortaklarımın ikimizi bir tehdit olarak görmedikleri sürece. İmza'yı atmak veya atmamak, benim geleceğim bu karara bağlıydı. Kendime bir an, babam da aynı ikilemde mi kalmıştı diye sordum.

Birdenbire odamın kapısı aralandı ve Belle kafasını içeriye

uzattı.

"Önemli avukatlık işlerini bölüyor muyum?" diye sordu, ancak onun neşeli gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

Sandalyeyi geriye ittim ve dizlerime vurdum. "Beni her zaman rahatsız edebilirsin, güzelim."

Belle içeriye koştu ve kucağıma oturdu. Belle hâlâ bu sabah bıraktığım gibi harikulade görünüyordu, tek fark gözleri kızarmıştı. Çenesini tuttum, yüzünü kendime çevirdim ve endişeyle ona baktım. "Neler oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece yorgunum." Bu yalandı, ama iyi niyetle. Bir hatadan dolayı utanmış olan birinin sahtekârlığı değildi bu. Kendisini korumak isteyen bir insanın beyaz yalanıydı. Birisi onun canını yakmıştı. Birdenbire suçlunun belki de ben kendim olduğum aklıma geldi. Dün gece muhtemelen fazla ileriye gitmiştim.

"Belki de bu akşam çok sakın bir şekilde bunu ele almalıyız," diye önerdim. "Yiyecek bir şeyler sipariş edelim, kanepenin üstünde rahatımıza bakalım ve bir film izleyelim."

"Senin bir kanepen ve bir televizyonun mu var?" diye sordu sahte bir şaşkınlıkla.

Belle'nin bu hali çok daha hoşuma gidiyordu ve onu kendime doğru çektim, sonunda neşesini yükseltmek için. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ikisini de çok sık kullanmıyorum."

"Fazlasıyla kadınları becermekle mi meşgulsün?" diyerek tahminde bulundu Belle ve burnuyla çeneme dokundu.

"Yoksa birileri kiskaniyor mu?" Bu hoşuma gitmişti. "Normalde geceleri çalışıyorum. Ancak son zamanlarda eve gitmem için bir nedenim vardı."

"Keyifli bir akşam, kulağa hoş geliyor," dedi Belle sonunda.

"Önemli olan, iyi bir numara ile son bulması." Belle pozisyonunu değiştirdi ve eteğini yukarıya kaldırdı.

Onu kalçalarından aldım ve sıkıca tuttum. "Sana bunun sözünü verebilirim, güzelim."

"İçeriye girmeden önce slipimi çıkarttım, senin için çıplak ve hazır olmak için," diye fısıldadı Belle ve vajinasını pantolonumun üzerinde ovuşturdu. Bellenin dolaysız şehveti, onun tatlı kirpik çırpmalarıyla tuhaf bir kontrast içindeydi. Çelişkilerle doluydu, ilk bir an sevimli, sonraki anda artık azgın. Onu yavaş yavaş tanımak, hayatımda şimdiye kadar yaşamış olduğum, en muhteşem luna-park treni yolculuğuydu.

Kapı çalındığında, korkuyla birbirimizden ayrıldık. Belle elbiselerini düzelti ve soru sorarcasına baktı, bu bakışı için onu suçlayamazdım. Cumartesi öğleden sonrasındı. Burada bulunan tek biz olmalıydık. Giriş kapısının anahtarına sahip olan sadece dört kişi vardı. Beni kimin ziyaret ettiğini tahmin etmem hususunda, çok fazla düşünmeme gerek yoktu.

"Hammond," diye açıkladım. "Konuşmamız gereken bir iş meselesi var."

Yine bir yalan fakat gerçeğe çok yakındı, öyle yakın ki geçişleri birbirine karışıyordu. Hammond mutlaka açık konuşmak için gelmişti, ancak onu beklememiştin. Burada olması bana, haberlerin öngörüldüğünden daha çabuk konuşulduğunu gösterdi. Bu meseleyi önümüzdeki hafta ele alabilmeyi düşünmüştüm. Belle şimdi eylemlerimin sonuçlarına şahit olacaktı.

"İçeri girin," diye seslendim ve kendimi bir kasırgaya hazırladım.

"İyisi mi ben gideyim," diye fısıldadı Belle ve rahatlamış gö-

rünmemek için, elimden gelenin en iyisini yaptım. Belle, zamanla hakkımda bir şeyleri öğrenecekti, ancak hayatımın çirkin arka yüzünü açığa çıkartmak için, şimdi henüz erkendi. Belle'nin kaçmaya henüz zamanı varken.

Hammond kapıdan içeriye girdiğinde, Belle ciddi bir yüz ifadesi takındı.

"Sevimli Bayan Sturart." Hammond selamlamak için ellerini iki yana açtı. "Birlikte bir kadeh içer miyiz? Smith, iyi damlacıkları benim için bir kenara sakladı."

Belle çantasını aldı ve sevimli bir şekilde kirpiklerini takırdattı. "Gitmek üzereydim. Bir dahaki sefere seve seve."

Bir dahaki sefer – bunun düşüncesi dahi, ellerimi yumruk haline getirmeme yetti. Belle, her seferinde onunla aynı odada bulunduğu zaman, kendime bir dahaki sefer olmayacağına dair yemin ediyordum.

"Sende mi buluşuyoruz?" Belle benimle konuştu, ancak gözleri Hammond'un üzerindeydi, sanki Hammond her an saldıracak bir yılanmış gibi. Zeki kadınlara karşı her zaman bir eğilimim olmuştu.

"Bu birkaç saat sürebilir," dedim Hammond'a bakarak, Hammond bunu göz kırparak doğruladı.

Belle'yi öpmek istedim, ancak hemen onun önünde değil. Bu Hammond'a sadece mühimmat sağlamış olurdu ve doğrusu, Belle'yi bir saniye dahi onunla paylaşmak istemiyordum. Tanrı biliyor, en masum eylemler bile öylesine çarpıtılabilirdi ki Hammond'un sapık arzuları tatmin olurdu. Belle vedalaştı ve büronun kapısından çıktı. Onun onurlu gidişine rağmen, kaçışa geçtiğini hissettim.

Büronun kapısı kapandığında, Hammond kendisine bir puro

yaktı. Yoğun ve aromalı duman bulutları, odanın içinde amaçsızca uçup durdu ve birdenbire gözlerimin önüne babam geldi, büroda nasıl oturduğu. Bu anı, tıpkı karşımdaki misafir kadar hoş gelmemiştir benim için.

"Duyduğuma göre kendini Velvet'den geri çekiyormuşsun." Hammond, hiç zaman kaybetmiyordu. Hayır, onun gibi bir adam için zaman para demekti ve Hammond başkaları için küçücük bir parça dahi harcamazdı.

Kanepeye oturdum, kolumun tekini koltuğun alçak olan arkalığının üstüne koydum ve derin bir iç çektim, ancak bu benim yorgunluğumu değiştirmede. "Bunu nereden duydu?"

"Bunun bir önemi var mı?" Hammond karşımda duran koltuğa oturdu ve benim duruşumun aynısını aldı. Diğerini taklit etme oyunu, Hammond'un her zaman hoşuna gitmiştir. Ama görünüşe bakılırsa, bunu bana kendisinin öğrettiğini unutmuştu. O kendisini rahat gösteriyorsa, bunu sen de yap. Eğer yalan söylüyorsa, sen de yalan söyle. Sana bir soru sorarsa, karşı soru ile cevap ver.

"Sanmıyorum. Bu bir sır değil." Bacaklarımı üst üste attım ve onun da nasıl aynısını yaptığını izledim.

"O halde niçin yanıma gelmedin?" Onun asıl öğrenmek istediği, her şeyin yolunda gidip gitmediği idi.

"Açıktası, bunun seni ilgilendirdiğini bilmiyordum. Bu babamın hobisiydi, benim değil." 'Hobi' sevimli bir açıklamaydı. 'Takıntı' daha isabetli olurdu, ama 'yanlış yol' muhtemelen en doğrusuydu.

Hammond çenesini sıvazladı. Bakışları ve düşünceleri uzaklara gitti. Babamdan söz etmem, her zaman onun üzerinde bu tepkiye yol açıyordu. Bu adamı hatırlamak ikimizi de geçmişe taşıyordu. "Babanın mirasını öylece hayatından kesip atamazsın, Smith."

"Ama bunu deneyebilirim," dedim dişlerimi bastırarak.

"Bu durumda, keza boğazını kesebilir ve onun kanını damarlarından dışarıya akmasına izin verebilirsin. Bu da en az bunun kadar mantıklı olurdu." Hammond'un sözleri, nefret ettiğim o ciddi baba tınısını aldı. Eskiden bunu yatıştırıcı bulurdum. Bu benim ilk hatam olmuştu.

"Ben sessiz bir ortağım. Georgia ben olmadan da Velvet'i halleder. Ayriyeten ben senelerden beri orada..."

"Mesele bu değil. Velvet, seni bu aileyle bağlayan ciddi bir iplik."

Hammond buna iplik diyordu, ancak bunlar zincirdi. Hepimiz bu zinciri taşıyorduk, ancak bazıları diğerlerinden daha istekliydiler. Hammond'un geniş ailesi, çok sayıda girişimci faaliyetleri ile bağlıydı. Onun işinin gerçek doğasını anladığınızda, kaçmak için zaten çok fazla dâhil olunmuştu bile.

"Beni aileye bağlayan yeterince ip mevcut zaten. Sana, imzaladığın her sözleşmede benim adım olduğunu hatırlatmam gerekiyor mu?" Bu, oynamak istemediğim bir karttı. Hammond'a karşı oynamak istemiyordum ki o çoğu zaman hislerinin ve içgüdülerinin tarafından yönlendirilmesine izin veriyordu. Olgular onu ilgilendirmiyordu. Bunu akılda tutmak önemliydi.

"Ve sen de mesleğine ait korumaya sahipsin. Bir korumayı, bunu sana ben sağladım."

"Bu tuha.," diye karşılık verdim iğneleyici bir şekilde. Demek istediğim, baro birliğinin bana yıllar sonra fakülteye izin verdiğini hatırlatman."

"Şaka kaldıracak durumda değilim." Hammond ayağa fırladı ve ben de ayaklandım, onun taklit oyununu şimdi ona karşı kullanmak için. "Velvet'deki paylarını muhafaza edeceksin ve şayet hu-

zursuz edici söylentileri duymaya devam edersem..."

"Peki, bu söylentileri sen kimden duyuyorsun? Zaten olağan yargı yollarının seni hiçbir zaman ilgilendirmediklerini biliyorum, ancak ben bütün delilleri idrak edebilmekten yanayım." Benim en yakın çevremde bir hain olmalıydı. Bu haber beni şaşırtmamıştı. Gerçi adamlara oldukça iyi ödeme yapıyordum, ancak onlardan sadakat beklemiyordum. Zaten sadakatin modası geçmiş bir terim olduğunu ve şövalyelikle birlikte kaybolduğunu, uzun zaman önce öğrenmiştim. Bazen ikisinin de var olduğu durumlarla karşılaşırıyordum, ancak bunun gerçekten var olduğuna dair beni ikna etmesi için, yeteri kadar uzun sürmüyordu. Buna rağmen sızıntıyı bulmak zorundaydım. Yoksa Hammond'un paranoyasını yemlemeyi sürdürecekti.

"Yoksa sen senin adamlarının bana ait olduklarına inanmıyormusun? Doris, Garrison, Bayan Andrews. Herkes satılıktır. Hatta bir Price bile onları münhasıran satın alamaz. Baban bile bunu anlamak için çok ağır bir bedel ödedi." Hammond dumanı benim yönüme doğru üfledi ve Belle'nin kaybolduğu kapıya baktı. "Bir gün o da benim listemde yer alacak. Er ya da geç herkes benden bir şey isteyecek. Ve bunun en güzel yanı, sen bunu fark etmeyeceksin bile. Evine geliyor, aletini yalıyor ve uslu ev..."

Hammond'un şişirme hitabı, ayağa fırladığımda, onu yukarıya çektiştirip ve ellerimi boğazına kilitlediğimde sonlandı.

"Sadece sıkmam gerekiyor," diye uyardım onu.

"O vakit ikiniz de ölürsünüz. Ama bu kez kısa ve sancısız olmayacak bu," dedi Hammond nefes nefese, yüzü kıpkırmızı kesilirken. Hammond'un purosı yere düştü. "Bununla benden sonra gelenler ilgilenecekler. Ve sen de orada bulunup bunu izleyecek-

sin. Onun o güzel solgun teninin üzerinde, açık kırmızı kanı. O hâlâ yaşıyor olacak ve sana yalvaracak, fakat sen kesinlikle hiçbir şey yapamayacaksın."

"Bu kapıdan çıkar çıkmaz bunu emretmeyeceğini nereden bileyeceğim?" diye sordum ve Hammond'un sinirli boğazını daha da sıktım. Omzumunu onun göğsüne bastırdım ve onu duvara sıkıştırdım.

"Bunu bilemezsin," soluyarak itiraf etti Hammond. "Belki de sonunda bir kez daha bir bahse girmek zorunda kalacaksın."

Bunu mecazi olarak hayal edebiliyordum: Hammond'un gözleri kafasından fıskıracaktı ve hamur rengi yüzünün rengi, kırmızıdan mora dönecekti. Onun son nefesi, neredeyse içimdeki özgürlük duygusunu hissetmeme sebep olacaktı – o kurtuluşu hissetmeye, ömür boyu buna özlem duymuştum.

Ancak özgürlük kalıcı olmazdı.

Ellerimi aşağı bıraktım. Hammond bir adım yana attı ve boğazını ovuşturdu.

"Aklını başına aldığın için sevindim, oğlum."

"Ben senin oğlun değilim," diye tısladım.

"Baban yaşlılara karşı ne kadar saygısızca davrandığını bilseydi, hayal kırıklığına uğrardı." Hammond, Oxford ayakkabısıyla tüten puro izmaritini ezdi ve şark halısının üzerinde bir siyah delik bıraktı.

"Sanırım o, sözde sevmiş olduğu son kişiyi de mahvetmeden önce öldüğü için, daha büyük hayal kırıklığına uğrardı." Hammond'a sırtımı döndüm. O daha fazlasına şahit olmamalıydı.

"Onun ölümünden sonra annen kusursuz, şahane bir hayat sürdü." Hammond ceketini ilikledi ve iğrenerek başını salladı.

Annem o günden beri sadece kendisinin bir gölgesi olmuştu ve ikimiz de bunun nedenini biliyorduk.

"Evet. Şans eseri birisi onunla ilgilendi." Müvekkiller için hazırda bulundurduğum Macallan Single Malt Viskisi'nin mantarını çektim ve kendime bir bardağa doldurdum.

"Bu kadar erken bir saatte içki mi?"

Aslında Hammond'un baba tonunu, götüne sokmasını söylemeyi çok isterdim. İçkiyi yuvarladım ve akabinde bir tane daha doldurdum.

"Ben sadece kendi işlerimle ilgilendim. Ve bugün erken paydos edeceğim."

"İşte burada yanıldın, oğlum," dedi Hammond ve ağır olan elini omzuma koydu. "Sen benim işlerimle ilgilisin."

Kendimi gülmemek için zar zor tuttum. Hammond gerçeği bir bilse... Ama o buna zaten inanmazdı.

Hammond'un eli çoktan kapı kolunun üzerinde, bir kez daha duraksadı. "Burada yaşananları unutmak istiyorum. Babanın hatırı için. Fakat böyle bir numarayı asla bir daha yapma."

Başımı salladım, ardından ikinci viskimi de yuvarladım.

Hammond kapıdan çıkar çıkmaz şişeyi kaptım.

Benim bir planım vardı. Sabır gerektiren bir plan. Ve daha da önemlisi: Bağımsızlık gerektiren. Sırf Belle'den dolayı.

Onun, Hammond'un ateş alanına maruz kalmaması için iki yol vardı. Onu bundan sonra ya göz önünden ayırmamak ya da onunla olan meseleyi sonlandırmaktı. Bu yöntemlerden biri diğerinden daha umut vericiydi. Ancak buna katlanabilir miydim, bundan emin değildim.

İçmeye devam etmek zorundaydım, ta ki bunu yapmak için güç

bulana kadar. O söz nasıldı, cehennemin yolu hakkındaki?

Babam, on sekizinci yüz yıllarına ait şairlerin yanındaki mezarlığa defnedilmişti. Hammond bağlantılarını kullanmıştı ve onun için bu mezar yerini edinmişti – babamın kitaplara karşı olan sevgisinin küçük bir referansı. Burada bulunduğum az zamanlarda, mezar taşlarının arasında gezinip durmuştum ve kendi kendime, acaba babam kendi suçunu bununla telafi edebilir miydi diye sordum. Bu akşam bunun böyle olmadığını biliyordum.

Babamın mezarının başında, gözleri bağlı ve elinde bir terazi, Justita heykeli nöbet tutmaktaydı. Babam literatür aşığı birisi olarak, içinde yatan ironiyi mutlaka takdir etmesini bilirdi. Heykelin kör gözlerine doğru baktım. O, hukuk fakültesinin odalarında, çok sevilen bir motif olmuştu. Öğrencilerimin çoğu onun gerçekten var olduğunu düşünmüşlerdi. Hatta belki ben bile buna inanmıştım. Ancak bir zamanlar bu kadar naif olduğumu, bugünlerde o zamana empati kuramıyordum.

Humphrey Price. Sevilen baba ve eş. İlahi adaletin koruyucusu.

Kahkaha attım ve sessiz olan mezarlığı boş bir yankıyla doldurdum, bu kahkaha mezar taşlarının üzerinde yankılandı. Bu arada neredeyse boşalan viski şişesini mantomun cebinden çıkarttım ve babamın mezarı önündeki çimlerin üstüne oturdum. Şişeyi kaldırdım.

“Sanırım artık konuşmalıyız. Nereden başlıyoruz?” Bir ara verdim, sanki bir cevap bekliyordum gibi. “Fikrin yok mu? Neyse – kadın hikâyeleri var. Biliyorum, onlardan bol bol nasibini almıştın.

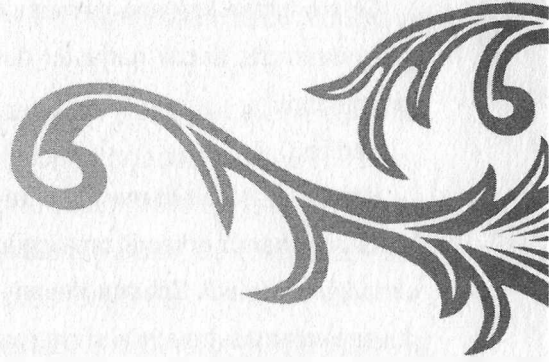
Ama evliliğinden sonuç çıkartarak, belki de bana bir öğüt vermek için nitelikli değildir. Yargı hususunda konuşabiliriz. İnsan buradaki ihtişamlı dekorasyona bakınca, bu alanda daha çok bilgin olduğunu düşünürsün. Özellikle aynı müşterilerle ilgilendiğimizden ötürü."

Şişeden bir yudum aldım. "Ah, lanet olsun."

Ardından kalanı da devirdim ve boş şişeyi onun mezarının üstüne koydum.

"Bu hoşuna giderdi. Ama sen yasal davalarından daha çok eğlence getiren her şeye atladın, öyle değil mi? Sana bir şey sormalıyım: Hammond, benim ruhuma karşılık sana altın mı vaat etti? Böyle mi gelişmişti?" Damarlarımın içinden nefret ateş etti.

"Sanırım yakında sana eşlik edeceğim. Ancak şu an için hayatında bana yapmış olduğun her şeye minnettarlığımı ifade etmek isterim." Kendimi yerden itekleyerek ağaya kalktım ve babamın mezarına aşağı baktım. O, şimdi aşağıda yatıyordu ve solucan yemi olarak çürüyordu. O buraya ait değildi, yeteneğe ve karaktere sahip olan bu adamların yanına. Onun yeri cehennemdeydi. Şimdi sadece orada kızardığını umut edebiliyordum. Fermuarımı indirdim, aletimi çıkarttım ve adının üzerine işedim. Onun benden daha fazla popülerlik beklentisi olmamalıydı.

23. Bölüm

Aslında niyetim doğruca Smith'in evine gitmekti, ancak Hammond'un ortaya çıkması benim başka bir yola girmeme neden oldu. Ne yaptığımı tam anlamadan daha, kendimi Chelsea'de buldum. Cep telefonuma gönderilen adres, sokaktan görülmesinin imkânı yoktu. Başka bir yer olmuş olsaydı bir kez daha düşünürdüm, bu meseleyi araştırmanın doğru olup olmadığını, ama sonuçta burası Chelsea idi. Buna rağmen sessiz bir yan sokaktaki sağlam bir şekilde kilitli olan kapıyı fark ettiğimde, çekindim.

Cep telefonuma kısa mesajı kimin gönderdiğini bilmiyordum. Ve niçin. Kayda değer düşmanlarımla olduğundan değil. Pepper Lockwood'un kırılmış bir burunun rövanşını alacağından şüpheliydim. O halde beni buraya kim çağırmıştı? Midem bulanmaya başladı. Hayır, bu uzak yolu şimdi yeniden dönmek için gelmemiştim. Kapı kolunu döndürmeye çalıştım, ancak kapı kilitliydi. Bir tokmak veya bir zil bulamamıştım. Tam vazgeçmek isterken, bir vızıltı işitildi.

Girişte kimse karşıma çıkmadı. Koridor sadece az bir şekilde ışıklandırılmıştı, ancak parlayan duvarlar beni onlara dokunmak için kandırdı.

Kadife.

Uzakta sessiz bir ritim ezilmekteydi. Cumartesi olsa da bir gece kulübü için henüz erkendi, ama içgüdümlü buranın alışılmış bir kulüp olmadığını söyledi. Yoluma devam ettim ve parmaklarımı pelüş duvar kaplaması boyunca sürmeye devam ettim. Bu sabah aceleyle üzerime giydiğim sade anvelop elbise, dans etmek için çok da uygun sayılmazdı. Erken saatteki bar ziyaretçilerin buna dikkat etmemesini umdum. Köşeyi döndüğümde, bunu yapacaklarını anladım.

Ağzımı kapalı tutmak için kendimi zorladım ve gırtlığımdan yukarıya doğru baskı yapan çığlığı bastırdım – ancak yüzümün kızarmasına karşı hiçbir şey yapamadım.

Odanın diğer tarafındaki barda duran kadın beni tepeden aşağı inceledi. Bu arada sabitlenmeden kadının lastik korsajına veya onun üzerinden mükemmel bir şekilde göze çarpan hızlı meme uçlarına bakmamaya çalıştım. Kadına kısaca gülümsedim ve düşündüm, acaba arkamı dönüp kafa üstü kaçı mı seçmeliydim, yoksa meseleye sakın bir şekilde mi yaklaşmalıyım diye. Kız mesaj açıkça belli ki yanlış adrese gönderilmişti. Sıkıca çantamı kavradım ve kendimi oldukça onurlu bir gidiş için hazırlamıştım ki göz ucundan bir çift dikkatimi çekti. Kadın bir boyun bağı takmıştı ve bu bağa bir tasma iliştirilmişti. İçimden önceki geceye ait hatıralar yükseldi. Dün gece ben, bu kızdım. Ve yarın da bu kız olmak istiyordum.

Belki de korktuğum gibi burada yanlış yerde değildim.

Bütün cesaretimi topladım, sinirliliğimi aştım ve bara doğru yürüdüm. "Bir cin tonik lütfen."

Bar kadını gözlerini kıstı, ancak bir şişe Nolet aldı ve doldurdu. Anlaşılan burası sapkın varlıkların ihtiyaçlarına yönelikti. Bakışlarım kanepenin üzerindeki çifte yapışık kalırken, içkimden bir yudum aldım. Kadın adamın ayaklarının dibine diz çökmüştü, adam ise karşısındaki adamla muhabbet ediyordu.

Kadın, boynundaki bağdan başka hiçbir şey giymemişken, iki adam da tamamen giyiniktiler. Ben de bunu yapar mıydım, Smith elinde tasmamı tutarken? Bu soru beni heyecanlandırdı ve bu adresi ona kısa mesaj ile iletip iletmem hususunda düşündüm. Ancak o zaman ona buraya nasıl geldiğimi açıklamak zorunda kalacaktım. Ve bununla ilgili aklıma iyi bir fikir gelmedi.

İzlerken, diğer adam ayağa kalktı ve çifte doğru yaklaştı. Kadın, gözyaşlarını saklamak için başını öne düşürdü ve sevgilisi eliyle kadının yanağını okşadı. Ben kendi yanağıma dokundum ve bu okşamanın nasıl hissettirdiğini çok iyi anladım. Ardından sevgili diğer adama tasmaı uzattı. Kadın, başı eğik bir halde diğer adamla birlikte, önünden dört ayaküstünde sürünerek uzaklaştı. İkisi bir koridordan aşağı doğru ilerlediler ve benim midem bir tuhaf oldu.

Adam onu bir başkasına teslim etmişti ve kadın üzüntüsüne rağmen, istekli bir şekilde diğer adamla gitmişti.

Kredi kartımı tezgâhın üzerine attım ve hesabı istedim.

"Hesaplar şirketten," dedi bardaki kadın ve kartı geri itti.

"Ben ödeyeceğim." Kelimeleri resmen tükürdüm. Bu dükkâna hiçbir şekilde borçlu kalmak istemedim. Burada benim gibi kadınlardan bekledikleri şeyi anladıktan sonra, hiçbir şekilde.

Benim gibi kadınlar.

Aman Tanrım, ben nasıl bir şeye bulaşmışım?

Ama Smith hiçbir zaman...

Kadın omuzlarını silkti ve bir içki daha doldurmaya başladı. "Bu pahalı bir şey. Ben de senin ödemeni tercih ederdim – eğer boşa gitmesine izin verirsen, o zaman bilhassa – ancak bu benim kararım değil."

"Peki, bu kimin kararı?" diye öğrenmek istedim ve etrafıma baktım. Buraya getirtilmişim, beni içeriye almışlardı ve şimdi de birisi içkimi ödüyordu.

Bu artık tesadüf olamazdı.

"Bu benim kararım," dedi arkamdan bir kadın sesi.

Bar taburesinin üzerinde döndüm ve şoka uğramışım, kadının sesini çoktan tanımışım.

Georgia Kincaid orada durmuş ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Georgia gözlerini anlık yumduktan sonra, onu takip etmemi işaret etti.

"Burada olmamalıydın," diye tısladı bana, adamın kadını götürdüğü karanlık koridordan hızla aşağı ilerlerken.

Aniden durdum ve onu bir adım daha takip etmeyi reddettim. "Yoksa sen bana bu kısa mesajın senden gelmediğini mi anlatmak istiyorsun?" Cep telefonumu salladım.

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Georgia soğuk bir şekilde. Georgia kemikli parmaklarıyla kolumdan tuttu ve beni mavi bir kapıdan geçirdi. "Senin burada ne işin var?"

"Bir kısa mesaj aldım. Bunu söylemişim zaten." Yavaş yavaş Georgia'ya karşı sabrımı kaybediyordum. Zaten çok sabrım da yoktu. "Bu nasıl bir dükkân böyle?"

"Sen dahi bu kadar aptal olamazsın." Georgia kapıyı kapattı ve

içerden kapiya yaslandı. Işık burada daha aydınlık olduğu için onu görebiliyordum ve çenem aşağı düştü. Siyah dantel bir büstiyerden başka bir şey yoktu üzerinde. İnce beli deri bantlarla sarılmıştı, bunlar ise bileklerinde taşıdığı bantlarla uyum sağlıyordu.

Georgia'nın beni şimdi öldürmek mi yoksa kırbaçlamak mı istediğini bilmiyordum.

"Bir seks kulübü. Ne kadar güzel. Aşırı giyindiğimi biliyordum." Arkamı döndüm ve bir yerde 'Çıkış' yazılı bir işaret levhası görmeyi umdum.

"Şimdi burada iffet furusunu oynama. Eğer Smith'le iş beceriyorsan, çok da tutuk olamazsın." Georgia yanımdan salınarak geçti ve kırmızı kadife bir divanın üstüne oturdu.

Onun yorumunu duymazdan geldim ve gerçekten endişe etmem gereken şeye yoğunlaşmaya çalıştım: "Birisi neden beni buraya getirtti?"

"Belki de birisi senin cılız kıcına vurmak istedi," dedi Georgia cansız bir şekilde. Georgia arkasına yaslandı ve kolunu başının altına koydu, bundan dolayı da meme uçları askısız dantel büstiyerden başlarını çıkarttılar.

"Bir dakikalığına kaprisli olmayı keser misin?" diye tısladı Georgia. Kendimi rahat hissetmeyişim sıkça vukuu bulmazdı, ancak bu dükkân, üstelik nefret ettiğim bir kadınla birlikte, benim için ürkütücüydü. Cevap vermek ve akabinde hemen kaçmak istedim.

"Düşünmem gerekiyor." Georgia bana korkutucu gözlerle baktı, ardından ayağa kalktı. "Bana cep telefonunu göster."

"Cesedimi çiğnemen gerekir." Ona kesinlikle Smith'in bana vermiş olduğu gizli numaraya erişme izini vermezdim.

"Sakinleş, prenses. Bana kısa mesajı göster." Georgia yanımda

durdu ve omzumun üzerinden ekrana baktı. Göğsü kolumun üst kısmına değdiğinde, korkarak geriye fırladım.

"Lütfen, sakinleş. Seni baştan çıkartmaya çalışmayacağım."

"Özür dilerim. Burası beni biraz zorluyor." Özür dilemem iyi oldu, her ne kadar ondan tiksinssem bile. Bana yardım etmeye çalıştığını kabullenmemin hiçbir sebebi yoktu ve beni buraya getirenin o olmadığı da oldukça açıktı.

"Velvet," dedi Georgia ve detaylı teslim raporunu görüntülemek için cep telefonuna tıkladı.

"Nasıl yani?" diye sordum şaşırılmış bir halde.

"Bu dükkânın adı Velvet," diye açıkladı Georgia ciddi bir şekilde ve tekrardan asıl yapmak istediğine yoğunlaştı.

"Burada, sana bu kısa mesajı gönderen şahsın hakkında hiçbir şey yazmıyor. Sen her zaman körü körüne, anonim arayanların seni çağırdıkları yere mi gidersin?"

Georgia'nın bu konu hakkında ne düşündüğünü anlamıştım. "Bu telefonun, sadece tek bir insanın bildiği, gizli bir numarası var."

"Smith?" diye tahmin etti Georgia ve başını salladı. "Ancak bu mesaj ondan değildi."

"Ama ben bunu bilemezdim. Aslında bunu ona büroda soracaktım, fakat sonra beklenmedik bir anda Hammond çıkageldi. Ondan sonra da bunu sormayı unuttum."

"Smith seni asla buraya göndermezdi." Georgia, sözlerinin etki etmesi için bir ara verdi. Ardından ellerini belinde koydu. "Ona burada olduğunu söylemek zorundasın."

"Beni neden asla buraya getirmezdi ki Smith?" diye sordum cansız bir ses tonuyla, Georgia'nın önerisine tek bir kelime dahi etmeden. Bu ana kadar buradan sadece kaçmak niyetindeydim ve

asla bunun hakkında tek bir kelime bile etmemek.

"Bunu sana kendisi anlatsın..." diye karşılık verdi Georgia ve devam etti, "Hazırsa eğer. Ama ona burada olduğunu söyle."

"Söylersem?"

"O bunu öğrenir," diye uyardı Georgia beni. "Bunu kimden öğreneceği sana bağlı. Benim önerim şu ki bunu senin ağzından duyması."

Dizlerim yumuşamaya başlamıştı ve ayaklarımın altındaki zemini kaybetmemek için savaştım. Gözlerimi Georgia'nın üzerinden çekmem gerekiyordu ve bakışlarımı arkamdaki duvarda asılı olan anlamsız soyut bir resme diktim. Kendimi toparlayana kadar siyah ve beyaz çizgilere yoğunlaştım.

"Tamam, bunu ona söyleyeceğim," diye açıkladım sonunda.

"Ama bana bir soruyu daha cevapla."

Georgia kollarını bağladı. "Bunun için sana söz veremem."

"O buraya hiç gelmiş miydi?" Bu soru dudaklarımın arasından çok zor geçirdim.

"Evet." Ben ağzımı yeniden açtığımda Georgia elini kaldırdı. "Sana söyleyeceklerimin hepsi bu kadar ve bunu sadece sen bildiğin için söylüyorum. Sana başka ne söylemek istiyorsa da, buna kendisi karar verecek. Ama unutma, senden hangi sırları sakladığından haberin yok. Ve şimdi de seni buradan çıkaracağım."

Kavga etmek istemedim ve Georgia'nın beni bir yan çıkışa götürmesine izin verdim. Georgia, cesur kıyafetine rağmen, benimle sokağa çıktı.

"Bu telefondan kurtulmaya bak," dedi Georgia. "Bunu Smith'e anlat ve gelecekte bu kadar aptalca davranma."

"Ben sadece bir kulübe gittim," diye karşılık verdim. Velvet'in

duvarları dışında, kendimi anında daha cesur hissettim.

Karanlık bir gülümseme Georgia'nın dudaklarının üzerinde uçuştı. "Hayır. Sen dosdoğru aslanın cehennemine yürüdün."

24. Bölüm

Clarence House'un kapıları bana daima açıktı. Görünüşe bakılırsa bugün hariç, bana kapalıydılar. Gökyüzünden sonbahar yağmuru çiselerken, bekçiye onuncu kez benim kim olduğumu anlattım. Belli ki bekçi yeniydi.

"Beni bilgisayarda bulabilirsiniz," diye açıkladım.

"Bayan, bunda haklı olabilirsiniz, ancak kraliyet ailesi rahatsız edilmek istemediklerini açıkça dile getirdiler."

Bu adam beni daha tanıımıyordu. Büyük kapiya tırmanmak üzereydim. Bekçi, takviye talebinde bulunmak için, telefon sistemini kullanmayı öğreninceye kadar, ben çoktan kaçmış olurdum. Elbette ertesi gün beni tutuklardı. Edward'ı arayarak onun benim için kefaleti yatırmasını rica etsem, buna çok sevinirdi.

Edward.

"Edward muhtemelen içeriye girebiliyor, öyle değil mi?" diye sordum bekçiye.

Bekçi şaşkın bir halde beresinin altında alnını kırıştırdı.

"Prens Edward?"

"Hayır. Sinemadaki vampir," diye karşılık verdim. "Elbette Prens Edward."

"Yani, e-e-eyet," diye kekeledi bekçi. Bekçinin alnında ter damlacıkları belirdi ama benim yanımda onları silmesinin yasak olduğunu biliyordum.

"Onu arayabilir misiniz?" diye sordum aşırı kibar bir şekilde ve kaltaklığımı biraz frenlemeye çalıştım.

"Şunu yapabilirim..."

"Ya onu arayın ya da Norris'i, ama beni Clara'nın cep telefonunu arayıp bebeği uyandırmak zorunda bırakmayın!" Görünüşe bakılırsa sakın olmaya çalışmak, umutsuz bir girişimdi.

"Hay hay Bayan, yani hanımefendi. Efendim, demek istemiştim."

Başımı salladım. "Dörtmala koşarken yolunu şaşırma, asker."

"Ben bir asker değilim. Ben..."

Reddedici bir şekilde elimi kaldırdım, çünkü onu daha fazla dinlemeye tahammülüm yoktu. "Onu sadece arayın."

Bekçinin koruyucu kulübesinin penceresinden, telefonu nasıl kurcaladığını ve sonunda birine ulaştığını izledim. Bir dakika sonra bekçi geri geldi ve bana kimliğini geri verdi. "Karışıklık için özür dilerim, Bayan Stuart. Ancak güvenlik tedbirleri güçlendirildi."

"Siz de yenisiniz burada?" diye tahmin ettim.

Bekçi, bu arada tanıdığım şaşkın yüz ifadesini yeniden almıştı. Çocuk umutsuz bir vakaydı. Ana girişten içeriye yürüdüm ve Alexander'ın ve Clara'nın geçici yuvalarının cömertliğine hayran kaldım. Pek yakında daha da büyüğüne taşınmak zorunda kalacaklardı. Ancak sadece kendilerinin ve az sayıda başkalarının

bildikleri sebeplerden dolayı, inatla günümüz zamanında burada kalmayı ısrarla sürdürüyorlardı.

Kapıdaki bekçi bana kapıyı açtı ve ben de içeriye girdim. Büyüklüğüne, paha biçilmez antikalara ve sanat eserlerine rağmen ki her bir oda bunlarla doluydu, ev yine de rahat ve gayri resmî görünüyordu. En azından diğer saraylarla karşılaştırıldığında. Onların, burada bebeğe bir yuva verme nedenleri de buydu. Burada bir monarşiyi yönetmek yerine, bir aile kurmaya yoğunlaşabilirlerdi.

Alexander beni yukarıda, merdivenin başında bekliyordu. "Edward bana bir kısa mesaj gönderdi. Lütfen karşılıklı bağışla."

Muhtemelen dünyanın yarısı, taze anne babanın Elizabeth'i görmeyi ya da hakkında bir şey söylemelerini, duymayı bekliyordu.

"Elbette. Fakat ben şimdi en iyi arkadaşımı görmek zorundayım ve onun şu anda dinlenip dinlenmediği umurumda değil. Bu bir acil durum."

"Peki, ya ben buna itiraz edersem?" diye sataştı Alexander bana.

"O zaman sana sadece onu ilk tanıyanın ben olduğumun yanı sıra, seninle yatması için ikna eden kişinin de ben olduğumu hatırlatırım."

"İnsan her gün yeni bir şey daha öğreniyor," diye karşılık verdi Alexander eğlenceli bir halde.

"Sanırım o halde sana bir şey borçluyum."

"Hatta sen bana çok şey borçlusun," diye aydınlattım Alexander'ı bana koridorda eşlik ettiğiinde. "O iyi mi? Sende nasıl bir izlenim bıraktı?"

"Nefes kesici!" Alexander'ın sesi hayranlıkla doluydu, bu karısı hakkında konuştuğunda her zaman gösterdiği hayranlıkla. "Daha

önce hiç bu kadar güzel görünmemiştii."

Bebek odasına girdiğimde, Clara başını kaldırdı ve bana bir gülümseme bahşetti. Huzurla uyuyan Elizabeth'i kollarının arasında tutuyordu. Clara'nın koyu renkteki saçları, dalgalar halinde omuzundan aşağı akıyordu ve cildi parlıyordu. Bütün bu sahne bana Madonna'nın çocuklu halini hatırlattı.

"Bekleyebilirim," diye fısıldadım, çünkü kendi ihtiyaçlarımın ne kadar anlamsız olduğunu fark ettim.

"Hayır, rahatsız etmiyorsun," dedi Clara sessizce. "Aslında onu yatırmalıyım ama elimde değil – onu sadece tutmak istiyorum. Gel buraya. O bir meleğe benziyor."

Parmak uçlarının üzerinde ona doğru yürüdüm ki ufaklığı uyan-dırmamak adına ve Clara'nın omzunun üzerinden dikkatle baktım. Bebeğin pembe yanakları vardı, ona baktığımda, sessizce içini çekti ve uykusunda gülümsedi.

"O mükemmel," diye fısıldadım.

"İşte burada sana hak vermek zorundayım," dedi Alexander kapı eşiğinden. Alexander endamlı görünüşüyle kapı çerçevesini dolduruyordu, sanki karısını ve kızını korumak istermiş gibi. Yanımıza geldi ve Clara'nın kollarındaki uyuyan bohçayı alması için eğildi. "Ben de. İkiniz konuşabilirsiniz şimdi."

Başımı salladım. Clara, ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı ve ben de ona yardım etmek için elimi uzattım.

"İyileşmem daha zaman alacak," dedi Clara içini çekerek, kordordan aşağı onun odasına giderken. Şöminede bir ateş yakmışlardı ve biz onun önüne yerleştirilmiş iki tane rahat koltuğa oturduk.

Dizlerimi göğsüme kadar yukarıya çektim ve nereden başlaya-

cağımı düşündüm.

"Erkek sorunları mı?" diye tahmin etti Clara ve yanında bir lambayı yakmak için düğmesine bastı.

"Belli değil mi?" Gün başladığında, Smith'le olan ilişkimin olumlu yöne doğru değiştiğinden emindim. Şimdi ise emin değildim artık.

"Böyle olduğunda, senin yüz ifadenden anlıyorum. Böyle bir ifadeyi ben de geçtiğimiz yıllarda birkaç kez takınmıştım." Clara'nın yüzü somurtkan bir hal aldı.

"Gerçekten böyle görünmediğimi umuyorum," dedim bitkin bir halde. Ama yine de gülmek zorunda kaldım.

"Suratını astığında çok daha güzelsin," diyerek güvence verdi bana, Clara. "Geçen haftaki mutlu olaydan sonra hâlâ da şişim."

"Bence annelik sana yakıştı. Alexander, daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğini söyledi. Ve haklı."

Clara'nın yüz ifadesi değişti. Sadece eşini anmak bile, bir gülümsemeye sebep oldu ve yüzünü aydınlatmaya yetti.

"Senin Alexander'a nasıl âşık olduğuna şahit olmak, bana sevginin ne kadar karmaşık olduğunu göstermişti. Ama aynı zamanda bunun için savaşılmaya değer olduğunu da," dedim. Smith ve benimsi başından beri karmaşıktı. Ve bugünden sonra bu sadece daha da karmaşık olabilirdi. "Ancak ben hâlâ, senin neden savaşmak için karar verdiğini anlamış değilim."

Clara derin bir nefes aldı ve onun sözleri titizlikle hazırladığını fark ettim. "Belki de bu çok yardımcı değildir: Benim hiçbir zaman bir seçeneğimin olduğuna inanmadım. Onunla birlikte olmak kaçınılmazdı. Ben gerçekten de ona âşık olmamayı denedim, ancak bunu başaramadım. Buna karşı savaşmak, inanılmaz derecede

yorucuydu. Sonrasında, onunla birlikte olmak istediğime karar verdikten sonra, yine aynı şekilde karmaşıktı. Ancak birbirimiz için savaşmak, birbirimize karşı savaşmaktan daha kolaydı."

"Galiba ne demek istediğini anlıyorum." Smith'e rastladığımdan beri, onu uzak tutmaya çalıştım. Hatta kendimi ona verdikten sonra bile onu reddettim.

"Bu birazcık bağımlılık gibi değil mi?"

"Bu ciddi bir şey," dedi Clara ve öne eğildi.

Clara inledi ve karnına dokundu.

Clara'nın önüne yere diz çöktüm. "Sen iyi misin?"

"Evet, elbette." Clara geriye yaslandı. "Ben hâlâ nekahetteyim, unuttun mu yoksa? Ve şimdi konuyu değiştirmeye çalışma."

Clara'ya dil çıkarttım ve yeniden koltuğumda rahatıma baktım. "Bu konu hakkında konuşmak istediğime gerçekten inanabilirsin. Tek başıma üstesinden gelemiyorum. Artık net düşünemez oldum."

"Sen âşık olma yolundasın," dedi Clara yumuşak bir sesle. "Ve bu seni korkutuyor, bilhassa Philip'le olan meseleden sonra."

"Philip'i hiç sevmedim," diye itiraf ettim Clara'ya.

"Böyle olduğunu tahmin etmiştim. Ama onunla olan ilişkinin hayatını etkilemediği anlamına da gelmiyor. Belki onu sevmemiştin, ama sen ona güvendin ve sadıktın."

"Ta ki beni kraliyetiyle kandırana kadar," dedim iğneleyici bir şekilde ve kısık sesle ardından: "Yanlış anlaşılmasın, majesteleri."

"Bana böyle hitap etmenize izin vermeyeceğim," diye açıkladı Clara ve ironiyi ifade eden bir sırıtma yer aldı yüzünde. "Oxford'u terk ettiğimizden beri bizim için ne kadar çok şey değişti. Ben evliyim ve sen de patronunla yatıyorsun."

"Ayrıca İngiltere Kraliçesi olacaksın," diye ilave ettim soğukkanlılıkla. Biz bunların hiç birini öngörmemiştik ve bu bize kayalık kıyılarda batık olmamayı da hiç kolaylaştırmıyordu. Özellikle de gitgide kendi başımıza kaldığımız için. Daha doğrusu yanımızda başka birilerinin olduğundan. Clara'yla birlikte olmak iyi geliyordu. Daha fazla normalite isteyemezdik. "Senin için her zaman var olduğumu biliyorsun?"

"Sana güveniyorum," dedi Clara. "Ama şimdi şu *imdat âşık oluyorum* hikâyesine geri dönelim."

İnledim. "Ona âşık olup olmadığımı bilmiyorum."

"Kendini bıraktığın zaman böyle oluyor. İnsan bunu ancak yere çarptığında anlıyor."

"Peki, o zamana kadar?" diye sordum. Philip'e âşık olmadığımı itiraf edene kadar, gerçekten hiç âşık olmadığımı anlamıştım. Bütün bunlar benim için yeniydi ve bugünkü keşiflerimin ışığında bunlar bana pek de hoş gelmiyordu.

"İnsan kendisini kanatlanmış gibi hissediyor. Sanki insan uçabiliyormuş gibi. Elbette, insan bazen panik oluyor, fakat sonra kendini yeniden bırakıyorsun."

"Peki, kendini gerçeklerin zemininde bulduğunda?"

"O zaman sadece onun seni orada beklediğini umut edebilirsin." Clara'nın sözleri kulağa acı tatlı geliyordu, neredeyse hüzünlü.

"Alexander'ın seni yakaladığı gibi mi?"

Clara başını salladı ve dudaklarını büzüştürdü. "Benim onu yakaladığımdan oldukça eminim."

"Bunun için sadece senin gücün vardı," dedim, ardından kalktım, onun yanına gittim, Clara'nın koltuğun kolunun üstüne oturdum ve ona sokuldum.

"Buna değer," diye devam etti Clara.

"Neye değer?" diye fısıldadım.

"Atlayış. Sert yere inme. Şayet onun doğru kişi olduğundan eminsen."

Zamanı vardı, ona bunu nereden anlayacağımı sorardım. Ancak bu akşam buna mecbur değildim.

25. Bölüm

Yerimden hiç kımıldamadan, gece çökmüştü. Ben buraya aittim – yosunların içine ve ruhların arasına. Yaşam ve ölüm krallığının arasındaki adamın gölgesi.

Çimenlerin üzerinde yaklaşan sessiz adımlar işittim ve felaket vadamde ürktüm. Ayağa kalkmak için acele ettiğimde ki saldırganla yüz yüze gelmek için, boş şişeyi devirdim. Gecenin bu saatinde, bu kişi ya etraftaki ölü sanatkârlarla sohbet etmek isteyen duygusal bir turist ya da beni nerede arayacağını bilen biri olmalıydı. Ancak bana arkadaşlık edilmesi taraftarı değildim.

"Aman Tanrım, kokusunu buraya kadar duyabiliyorum." Gölgenin arasından Georgia'nın silueti belirdi. Georgia, eliyle burnun etrafını yelledi. Üzerinde deri bir pantolon vardı. Pantolon o kadar dardı ki muhtemelen onu bedeninin üzerine dikmişlerdi ve bununla birlikte eşleşen bir motosiklet deri ceket. Görünüşe bakılırsa kulüpten geliyordu. "Ne kadar içtin?"

"Yeteri kadar değil," dedim ve ayaklarımın dibinde duran şişeyi

tekmeledim. "Sana da bir şey ikram ederdim de, babam ve ben hepsini bitirdik."

"Eğer babanın burada olduğunu düşünüyorsan, o zaman gerçekten sarhoş olmalısın. Acil bildiri: O artık solucan yemi." Georgia kendisini bağdaş kurarak çimin üzerine bıraktı. Anlaşılan kendisinin özel bir partiye davet edilmiş olduğunu düşünüyordu.

"Sen her zaman olduğu gibi büyük bir tesellisin." Onun yanına çimin üstüne oturdum. Ona gitmesi için ricada bulunabilirdim, fakat her kim ondan bir iyilik isterse, o kişi aynı anda ölümden sonra yaşama inanabilirdi. Tamamen umutsuz.

"Hâlâ buraya geldiğinden haberim yoktu."

Georgia'yı es geçerek mezar taşına baktım ve içimden ağır bir inleme bıraktım.

"Senelerdir buraya gelmedim."

"Peki, neden bu gece?" diye sordu Georgia ve delici bir bakışla gözünü bana dikti. Georgia'nın bu bakışı, muhtemelen kendinden emin olan erkeklerin kekelemelerine sebep olurdu.

Benim üzerimde hiçbir zaman bu etkiyi yaratmamıştı. "Neden buradasın sorusu, daha da ilginç. Başka bir deyişle: Burada olduğumu nereden bildin?"

Tek saniye bile, Georgia'nın öylesine mezarlığa geldiğini ve orada tamamen tesadüfen bana rastladığına, inanmadım. O beni aramıştı ve bu iyi bir işaret değildi, çünkü iletişimimizi kısıtlamaya karar vermiştik.

"Sen, düşündüğünün yarısı kadar gizemli değilsin. Hammond, seni büroda ziyaret ettiğinden bahsetti."

"Onu neredeyse gırtlakladığımı da söyledi mi?" diye sordum ve viski şişesini bu kadar çabuk bitirdiğim için pişmanlık duydum.

"Olabilir," dedi Georgia yamuk bir sırtmayla. "Ve benim babam sana senin babanı hatırlattığı için, ben de sezgilerimi takip ettim."

"Bunu iyi yapıyorsun." Açıkçası çok iyi. Bu rahatsız ediciydi, Georgia'nın başkalarının kafalarının içine kolayca girebilmesi, dahası, söz konusu olan kafa, benim kafam ise. Bu onun işini iyi yapması için onun yetenekli olmasını sağlıyordu. Ve hatta hobisi için daha da yararlıydı. Aslında ikisinin arasında çok da büyük bir fark yoktu. Mesele her zaman birini kandırmak ve bunu ona sağlamaktı.

"Buraya sevimli yaşlı baba hakkında konuşmaya gelmedim ben."

"Bunu varsaymadım zaten." Georgia görüşmek için, kendisine en azından nispeten güvenli bir yer seçmişti. Buluşmamızın tek şahitleri, uzun zamandır bizi ele vermeleri için, güçleri kalmamıştı.

"Senin sevimli yeni oyuncuğun bugün Velvet'te ortaya çıktı."

Aklımı sislendiren alkol buharı, anında kayboluverdi. Ayağa sıçradım ve fırlatmak için, mermer mezar taşlarından başka bir şey aradım. "Lanet olsun, bu nasıl olabilir?"

"Herhangi biri ona adresi göndermiş. Senin ona vermiş olduğun gizli numarası olan telefona."

Kahretsin. Hammond, çalışanlarımın arasına bir muhbir bulaştırmak konusunu itiraf ettiğinde, yalan konuşmamıştı. "Bütün çalışanları kovmak zorunda kalacağım."

"Asistanın dâhil mi?" diye kurcaladı Georgia.

"O kısa mesajı kendisine gönderdiğinden kuşkuluyum," diye karşılık verdim soğuk bir şekilde, kafamda gerekli kıdem tazminat miktarını tahminen hesaplarken.

"En iyisinin bu olacağını biliyorsun. Ondan ayrılman gerekiyor, Smith." Georgia'nın tespitinin, o gün Belle'e karşı takındığı kısrak

ısıngı ile alakası yoktu. Georgia'nın yargısı rasyonel ve şüphesiz akıllıcaydı. Belle'yi tuttuğum sürece, Hammond'un onun için tehlikeli olabileceği konusunu inkâr edemezdim.

"Bu o kadar kolay değil."

"Bunu öngörmediğini bana anlatma. Yoksa ereksiyonun aklını bu kadar mı başından aldı ki net düşünemez oldun."

"Siktir git, Georgia!" diye hırladım.

"Hiç kimseye bağlanmamaya yemin etmiştik. Hatta birbirimize bile. Sanırım o zaman harfi harfine şöyle demiştin: *Kafamızı serin tutmalıyız.*"

Georgia'nın ses tonu bana onunla çelişmem için meydan okudu, ama yapamadım.

"Bağlanma konusunda beceriksiziz." Tam da bunun yüzünden Belle ile alakalı meseleyi öngörememiştim.

"Belle belli bir sebepten dolayı seçildi," diye devam etti Georgia. "Ve sen de şimdi bunu berbat ettin. Fakat hedeflerimize ulaşmak için, bize başka yollar da açık."

"Onları da takip edebiliriz, Belle'yi terk etmeden. Bunun dışında, onun varlığı aldatmaca manevrası olarak da hizmet edebilir. Belle'nin sahip olduğu bağlantılar, Hammond'un gözünden kaçmadı. Şayet Hammond'un korktuğu şey..."

"Yüce Tanrım, asıl sen kendini duyuyor musun?" diyerek lafımı böldü Georgia. Georgia başını salladı ve koyu renkteki buklelerinin uçuşmasına izin verdi. "Belle, öldürülme listesine girer. Senin istediğin bu mu?"

"Bu akıllıca bir plan," dedim kaçınarak.

"Onun hayatını tehlikeye atar mıydın? O halde Belle sadece tatlı bir yatak tavşanı mı? Hatta kendi koşullarına rağmen, bu say-

gızsızca."

"Ben en iyilerinden öğrendim." Georgia'nın gözlerinin içine bakmadım. Gerçekte başka birinden acımasız olmayı öğrenmiştim. Georgia benim yatkınlığımı bunun için sadece mükemmelleştirmişti.

"O halde onu yok et." Georgia omuzlarını silktiler ve ayağa kalktı. Pantolonunu silkeledi ve devam etti: "Bu benim umurumda değil, fakat üzerine daha fazla suç alamayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Saygısız biri olduğumu düşünmüştüm."

"Öylesin ama bir katil değilsin. Bu henüz işlemediğin tek günah."

Bu duyguya hiç sahip değildim. Gerçi birisinin son nefesini çalmamıştım ya da bir kalbi susma noktasına getirmemişim, ama aptal olmuştum. İnsanlar ölmüşlerdi. Georgia, pratik açıdan bakıldığında haklı olmasına rağmen. Ve bunun için ondan nefret ediyordum. "Bazılarının aksine."

"Ben günah için yaratılmış gibiyim. Genlerimde taşıyorum onları," diye alay etti Georgia. "Tavsiyemi dinle ve Belle'yi bırak git-sin."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordum. Duygu sersemi olmak, Georgia'nın tavrı değildi. Onun yoluna çıkan, normalde sadece dümdüz edilirdi.

"Çünkü onu önemsiyorsun," diye karşılık verdi Georgia yumuşak bir sesle. "Ve hâlâ bunu yapacak durumdaysan şayet, belki de umut için bir sebep vardır."

Bizden geri kalanlar için. Georgia bunu söylemedi, ama konuşulmadık bir halde aramızda duruyordu.

"Günahların affedilmesini umut etme," diye uyardım Georgia'ya. "Tanrı bizi uzun zaman önce terk etti."

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the

the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the

the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the

the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the

the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the

the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the

the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the

26. Bölüm

Asansörle en alt kata indim, koridorda elbisemi çıkartmaya başladım ve ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım. Düşünmem gerekiyordu ve kafamı boşaltmam. Bugün bana anlatılanlar ruhuma ağırlık yapmıştı. Kapıyı itekledim ve havuzun kenarına yürüdüm. Hiç düşünmeden kafa üstü havuza atladım ve kendimi yer çekimine bıraktım. Uzun nefeslerle dipten ilerledim ve sadece nefes almak için kısa süreliğine çıkıp, ardından yeniden parlak yüzeyin altında kayboluyordum.

Smith'in geçmişi beni ilgilendirmiyordu. Tanışmadan önce sürmüş olduğu hayatıyla onu suçlayamazdım. Fakat onun için hangi rolü oynamak zorunda olduğumu anlamadım. İlişkimiz hızlı bir şekilde saplantı haline gelmişti. Burada olmam bu durumu kanıtlıyordu.

Onu her bir zerremle özlüyordum. Ona umutsuzca bağlanmıştım – fakat bu benim için ne anlama geliyordu? Şimdi ondan ayrılısam, bundan dolayı mahvolurdum. Ama daha da kötüsü, bir hafta

sonra ne olurdu, ya da bir ay sonra. Veya bir sene sonra! Onu o zamana kadar elimde tutmayı sadece hayal edebilirdim. Kendimi bıraktım, yüzeye sürüklendim ve suyun altında kaldım, ta ki yorgunluktan ciğerlerim acıyana kadar. Smith olmadan da var olduğuma dair bir kanıt aradım. Kollarımı sürüklenmeleri için yana bıraktım ve her şeyin üzerimden dökülmesine izin verdim. Korkuyu. Öfkeyi. Ta ki geriye sadece arzu kalana dek. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Bir şekilde sağımda dalgaların olduğunu kaydettim. Bir şey suya vurdu. Başımı kaldırdım, suyu tükürdüm ve nefes aldım. Aynı anda suyun içinde iki tane kol bana sarıldı ve beni suyun içinden yukarıya kaldırdı.

"Belle!" diye bağırdı Smith ve bana bir tokat attı. Bunun hiç alaycı bir yanı yoktu. Öyle bir tokattı ki bütün yanağım acıdı.

Smith'in kollarının arasında çırpındım, kendimi kurtardım ve dalarak kayboldum. Elimden geldiğince hızlı yüzmeme rağmen, Smith bana anında yetişti. Beni bu kez yakaladığında, beni döndürdü ve göğsüne bastırdı. Gözlerimi kırıştırdım, içinde yanan klorun yüzünden ve onu yeniden savuşturmak için güç topladım. Elimle göğsüne vurdum ve ıslak kumaş hissettim. Korkarak aşağı baktım ve onun tamamen giyinik olduğunu fark ettim. Bakışlarım havuzun kenarına uçtu, orada sadece ayakkaçıları duruyordu.

"Canın cehenneme, sen ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Aman Tanrım!" Smith ensemini tuttu ve beni bağrına bastı. Bedenim anında tepki verdi, ona karşı gelmeyi kesti. Kollarının arasında kendimden geçtim, gözyaşlarım suyla karıştı, ta ki daha ağlıyor muydum yoksa o anda boğulmuş muydum anlamayana kadar.

Onun yanında her zaman böyle hissediyordum.

"Seni suyun içinde gördüm," dedi nefes nefese Smith. "Düşün-
müştüm ki..."

İşte o zaman manzaraya Smith'in gözleriyle baktım. Yer çekimi
olmadan ve sakin. Birdenbire babamın ayakları geldi aklıma.

Ve artık biliyordum. Her ne yaparsam yapayım, bu yaptığım ne
olursa olsun: Smith, beni yeniden hayata döndürmüştü, hayatıma
yeni bir nefes katmıştı – öpücüğü ile dokunuşu ile.

"Sen bana bir söz vermiştin," diye sızlandım sessizce. "Beni ko-
ruyacağına dair söz vermiştin, fakat bana hiçbir zaman neye karşı
korunmam gerektiğini söylemedin."

"Biliyorum." Smith yanağımdaki suları sildi ve yumuşak ses-
lerle beni sakinleştirdi. "Bugün neler olduğunu duydum – nereye
gittiğini. Özür dilerim, bunları görmek zorunda kaldığın için."

"Çünkü bu senin kirli küçük sırrındı ya da bunu benim için mi
planlamıştın?" diye patlayıverdim ve kendimden geçerek göğsüne
vurdum.

"Sen oraya ait değilsin. O dükkânı hiçbir zaman görmeni iste-
medim."

Bu benim için yeterli değildi. Bunu düzeltmesi için başka bir
şey daha söyler miydi, bunu bilmiyordum. "Fakat bunlar benden
istediğin şeyler. Sen de aynısını yapmıştın! Burada mesele nedir?
Hayatının hangi bölümü bir yalan? Ben mi yoksa kulüp mü?"

"İnsan bazı kararları kendisi için vermez. O dükkân, hayatım,
mesleğim – bunların hepsi doğduğum gün beşiğime konulmuş-
tu. Hiçbir zaman bunun için dua etmemiştim ve istememiştim de.
Senden bunu anlamayı beklemiyorum, bunun için de ricada bulun-
mayacağım."

Ancak ve hatta bunu çok iyi anlıyordum. Hayatım boyunca,

allemin soyadının uyandırdığı ve kendi istediklerimin beklentileri arasında, kendimi bir oraya bir buraya savrulmuş hissettim. Hiçbir zaman birine ya da diğerine bakmayı başaramamıştım. Bu iç den-
gesizlik beni teşvik etmişti ve hayatımı yanlış yollara yönlendirdi. Ancak çok daha sonra anladım bu mirasın ne demek olduğunu. Annem, bana lükse ve maddi şeylere değer vermeyi öğretmişti, çünkü bu, içsel boşluğu doldurmanın tek yoluymuştu. Ve bunu da ay-
nen bu şekilde yapmıştım, ta ki Smith hayatıma girene kadar.

Bir kötü alışkanlığı, diğer bir kötü alışkanlığına değiştirme his-
sinden kurtulamıyordum.

"Bunu tanıyorum. Ve bunu anlıyorum. Fakat bu sorunlara dair hiçbir şeyi değiştirmiyor," diye fısıldadım ve bununla gerçekte ne
söylediğimden korktum.

"Hayır, değiştirmiyor," diye kabul etti Smith. "Ben çok uzun za-
mandan beri şeytanlarıma karşı savaş veriyorum, bundan farklı bir
şekilde – savaşmadan – işler mi işlemez mi, bunu bilecek durum-
da dahi değilim. Ama sen bunu denemek isteyeşime sebebiyet ve-
riyorsun ve seni havuzun içinde gördüğümde, iradem ve kararlılı-
ğım yıkıldı. Devam etmek için gücümün olmasını istiyorum." Smith
kaba bir şekilde çenemi tuttu. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Ama başka seçeneğin yoksa o zaman ne olacak?" Bu soru kal-
bimi parçaladı.

"Seni suyun içinden çektiğimde, bir seçeneğimin olduğunu an-
ladım. Her zaman seçeneğimizin olduğunu. Hiçbir şey bize bunun
kolay olacağı inancını vermez – ama bir seçeneğimiz var. Başka
bir seçeneğimin olmadığı konusunda beni ikna etmek isteyen tüm
o insanlar ve ne yapmam gerektiğini bana emretmek isteyenler –
sende de aynısını yapmaya çalışan, bütün bu insanlar – onlar bize

yalan konuştular, güzelim. Yolculuğun nereye gittiğini biz belirliyoruz. Şimdi sadece bu yola birlikte gidip gitmeyeceğimize karar vermemiz gerekir."

Bunun bu kadar kolay olduğuna dair seve seve ona inanmak isterdim, fakat ben bunu daha iyi biliyordum. "Birbirimize karşı dürüst olmaya başlasak, nasıl olurdu?"

"Bunu yapacağız – zamanı geldiğinde. Hayatımda, hakkında seninle konuşamayacağım şeyler var. İğrenç şeyler. Sen içimdeki karanlığı gördün. Onun sana dokunmasına izin verdin. Ama senden daha fazlasını istemiyorum. Hayatının geri kalanı için şüphe-lenmek zorunda olmanı istemiyorum," dedi Smith alçak bir sesle.

"Ancak senin benden uzaklaşman fikrine de dayanamam."

"O zaman bunu bırak," diye yalvardım ve yüzümü Smith'in boynuna gömdüm. "Bırak burada kalayım."

Elimi Smith'in göğsüne koydum ve onun sert, düzenli kalp atışını hissettim.

"Ama oraya çoktan girdin, güzelim. Bu yeterli değil midir ki?"

Buna inanmak cezbediciydi. "Hayır. Sen beni kendin için talep ediyorsun. Kendini benim koruyucum olarak ilan ettin. Aynısını ben de istiyorum. Senin bana ait olmanı istiyorum ve ben seni korumak zorundayım."

"Beni hiç kimse koruyamaz." Bu kelimeler zayıf düşmüş gibi geldi kulağa ve normalde onun yaydığı özgüvene uymamıştı, ancak bu düşünceyi reddetse de, gerçeği fark etmiştim ben. Smith kendisini bana karşı açmıştı ve açıkça ifşa etmişti. O kırılıyordu. Geri kalanı da zamanla ayarlanabilir miydi?

"Aslında benim korumama ihtiyacın yok. Sen güçlüsün. Başkaları çoktan kaçmayı seçerken, sen fırtınanın gözünün içine baktın."

Smith yanaklarımdaki gözyaşlarını öperek yok etti ve üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Ama sen de öylesin," diye karşılık verdim ve boğazımdaki koca yumruk karşısında yutkundum.

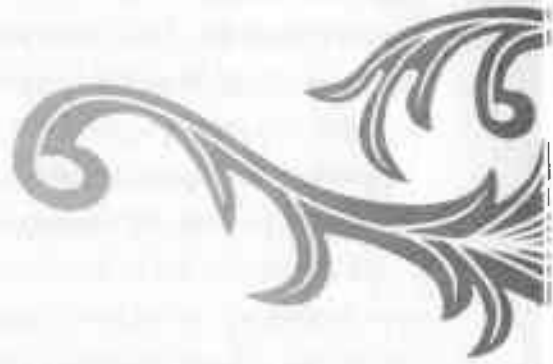
"Biz ruh ikiziyiz," diye fısıldadı Smith. "Benimle kal, Belle. Biliyorum, hiçkimse seni cevapları beklemek için zorlayamaz. Ama sana rica ediyorum, bize bir şans ver. Benimle fırtınanın içine uç."

Smith bacaklarımı vücuduna sardı ve alnını benimkine dayadı, bunu yaparken de gözünü hiç kırpmadan gözlerimin içine baktı.

"Ben seni koruyacağım," diye söz verdi Smith.

Benim cevabım çoktan belliydi. Onu, Smith'in değilmiş olan bakışlarında gördüm. Smith orada sır saklayamıyordu. Benden saklayamıyordu. İsimleri bilmiyordum, suç hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Fakat onları zamanla öğreneceğimi kabullenmiştim.

Bu yüzden düzelttim onu. "Biz birbirimizi koruyacağız."

27. Bölüm

Belle'yi havuzun içinden asansöre kadar taşıdığım da, koruma içgüdüm oldukça uyanıktı. Onu kaybetmiş olma düşüncesi, mezarlığı terk ettikten sonra kararlı bir şekilde planladığım bütün her şeyi, bir kenara atmıştı. Saniyenin kırılma noktası kadar bir zaman içinde, onsuz bir hayatın ne anlama geldiğini fark etmiştim ve onun gitmesine izin vermek yerine, onun arkasından atlamıştım.

"Bir daha kaybolma," diye fısıldadı Belle ve başımı, onu görmemi sağlayacak şekilde çevirdi.

Bu keşke bu kadar kolay olsaydı. En zor karar verilmişti, fakat aydınlanması gereken başka şeyler de vardı. Onu, bir sürü şeye karşı korumam gerekiyordu.

Onu, olduğu gibi ıslak bir şekilde yatağın üzerine yatırdım ve bir havlu getirdim. Giderken kendi ıslak elbiselerimi hal ettim. Geri döndüğümde Belle büzüşmüştü ve titriyordu. Sakınarak kolunu kaldırdım ve onu kuruladım. Dikkatli bir şekilde tüm güzel vücudunu ovuşturdum, ta ki kuruyana kadar. Ardından havluyu yere attım

ve yanına uzandım.

"Sen hâlâ ıslaksın," dedi Belle ve buna rağmen bana sokuldu.

Parmaklarımla Belle'nin saçlarını okşadım ve sessizce şunu söyledim: "Fakat sıcakım, güzelim."

"Hmmm." Belle göğüs kaslarımın üzerinden geçti, ardından sokuldu ve ıslak tenimin üzerine ateşli öpücükler kondurdu.

Elimi çenesinin altına kaydırdım, yüzünü kaldırdım ve dudaklarını benimkilere götürdüm. Birbirimizi nazikçe dokunarak, keşfederek öptük. Sanki birbirimizi ilk kez keşfeder gibiydik. Belle'nin düzgün dişlerinin üzerini yaladım, ardından da dilini aradım. Kendimize zaman tanıdık ve bedenlerimizi nazikçe birbirine sürttük.

Belle bana güvenmeye karar vermişti ve yeniden yatağıma dönmeye. Bundan asla pişman olmaması için her şeyi yapmak istedim. Ondan bazı şeyleri beklemek zorunda kalsam dahi, sonunda tek yolun bu olduğunu biliyordum.

Bundan önceki günlerde ben Belle'nin bedenini almıştım, onu kontrol altına almış ve ona sahip olmuşum. Şimdi de ben ona biat etmek istedim.

Belle'nin, çok yakında bizim için şüphe duymasına nedeni olacaktı. Bu geceki anısı ona bu zorluklara karşı meydan okuması için güç vermeliydi.

Onu sırtının üstüne yuvarladım ve bedeninin üzerinde hareket etmeye başladım. Belle davetkâr bir şekilde bacaklarını açtı ve ben de onların arasına daldım. Aletimin başı onun sıcak vajinası boyunca kaydı. Belle kendisini bana doğru itti ve içine girmemi istedi, ancak kendimi henüz geri tuttum. Kollarımı onun belinin arkasına ittim, ellerimi bağladım ve onu yataktan yukarıya kaldırdım. Onu kendimde hissetmek istedim. Teni ateşliydi. Aramızda tutuşan

ihtiras, onu alevlendirmişti ve meme uçları göğsüme sürtündüğünde sertleştiler. Onları ağzımın içine almak için öne eğildim ve Belle çığlık atana kadar, dilimi hassas uçlarının etrafında döndürüp durdum. Belle başını arkaya attı, ben onun göğüslerinin arasında bir oraya bir buraya dolaşırken, onları öperken ve onları emerken, ta ki nefesi hızlanıncaya kadar. Ona çok şey göstermek, ona çok keyif vermek istedim.

"Lütfen, efendim..." diye başladı Belle.

Dudaklarımı onun kulağına yanaştırdım. "Bu gece konu güç veya azgınlık değil. Bu gece konu biziz, Belle."

Bizi birbirimize bağlayan bantlar, sözlerimden dolayı güçlenmişti. Belle nefes aldı, sanki o da bunu hissetmiş gibiydi. Belle bu kez kalçalarını bana karşı bastırdığında, hareketi umutsuz bir arzu içermeyi - hareketi sadece onun da benim gibi aynı şeye ihtiyacı olduğunu gösterdi. Kendimi yavaşça onun içine ittim, aletim içgüdüsel olarak birbirimize söz vermiş olduğum korumayı aradı. Bedenlerimiz birleştiğinde, ikimiz de kımıldamadık. Bunun yerine, onu doldurmuş olma hissinin tadına vardık.

Belle, yüzümü ellerinin arasına aldı, ardından beni kendisine doğru çekti, ta ki ağızlarımız yeniden karşılaşınca kadar. Hareket ederken öpüştük ve yavaş vuruşlarım, hissetmiş olduğum acıyı azalttı. Aşağı dokundum, elimi ikimizin arasına sıkıştırdım ve Belle'nin tomurcuğunu okşadım. Onunla ilgilendiğimi ona ispat edecektim. Kalçalarımı nazikçe hareket ettirdim ve her seferinde kendimi yeteri kadar geri çektim ki yeniden yavaş bir girişte sürtünme oluşması için.

Belle, şaftımın etrafında sıçrarken aynı zamanda inledi. Her kasılma, sevişmemizin itirazını arttırdı. Zirveye birlikte tırmandık, el

ele. Hiç birimiz önden acele etmedik, sadece bizi doruk noktasına yaklaştıran, şehvetin her bir şahane dalgasının tadını çıkarttık.

Bu yavaş bir Blues-Solo idi. Ruhun derinliklerine işleyen çeşitlerinden bir tanesiydi, damarların içine sızan ve nihayet sadece müzikten çok daha fazlası olan. Bu bir sanattı. Bedenlerimiz enstrümanlardı ve biz dikkatli ve özveriyle imkânları araştırdık.

Belle'nin elleri yüzümden çekildiler. Hızımız arttığında, Belle kollarını omuzlarıma doladı, tırnaklarını geçirdi ve vuruşlarıma karşı koydu. Orgazmımız başladığında, parçamız sürüklenen bir ritim halini aldı, notalar yontulmamış ve kabalaşmıştı. Belle'nin dudaklarının arasından sessiz bir sızlanma çıktı, armonimiz kurtuluşu dönüştüğünde ise arasına soluk almalarımız karıştı. Sel halinde onun içine döküldüğümde, ağzımı Belle'nin ağzına kapattım. Onu doldurduğum tohumlarımın sıcaklığı ile birlikte, aynı zamanda sıcak dudaklarımı da hissetmesini istedim. Belle, kollarımın arasında yorgun düştüğünde, onu kendime doğru çektim ve dizlerimin üzerine indim. Onun içinde kaldım ve kasılmaları ereksiyonumun kalmasını sağladı. Belle, kalçalarını kavradığımda ve onu yukarı aşağı hareket ettirdiğimde, kollarını boynuma sardı.

"Yeter," diye mırıldandı Belle, bedenini yeniden gerginlik kapladığını hissettiğim halde.

"Hiçbir zaman yeterli değildir," diye homurdandım ve bedenimin alt kısmıyla daireler çizdim. Belle'nin nefesi kesildi, ilk spazmlar bedenini sarstığında ve o başka bir orgazma karşı sürüklendiğinde.

"Bana bak," dedim sessizce. "Geldiğimde, ruhunun içine bakmak istiyorum.

Belle gözlerini açtı, ağır göz kapaklarına rağmen bakışında bir

parıltı vardı. Sarsıntılar vahşi bir depremin yolunu açtığında, Belle alt dudağını ısırdı.

"Sen bana sahipsin," dedi Belle nefes nefese ve gırtlığından boğulmuş bir hıçkırık çözüldürken neredeyse sözleri söyleyemedi.

"Aynen öyle, güzelim," diye yemin ettim, Belle tamamen kendisini verdiğinde ve dağıldığında.

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

2. The second part of the document is a letter from the Secretary of the Treasury to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

3. The third part of the document is a letter from the Secretary of the Navy to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

4. The fourth part of the document is a letter from the Secretary of the War to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

5. The fifth part of the document is a letter from the Secretary of the Interior to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

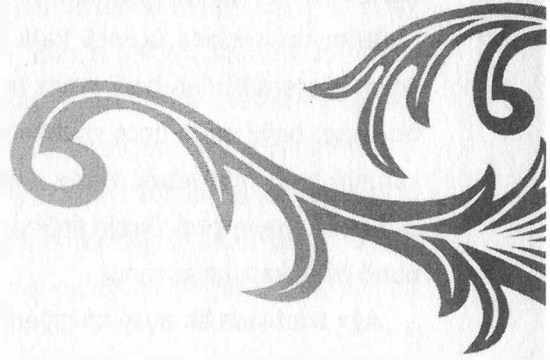
6. The sixth part of the document is a letter from the Secretary of the Agriculture to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

7. The seventh part of the document is a letter from the Secretary of the Commerce to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

8. The eighth part of the document is a letter from the Secretary of the Education to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

9. The ninth part of the document is a letter from the Secretary of the Public Works to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

10. The tenth part of the document is a letter from the Secretary of the Public Lands to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very long letter, and it contains a great deal of information about the state of the country at that time. It is a very important document, and it is one of the most interesting documents in the collection.

28. Bölüm

Koridorda duruyordum ve kapının altındaki ışık şeridine baka-
kaldım. O anda ilikleri donduran bir yakınma duyuldu ve ben mih-
lanmışçasına kalakaldım. Elimi uzatıp kapı kolunu tutmak istedim,
fakat her ne kadar kendimi zorlasam da, ona uzanamadım. Diğer
taraftan gelen her bir çığlıkla, paniğim yükseldi. Öne doğru düştüm
ve boşluğun içine düştüm.

Uykumdan korkarak kalktım ve yatağın içinde soluyarak doğ-
ruldum. Smith yanımda karın üstüne uzanmış yatıyordu, çarşafı
bacaklarının arasında yumak haline getirmişti. Onu uyandırayım
mı diye düşündüm, ama sonra rüya yeniden içimde canlandı. Bu
kapıyı ben daha önce görmüştüm.

Onun nasıl sırlar sakladığından senin haberin yok.

Bunları Georgia bana kulüpteyken söylemişti.

Çok fazla düşünmeden yataktan kalktım. Yatağın ayağındaki
örtülerden bir tanesini aldım, kendimi onun içine sardım ve par-
mak uçlarında koridora çıktım. Asansör bir zil sesi ile geldi ve alçak

ses evin içinde yankılandığında, gergin bir dikkatle bekledim.

Asansörün içinde üçüncü kata bastım. Smith bana sunduğu odayı gösterdiğinden beri, orada bulunmamıştım. Onu kullanmış olsaydım belki daha önce merakıma yenik düşerdim. Arkasında karanlık bir koridor vardı. Ancak ayak bastığımda otomatikman bir dizi ışık devreye girdi. Birbiri ardına, sonuncusu işte koridorun sonundaki iki kapının arasında.

Ağır adımlarla bir ayağımı diğerinin önüne koydum. Beni neyin beklediğinden haberim yoktu. İçimde her şey durmadan dönmem ve Smith'in yatağına girmem için yalvardı. Ancak bilinmeyen bir güç tarafından sürüklenerek, adım atmaya devam ettim. Hedefime ulaştığımda, bakışlarım bana tahsis edilen açık duran kapıdan, onun karşısında önceden olduğu gibi kilitli olan kapıya seğirdi. Kolumu uzattım ve kapı tokmağını kavradım. Tokmak zahmetsizce döndü.

Kapı sadece çekilmişti, kilitli değildi.

Bir ay ışığı şeridi odanın içindeydi, ancak odayı aydınlatmaya yetmedi. Elimi duvara sürdüm, ta ki şalteri bulana dek. Sadece bir ampul aydınlandı, ancak bu yeterliydi.

Ürkütücü bir şekilde burası da Smith'in bana tahsis etmiş olduğu odanın aynısı gibiydi. Fakat gözlerim ışığa alıştığında, daha fazlasını gördüm.

Kalın bir toz tabakası mobilyaları örtmüştü ve tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Yatak yapılı değildi, yatağın ayağında çarşaf lar yumak halindeydiler ve yatak örtüsü şilteden bir parça aşağı sarmıştı. Şiltenin üzerinde yarım düzine yastık dağıtılmıştı, sanki az önce birisi yataktan çıkmış ve her şeyi öyle bırakmış gibi.

Smith'in bir kâhyası vardı. Bu kadınla hiç karşılaşmamıştım.

Evinin geri kalanının kusursuz bir durumda olması ise, onun titiz olduğunu görmemi sağlıyordu. Bunun anlamı ise bu oda bilinçli bir şekilde bu durumda bırakılmıştı. Düzgünce kat kat konulmuş bir mektup yığının olduğu çalışma masasına doğru yürüdüm. Bir mektubu havaya kaldırdım ve üzerindeki adresi okuyabilmem için üfledim. Üzerinde bu evin adresini taşıdığına şaşırmadım, ancak bu mektubun bir kadına yazılmış olduğunu gördüğümde, kalbim tekledi. Margot Pleasant.

Açılmamış zarflardan oluşan yığını karıştırdım ve bir işarete rastlarım diye umdum. Ancak durumlarını göz ardı edersek, sıra dışı bir şey yoktu.

Uzaklaştım ve araştırmaya devam ettim. Bununla birlikte yerde duran bir kadın ayakkabısına takıldım. Aşağı eğildim ve ayakkabıyı kaldırdım. Neredeyse benim ayakkabı numarama sahipti. İkinci bir kez daha takılmamam için onu kenara koydum. Sonra makyaj aynasının önünde durdum. Üstü parfüm şişeleri ve dudak boylarıyla doluydu, üzerlerinde o kadar çok toz vardı ki isimlerini ve markalarını fark edemedim. Yukarıya baktım ve donakaldım. Benim kendi yüzüm sabit bir şekilde bana bakıyordu. Sadece bir kez değil yüz katı kadar. Ağzımın, gözlerimin ve burnumun küçük kıymıkları, parçalanmış camdan geri yansırıyordu.

Makyaj aynasının çekmecesini açtım. Orada sadece başka makyaj markaları buldum. Arkamı döndüm ve yeni bir hedef aradım. Pencerenin altında sedir ağacından bir büyük sandık.

Bu kadın kimdi? Hayatına ait bu korkunç müzenin içinde, hiçbir şey bana bir cevap vermedi. Karıştırmaya devam etmeliydim.

Dikkatli bir şekilde kapağını açtım ve sandığın içine baktım. İnce bir baston yerde yatıyordu, yanında el kelepçeleri ve bir ip. Geri ka-

lan diğer nesneleri tanımlamak o kadar kolay değildi. Zincirlere ve ince hortumlara tutturulmuş mandallar ve ince borular vardı. İcini karıştırdığımda birdenbire elime yapay bir penis geçti. Onu anında elimden bıraktım. Kimisine gizli bir define, diğerine ise...

Boğazım kurudu ve sandığın başından geri çekildim. Smith'in beni bu odadan uzak tutması için nedenleri vardı ve hangi nedenler olduğu da giderek daha da netleşti. Yürek burkucu duygu mideme ulaşmıştı. Gitmeliydim ama bunu bir türlü yapamadım. Emin olmadan yapamazdım.

Tanrım, yanılmış olmayı ne kadar çok umdum.

Karşı taraftaki gömme dolabın kapısı beni sihirli bir şekilde çekti. Bütün gücümü topladım, doğrudan üzerine yürüdüm ve bir hisimla kapıyı açtım. Üstteki ışığı yaktığımda, beni üstü asılanlarla dolu bir elbise demiri selamladı. Şahane uzun gece kıyafetleri ve şık dar kesimli elbiseler. Ayakkabılar üstüne ayakkabılar. Ve onun yanında takım elbise çeşitleri, bütün hepsi bir adama uyarlanmıştı.

Gözlerime yaşlar doldu, tanıdık bir yün kazağı elime aldığımda. Hepsi siyahtı. Şimdi giymiş olduğu takım elbiselerin kıyaslayınca tek fark buydu.

Burası bir kadının yatak odası değildi. Burası onların ortak odalarıydı.

"O, ismini korudu," dedi Smith arkamdan.

Bir hisimla döndüm. Smith odanın ortasında durmuş, tozunu üflemiş olduğum mektubu elinde tutuyordu. Saçları dağınıktı ve çenesinde yeni çıkmış sakalların gölgesi vardı, bunun yanı sıra Smith çırılçıplaktı. Vücudunun acımasız erkeliği, içimde aşına olan arzuları uyandırdı. Gözlerimi kapadım ve bu hissi bedenimden silkeleyip atmaya gayret ettim, ancak Smith'in varlığı fazlasıyla

güçlüydü. Gözlerimi yeniden açtığımda, Smith yaklaşmıştı, bu ise onun çekim gücüne karşı koymayı zorlaştırdı.

"İlk başta bu kendi güvenime karşı büyük bir darbe oldu, ancak birkaç zaman sonra her şey bir anlam kazandı," diye devam etti Smith. Sesi kulağa uzak geliyordu, geçmişte takılı kalmıştı.

"Margot." İsmi yüksek sesle söylemek, onu daha da gerçek yapmasına neden oldu. Bunu geri almak istedim, hiçbir şey söylememiş olmayı dilerdim. "Onu sevdin mi?"

Bu en önemli soruydu ve aynı zamanda, en az anlam taşıması gereken.

"Ben onu, onun beni sevdiğinden daha çok sevdim," diye itiraf etti Smith ve yeniden bana baktı. "Gençtik, aptal ve çok zengin. Kendime dünyayı aldım ve fiyatını sormadım. Bu kadar pahalı olacağını hiç düşünmemiştim."

Gözlerimi sildim. Kiskanmaktan, utandım.

"O, şimdi nerede?" diye sordum, cevaptan korkmama rağmen.

"Öldü." Bu öylece çıkıverdi Smith'ten. Hissiyatsız. Bir gerçek, fazlası değil.

"Gitmeliyim." Smith'i itip geçmek istedim, ancak kolumu tutarak beni durdurdu.

"Anlamak zorundasın."

"Neyi anlamalıyım?" diyerek patlayıverdim. "Ölmüş karın için bir tapınak tuttuğunu mu? Bu arada ondan hiç bahsetmedin. Yoksa onun ölmüş olduğunu, anlamam mı gerekiyordu? Sana göre neyi anlamam gerektiğini söylesene bana."

Belli ki Smith'in buna cevabı yoktu.

"Sen benden ne bekliyorsun ki? Seni kollarımın arasına mı alayım? Kendini daha iyi hissetmen için, dizlerimin üzerine çöküp,

sana üfleyeyim mi?" Kendimi ondan kurtardım ve yatağın kenarına oturdum. "Beni becerebilirsin ve ben oymuşum gibi yapabilirsin."

Smith'in gözleri öfkeden şimşekler çakıyordu, beni yataktan kaldırdığında ve omuzlarının üzerine attığında. "Senin o olmanı istemiyorum."

"Beni aşağı bırak!" diye talep ettim.

"Hayır. Ancak sakinleştiğinde."

"Bağışlanmak için rica ediyorum," diye tısladım. "Beni lütfen yere bırakın, efendim."

"Kes şunu!" diye uyardı Smith beni. "İlişkimizi gülünç hale getirme."

"Öyle mi? Çoktan bu durumda zaten!" Elimle Smith'in kürek kemiğine vurdum, ancak bunu yaparak sadece kendi canımı acıttım.

İkinci kata geldiğimizde, artık ona karşı gelmeye çabalamadım. Beni bırakır bırakmaz kaçacaktım. Beni sonsuza kadar tutamazdı ya.

"Seni şimdi yere bırakacağım," diye bildirdi Smith, onun yatak odasına girerken. "Sonra kesinlikle kaçmak isteyeceksin. Bunu yapmayacağına dair yemin et."

"Yoksa ne?" diye meydan okudum ona.

"Yoksa seni bağlarım ve kaçmak için gücün kalmayana kadar seni alırım."

"Bunu yapmazdın." Ancak içimin ta derinlerinde, bunu yapacağını biliyordum. Ve bundan daha da kötüsü ise – benim de bundan zevk alacağımı biliyordum.

Ancak bu zaferi ona tattırmak istemedim.

"Tamam. Yemin ediyorum."

Smith beni yere bırakırken, fısıldadı: "Senden sadece daha güç-

lû olduğumu değil, aynı zamanda senden daha da hızlı olduğumu unutmama, güzelim."

"Bana böyle hitap etme." Kollarımı bağladım. İsteddiği kadar konuşabilirdi.

"O, hayatını kaybettiği gün..." diye başladı Smith, "Ben o kapıyı kapattım. Sonra dolaba gittim ve babamın silahını aldım."

Mesafeli olmaya çalıştığım halde, alt çenem aşağı düştü. Smith'in elini tutmak için, karşı konulmaz bir duygu sardı beni. Ancak kendime hâkim oldum ve onu dinlemeye devam ettim.

"Aramızda yolunda gitmeyen şeyler vardı. Onun bir ilişkisi olduğu şüphesi içindeydim. O da tıpkı benim gibi çabuk kızan bir kişiydi. Bu da biraz patlayıcı maddeye neden oluyordu."

Aramızda başka bir garip benzerlik daha. Yutkundum ve Smith'in itirafını hazmetmeye çalıştım.

"Yağmurlu bir gündü. Yoldan çıktı. O ve diğer sürücü anında öldüler."

"Bu hikâyeyi bir kez daha duymuştum," dedim sessizce. "Ancak farklı bir sonla."

"Bu bir kazaydı, başka bir şey değil. En azından ben bunu böyle görmüştüm. Kendimi suçladım. O, yeniden sakinleşmek için, bir kavgadan sonra arabaya binip gitmişti."

"Bir kazadan dolayı sen sorumlu değilsin." Onu şimdi bir de teselli ettiğime inanamıyordum.

"Hiçkimse bana bunu söylemek için zahmet etmedi. O zamanlar babam çoktan ölmüştü. Annem, birkaç sene sonra hayatımdan vedalaşarak ayrıldı. Bu eve sahiptim ve önemli bir mesleğe. Ölmüş olan babamın müvekkillerini devralmışım. Hiç değilse düzgün olan tek bir insanın hayatımda olmasını istemiştim. Bunun üze-

rine kapıyı kapattım ve yalanlarla yetindim." Smith duraksadı ve gözlerimin içine baktı, ben başımı çevirene kadar. "Havuza niçin girmediğimi biliyor musun? Babam orada boğuldu."

"Bir kaza." Kelime ağzımdan çıktı, ancak bu kez ağzımda acı bir tat geriye bıraktı.

"Hammond, benim bir talihsizlik yıldızı altında doğduğumu söylemişti."

Smith'in çenesi seğirdi ve ben daha farkında olmadan, elimle çenesinin üzerinden geçtim. Smith eli yakaladı ve onu yüzüne tuttu.

"Ben sadece bir yedek miyim?" Bu soruyu fısıldadım.

Smith gözlerini yumdu. "Hayır. Sen asıl olansın."

"O oyun aletlerini gördüm. Velvet'te bulundum." Başımı salladım. "Senin dünyana ait olup olmadığını bilmiyorum."

"Yanılıyorsun, güzelim. Bu benim dünyam değil."

"Ama sen niçin..." Cümlemin tam ortasında duraksadım, çünkü bu soruyu sormaya dilim varmadı.

"Ben henüz genç bir yaşta sapkınlıklarla tanıştırılmışım. Bunu Hammond sağlamıştı. O, Georgia'yı on dört yaşındayken, becermeye başladı. Onun işinin büyük kısmı seks üzerine ve Georgia, onun imparatorluğunun değerli taş mücevheri. Hammond, onu öylesine şekillendirdi ki Georgia en yüksek standartta yetiyordu. Biliyor musun, her insanın kötü bir huyu vardır. Benim onlardan fazlasıyla vardı. Tek üzerimde asılı kalan ise dominantlık. Bundan dolayı Hammond'u suçlamak isterdim, ancak bu bana bağlı. Böyle yaratılmışım."

"Ben de," diye itiraf ettim kırılğan bir sesle. "Sen beni dizginledin."

"Hayır, güzelim. Sadece şansım vardı ki senin tasmaya bağlanılmak istediğini fark ettim.

En derinlerimde parlayan ateşi görmezden gelmeye zorladım kendimi. Şimdi ona karşı direnmekten vazgeçmek, bir çözüm olmazdı. "O odayı neden benden gizledin?"

"Eğer hiçkimse yaralarını görmezse, o halde onları neden özellikle gösteresin ki?"

Bu yanıt kalbime bıçak gibi saplandı. Öyleymiş gibi yapmak, daha kolay olduğunu zaten biliyordum. "Çocukluğumdan beri, sanki öyleymiş gibi yaptım; her zaman bana gösterilen yolu yürüdüm. Bunu artık yapmak istemiyorum."

"Biz ikimiz ruh ikiziyiz," diye tekrarladı Smith, daha önce de açıkladığı gibi. "Ben de artık bunu yapmak istemiyorum."

"Peki, o halde neden hâlâ onu avukatı olarak temsil ediyorsun ki? O bir pedofili."

"Bunu sana açıklayamam."

İki adım öne, bir adım geriye. "Hem de nasıl anlatırsın."

"Bana güvenmek zorundasın." Smith parmaklarını benimkilere geçirdi ve elimi dudaklarına götürdü. "Aramızda bir şeylerin gelişeceğini planlamamıştım ve şimdi ikimizin yerine de düşünmek zorundayım."

Gözlerimi incecik çizgi haline gelene kadar kıstım. "Ben kendim de düşünebiliyorum."

"Senin, kendini düşünmeni istiyorum," diye bilgilendirdi Smith yumuşak bir dille. "Pazartesi günü benim için çalışan herkesi işten çıkartacağım. Sen de dâhil olmak üzere."

"Ben de devam edeceğimizi düşünmüştüm." Elimi çekmek istedim, fakat Smith daha da sıkı kavradı.

"Sen Bless üzerine çalışacaksın. İş hesabını çoktan yükselttim."

"Hayır," diye yalvardım. "Ben bunu senden istemedim."

"Bu bir tazminat değil. Parasını sana yatıran, anonim bir yatırımcının kâğıtlarını hazırladım. Kendimi. Kısa zaman önce Velvet'e ait olan payımı sattım ve o parayı başka bir yere yatırmam lazım."

"Yalnız bu tamamen tazminat gibi geliyor kulağa," diye mırıldandım.

"Kalben sevdiğin bir projenin olmasını istiyorum, bilhassa, bundan sonra birlikte fazla zaman geçirmeyeceğimiz için." Özür dileyici ses tonu, duyurusunun sebep olduğu acıyı dindirmedi.

"Çünkü sen başka insanları işe almakla meşgul olacaksın," diye karşılık verdim hayal kırıklığı ile."

"Diğerlerinin yanı sıra. Bunun hakkında daha çok bilgi sahibi olmanı istemiyorum."

"Neden?"

"Seni işe almam bir tesadüf değildi. Benim iş yerindeki pozisyon için, özel olarak seçilmiş oldun. Nedenini daha sonra öğrendim," diye itiraf etti Smith. "Ve sonrasında çok geçti artık."

Son derece şaşırılmış bir halde Smith'e bakakaldım. "Beni kovmak için çok geç mi?"

"Seni bırakmak için." Smith acımasızca beni kollarına aldı. "O zaman o bürodan kaçmalıydın. Seni kovmam gerekirdi. Şimdi bizim için de artık çok geç."

Smith'in sözleri oturduktan sonra, onun haklı olduğunu anlamıştım. Ben her zaman ona geri dönecektim. Bütün uyarı sinyallerine rağmen.

"Birbirimizi görebilecek miyiz?" diye mırıldandım.

"Evet." bunu söylerken Smith'in gülümsediğini duydum. "Ben-

den bu kadar çabuk kurtulamazsın. Bizim sadece dikkatli olmamız gerekiyor.”

“Ne kadar sürecek?”

Smith dudaklarını saçına bastırdı ve bir an kadar kımıldamadan durdu. Sonunda cevap verdi: “Bunu bilmeyi isterdim.”

Hiçbir şey söylemedim. Bütün bu haberlerden sonra başım vızıldıyordu.

“Ancak...” diye devam etti Smith ve şimdi sesi kulağa daha da gergin geldi, “Şayet beni bu akşam veya yarın sabah terk etmeyi düşünüyorsan, buna anlayış gösteririm. Seni rahat bırakacağıma dair sana söz veremem, fakat senin isteklerine saygı göstermeye çalışacağım. İş hesabın elbette her hâlükârda emrinde olacak.”

“Ben senin paranı istemiyorum. Ben seni istiyorum.”

“Bana sahipsın zaten, güzelim.” Smith başını eğdi ve beni öptü. “Bana ait olan her şeye. Hatta banka hesabıma bile. Bununla nasıl baş edeceğine bak.”

“Ben oldukça dik kafalı olabilirim,” diye hatırlattım ona ve savaşçı edasıyla sıırttım, içimdeki arzunun gittikçe artmasına rağmen.

“Enerjini Bless’e sakla, sonra seni hiçbir şey tutamaz.”

“Pazartesi gününe kadar ne yapacağız?”

Smith sorumu, beni kaldırarak ve yatağa geri taşıyarak cevapladı. Beni yatağa yatırdı, sonra bana baktı, dudaklarının etrafında çokbilmişlik ifadesiyle sıırttı. “O zamana kadar senin gelmeni sağlayacağım, ta ki kendi adını hatırlayamayana kadar. Sadece sen ve ben varız.”

Smith’e doğru sürünerek ilerledim ve parmağım ile yaklaşması için onu davet ettim. Dokunabileceğim mesafeye geldiğinde, di-

limle kaslı Sixpack'in kabarık çizgilerinin üzerinden geçtim. "Önce sana unutturacağıma dair iddiaya girerim."

"Önemli olan, onu unutmaman, güzelim." Smith beni omuzlarımdan tuttu ve yeniden döşeğin üzerine attı. Ardından üzerime yattı, beni o kadar sıkı tuttu ki daha hareket etmem imkânsızdı ve ağzını karnıma, aşağı indirdi.

Onu asla unutamazdım. Fırtınada geri çekilmemeye ve yağmura karşı koymaya karar vermiştim. Ufukta ilk kara bulutlar ortaya çıktığında da kaçmamaya karar vermiştim. Smith, kendisini kalçalarımın arasına ittiğinde, derin derin gözlerimin içine baktı. Gelecek olan fırtınalara birlikte karşı duracaktık.

Teşekkür

Yazmak istediklerimi, yazmam için bana yardım eden süper temsilcim Mollie Glick'e teşekkür ederim. Ve her şeyin yolunda gitmesini sağlayan Joy Fowlkes'e. Yurtdışı hakları temsilcim, Jessica Regal, o bir tanrıçadır. Bütün o kirli sözlerimi diğer dillerde okumayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Lindsey, sen benim hayatımın yolunda gitmesini sağlıyorsun. Hatta benim asistanım olmadan, çok uzun zamandan beri.

Gel, dünyayı birlikte fethetmeye devam edelim.

Büyük bir teşekkür Sharon'a gitsin, bugüne kadar sahip olduğum en iyi basın kadınına! Sen bir dâhisin ve bu sadece ikimizin aynı frekansta olmasından kaynaklı değil! Ayrıca bütün sevgim ve şükranlarım Sassy Savvy'nin mükemmel ekibine gitsin. Linda, Jesey ve Melissa. Siz şahane bir şekilde benim için PR ve pazarlamayla ilgileniyorsunuz!

Bethany ve Josh'a teşekkür ederim, onların inanılmaz yazı işleri hizmetleri için. Sizler, her zaman bir şekilde ne demek istediği-

mi biliyorsunuz, yazmadığım zamanlarda da. Ve şükranlarım Cait Greer için de geçerli ki o benim bütün biçimlendirme isteklerimle cebelleşiyor.

Arkadaşlarımın yardımları ve çokça alkol sayesinde, her şeyin üstesinden geliyorum. O akıllıca tavsiyeleri ve ölümüne can sıkıcı iş görüşmeleri için Laurelin'e teşekkürler. Sierra, senin yorumların beni daima güldürüyorlar.

Lauren Blakely, senin lisede bir ponpon kız olmadığına inanmak çok zor, bunu o kadar iyi yapıyorsun ki! Beni sürekli yeniden ayağa diktiğin için teşekkür ederim.

Beni her seferinde yeniden etkileyen, FYW kızlarına teşekkür ederim! Sizden biri olmama izin verdiğiniz için, tevazu duyuyorum.

Kraliyet Sarayı'na teşekkür ediyorum! Fotoğrafları ve postaları için (ama en çok fotoğrafları) her zaman günümü kurtarıyorlar. Bu sene birçoğuyla tanıştığım için, bunu şahane buluyorum ve onlardan geri kalanlarıyla tanışmayı da sabırsızlıkla bekliyorum!

Sayırsız bloggera teşekkür borcum var. Dışarıda yazan o şahane kadınlar olmasa, hiçkimse benim kitaplarımı okumazdı. Milasy, sanırım yavaş yavaş cevaplarını alıyorsun. Trish, seni zeki ve seksi buluyorum! Tüm şükranlarım: Cocktails and Books, Book Bellas, Short and Sassy'ye gitsin. A Literary Gossip, The Laundry Room. Biliyorum, mutlaka birilerini unutmuşumdur. Bir sonraki sefer karşılaştığımızda, size bir içki ısmarlamam için bana hatırlatmada bulunun.

Şehvetle kalın arkadaşlarım!

Bu kitabın büyük bir kısmını Historic Elms Resort'ta yazdım, burası konsantre olmam için mükemmel bir yerdi. Konukseverlik için güler yüzlü personele çok teşekkür ederim, heyecanları ve ku-

lüp sandviçleri için de.

Ailemin desteği olmazsa, bütün bunları yapamazdım. Size teşekkür ediyorum, çocuklar, sizlere okutmama rağmen, kitaplarım için bana tezahürat ettiğiniz için. Ve eşime, beni (fazlasıyla) kıskanmadığı için ve kafamın içinde benim erkeklerimle, bana zaman tanıdığı için. Seni seviyorum.

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
LONDON
1900

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
LONDON
1900

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
LONDON
1900

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
LONDON
1900

Öpücük

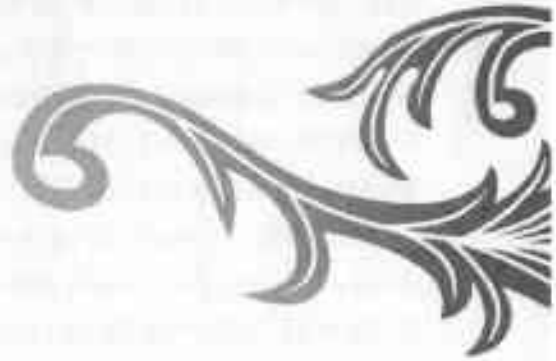
Geneva Lee

Ön Okuma

Belle, Smith'in karanlık geçmişinin, aşklarını mahvetmesine izin vermek istemiyor. Ancak, Smith gerçekten de geçmişini kapatmış mıydı? Onu başka bir kadınla açık bir vaziyette izlediğinde, Belle derinden yaralanır. Hayal kırıklığına uğramış ve aşağılanmış bir hisle, Belle Smith'le olan teması koparır. Buna rağmen onu unutmayı bir türlü başaramaz. Ancak Belle, onun ihanetini nasıl affedebilir ki?

THE
JOURNAL
OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
VOLUME 31. PART 1. 1901.

CONTENTS.
P. 1. THE ANTHROPOLOGY OF THE FUTURE. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 2. THE ANTHROPOLOGY OF THE PAST. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 3. THE ANTHROPOLOGY OF THE PRESENT. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 4. THE ANTHROPOLOGY OF THE FUTURE. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 5. THE ANTHROPOLOGY OF THE PAST. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 6. THE ANTHROPOLOGY OF THE PRESENT. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 7. THE ANTHROPOLOGY OF THE FUTURE. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 8. THE ANTHROPOLOGY OF THE PAST. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 9. THE ANTHROPOLOGY OF THE PRESENT. By H. H. S. GUTHRIE.
P. 10. THE ANTHROPOLOGY OF THE FUTURE. By H. H. S. GUTHRIE.

1. Bölüm

Sonunda oldu. Haftalarca dinlenmeden aramalarımın sonunda buradaydım. Dışardan, bina pek fazla bir izlenim bırakmadı. Ancak içerisi dört duvardan ve birkaç pencereden fazlasını saklıyordu. Aydınlık yerel bir dükkândı ve Londra'nın sonbaharın sonları olması ve kış sıcaklıklarını sunmasına rağmen, bütün mekân, son köşesine kadar sıcak bir ışığa bürünmüştü. Londra'nın içinde kendime ait küçük yer bulmuştum, üstelik Chelsea'nin tam göbeğinde. Burada, bir sonraki adımı atmaya cesaret etmek istedim.

Elbette bütün duvarlar ve duvar boyunca uzanan rafların yeniden boyanmaya ihtiyacı vardı. Belki de fildişi beyazı. Bundan hariç bir sürü yeni mobilya tedarik edilmesi gerekiyordu, sonuç itibarıyla mekân bomboştuydu. Fakat bunun için endişelenmiyordum. Dükkân potansiyele sahipti ve fiyatı da uygundu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Julian, benim sonsuz sabırlı emlakçım. Julian için ki o genellikle milyarlık şirketlere, bir numara gayrimenkuller satan biri olarak, ben gerçekten mücadele anla-

mina geliyordum. Ancak o bir melekti ve bana Londra şehir merkezinde var olan bütün ticari gayrimenkullerin yarısını göstermişti. Şimdi ise onun dayanma gücü nihayet ödüllendirilecekti.

"Dükkân mükemmel," diye fısıldadım ve şimdiden masaların ve elbise askılarının nereye uyacağını hayal ettim.

"Mal sahibi, on iki aylık bir sözleşmede ısrar ediyor," diye başladı Julian ve sözleşme şartlarını takır takır saydı, fakat bunların hiçbirinin önemi yoktu. Burada bir sonraki hayat evrem başlayacaktı. Benim belli belirsiz fikirlerim şekil almaya başladı ve giderek hız alarak tam bir şirket halini aldı: Bless. Birkaç ay sonra mekân masalarla ve elbiselerle dolu olacaktı. Çılgın bir rüya gibi hissettirdi.

Telefonun çalması beni fantezilerimden kopardı – tanıdık ses, çoğu kadının umut ettiği karşısında, şimdiden çok daha fazlasına sahip olduğumu hatırlattı bana. Julian'a özur dileyici bir bakış attım, ancak o sadece eliyle işaret etti. Son haftalar içinde Julian böyle ara vermelere alışmıştı.

"Merhaba, güzelim." Smith'in kaba sesi bedenimin ürpermesine neden oldu. Eğer birisi sadece sözlerle benim orgazm olmamı sağlayacaksa, o vakit o kişi sadece bu adam olurdu. Neyse ki bunu ona anlatmamıştım, yoksa beni her saat başı arardı.

Onun sesine bu şekilde tepki göstermemin nedeni, bir haftadandır fiziksel temas kurmadığımız için de mümkün olabilirdi. Smith, özel asistanı olarak işime son verdikten sonra, ilk başta risk almak ve sıkça görüşmek istemedik. Bu sabah yedi gün olmuştu. Hiçbir zaman bu kadar uzun bir müddet parmaklarımızı birbirimizin üzerinden çekmeyi başaramamıştık. Bedenimin tepkisine göre bakacak olursak, bu rekoru sonlandırmanın zamanı gelmişti.

"Ben bir şey buldum," diye fısıldadım telefonun içine. Daha

fazla söylemem gerekmedi. Son haftalarda aramızda oluşturduğumuz mesafeye rağmen, Smith'in attığım adımlardan haberdar olduğundan şüphe duymadım. Telefonda daha fazlasını da söylemem yasaktı. Gerçi birilerinin benim yeni numaramı dinlediğine dair hiçbir işaret yoktu – ancak bunun böyle olmadığına karşı bir kanıt da yoktu.

"Bless'in şimdi artık bir evi var."

"Bunu kutlamamız gerekiyor!" Smith'in bununla ne demek istediği güneş kadar aydınlı ve anında kalçalarımın arasında dağılan kasılmayı azaltmak için, bacağımın birini diğerinin önüne atıp durdum.

"Ah, öyle mi?" Her zaman olduğu gibi Smith Price, kendimi sadece kısa cümlelerle ifade etmeme neden oldu. İkimiz için plan yapmasını, memnuniyetle ona bırakıyordum, çünkü bu normalde saatler süren, fantastik, vahşi sekse yol açıyordu. Şu anda endişelendiğim binlerce şey vardı – gerçi tatmin edilmek bunlara dâhil değildi. En azından bu gece değildi.

"Herhangi bir yerde özel – sadece ikimiz, yalnız. Sana adresi içeren bir kısa mesaj göndereceğim."

"Evet, efendim," diye hohladım telefona, Julian'ın da konuşmayı duyabileceğini hiç umursamadan. Benim sözlerimin de kulağa, onun daveti kadar umut verici geldiğini.

Smith telefonu kapattı ve ben de yeniden gerçeğe döndüm.

Döndüğümde, telefonunu kontrol eden Julian'ın yüzündeki bilmişlik taslayan sırtmasını yakaladım.

"Bu gizemli adamı tanımak isterim doğrusu," dedi Julian ve cep telefonunu yeniden göğüs cebine geri koydu.

Kaşımın tekini yukarı kaldırdım ve başımı salladım. "Neden?

Onu benden alıp ayartabilmeniz için mi?"

"Belki de onu bölüşebiliriz?" diye şaka yaptı Julian.

"Bu oyuncakçı tamamen kendim için istiyorum." Ses tonum istediğimden daha kararlıydı. Fakat benim tepkimi kim ayıplayacaktı ki? Smith bana aitti ve zor durumla mücadele etme azmimiz, beni daha da sahiplenici yapmıştı.

Julian, manikürlü bir elini salladı. "Önemli olan, onun da böyle düşünmesi."

Bu konuda en ufak bir şüphem bile yoktu.

Julian hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi. "Büroya gidip evrak işini halledelim."

Memnuniyetle ikna olmuştum.

Smith'in, cep telefonuma göndermiş olduğu adres, pek bir şey ifade etmedi, ancak Holland Park'daki sakin küçük sokağa vardığımda, şaşırmıştım. Ben bir otel bekliyordum, özel bir konaklama değil. Cep telefonuna hızlı bir bakış, doğru geldiğimi kanıtlıyordu. Yan koltuğun üzerinden çantamı kaptım ve Mercedes'in içinden çıktım. Pastoral alana rağmen, onu emniyetli bir şekilde kilitlemeye dikkat ettim. En sevdiğimin cömert hediyesi olan araba, son haftalarda benim ikinci evim haline gelmişti ve neredeyse onu bana alan adam kadar sevmiştim.

Durdum, çünkü birdenbire onu sevdiğimi anladım. Tuhaf bir duygu. Çok uzun zamandır birlikte olmamamıza rağmen, ilişkimiz bazı şeylere katlanmak zorunda kalmıştı ve sevginin her şeyi daha da zorlaştırdığından emin değildim. Hiçbirimiz şimdiye kadar bunu

telaffuz etmemiştik. Bunu sessiz sedasız kabul etmiştik. Belki de benimkisi inattı, fakat o üç kelimeyi söyleyen ilk kişi ben olmak istemedim. Belki de sadece korkuyordum. Smith, birçok açıdan benim için bir gizem olarak kalmıştı. Ve sevdiğimi düşünmüş olduğum adam, erkekler hususundaki kararına güvenemeyeceğimi, gözlerimin önüne sermişti.

Ancak Smith, herhangi bir erkek değildi. Smith, duyulmadık şekilde erkeksi ve istekliydi. Benim aklımı çalıyor ve tekrar ne zaman net düşünebileceğime karar veriyordu.

Kendini bir toparla şimdi! Çantamı omzuma taktım ve tereddütle eve yaklaştım. Smith'le karşılaşmayı özlediğim kadar, aynı zamanda bundan korkuyordum da. Ya bana yabancılaşırsa? Kapıya giden merdivenleri çıkarken, korkuluğa biraz fazlaca sıkı tutundum. Gecenin serinliğini çıplak olan vajinamda hissettim. Slipimi, tamamıyla Smith'in tercihlerine uygun, daha arabanın içinde çıkartmıştım ve çantamın içine sokmuştum. Kendimi aynı anda hem korumasız hem de güçlü hissettim. İlişkimiz muhtemelen bir yük testine maruz kalmış olabilirdi, fakat ben tam onun istediği bir şeydim.

Henüz en üstteki basamağa gelmeden, kapı açıldı ve karşımda *tam benim istediğim bir şey duruyordu*. Dizlerim çözüldü, Smith'in antrasit rengi üçlü takım elbisenin içindeki manzaranın üzerime etki etmesine izin verdiğimde. Dolayısıyla, bir insanın sadece görünüşüyle üzerimde böylesine bir etki bırakması, hiçbir şey bunu haklı çıkartamazdı. Kendimi şanslı sayacaktım, şayet burada dizlerimin üstüne çökmeden, içeriye girmeyi başarabilirsem.

Smith beni içeriye buyur ettiğinde, yüzünde ifade yoktu, ancak gözlerinin içinde neşeli bir kıvılcım fark ettim. Ve dudak çevresin-

deki hafif seğirme, onun bir gülümsemeyi bastırdığını doğruladı. Onun o kibirli sırıtışına olduğu kadar, adamın tümünün tiryakisiydim. Hatta tanıştığımız zaman, beni bununla bitirmişti. Onun şimdi o sert bakışının arkasında saklandığını bilmek, benim ıslanmama neden oldu.

"Merhaba, güzelim." Smith çantamı aldı, onu yere attı ve benim selam vermemi beklemedi bile. Bilakis beni kaldırdı ve lobi boyunca taşıdı. Kollarımı onun boynuna doladım ve bir öpücük için dudaklarımı sundum. Ancak Smith, benden daha çok kendisine hâkimdi. Beni bir deri kanepenin üzerine bırakmadan evvel, anlımdan öptü.

"Burası hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Onun varlığından dolayı hâlâ büyüğü gibi gözlerimi kırıştırdım ve konforlu odanın içinde etrafıma bakmak için kendimi zorladım. Duvarlarda resimler asılıydı, görünüşe bakılırsa hepsi paha biçilmezdi. Ve ustaca dekore edilmiş şöminede bir ateş çıtırdamaktaydı. Burası daha çok avukatlık bürosuna benziyordu ve evi gibi değildi. Soru soran bir bakışla karşılık verdim: "Evet."

"Yatırımlarımdan bir tanesi," diye açıkladı Smith, ceketinin düğmelerini açarken. Onu çıkartmadığı için sevinmişim, çünkü bu akşam onunla ilgili bir planım vardı, bunun için takım elbisesi önemliydi. Kendimi öylesine fantezilerimin içinde kaybetmişim ki bir an onun bir şey daha söylediğini anlamak için zamana ihtiyacım oldu. "Efendim?"

Smith başını yana yatırdı ve eliyle koyu renk saçlarını sıvazladı. "Ciddi anlamada sohbet etmeden önce, başta biraz eğlenceye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Evet, efendim."

Bu kısa cevap, Smith'in gözlerinin içinde bir ateşi alevlendirdi, öyle ki inlememek için dudaklarımı ısırđım. Ona bu lakabı taktığım zaman, sinirlerime dokunmuştu. Ancak onun kapalı kapıların ardında ne kadar istekli olduğunu fark ettiğimde, isim bâki kaldı – ve onun uğruna ne kadar yanıp tutuştuğum.

Smith, kanepenin koluna yaslandı, aşağı eğildi ve başını salladı. "Burada kuralları ben belirliyorum. Bunu gerçekten sana hatırlatmam mı gerekiyor?"

Bu kulağa bir tehdit gibi geldi ve aynı zamanda bir vaat gibi de. Ona sataştığımda veya bilerek biraz nazlandığımda, bana şakayla karışık kıcıma şamar attığına şahit olmuşum. Ancak onun kendi bedenime, gerçekten neler yapabileceğini deneyimlemediğimin farkındaydım. Daha önceleri bu düşünce beni belki de korkuturdu, fakat uzun zamandır ellerini bedenimde hissetmediğimden dolayı, onun dokunuşuna ateşli bir şekilde özlem duyuyordum.

"Demek ki buna ihtiyacın var, hm?" dedi Smith ve bir kez daha benim zihnimde olanları şaşmaz duyusu ile kanıtladı. "Beni sıkıştırmaya çalışma, Belle, yoksa orgazm yerine daha uzun bir cezalandırmayı beklemen lazım."

Onun uyarılarının beni ayılttığını, belli etmek istemedim. Bu yüzden doğruldum, bacaklarımı üst üste attım ve bilhassa eteğimin altında *olmayan* için, görüntü yakalamasına özenle dikkat ettim.

"Demek bu evi satın aldın?"

"Birkaç sene önce."

Smith, eksik olan iç çamaşırımı fark edip etmediğini, belli etmedi. Hayal kırıklığı yaşadım.

"Aslında burayı satmak istedim."

"Ve buna fırsatın olmadı mı?" diye sordum soğuk bir şekilde.

Sadece Smith'in buna imkânı vardı, bu kadar uzun bir zaman Londra'nın en iyi mülklerinde oturmaya. Onun banka hesabı bunu mümkün kılıyordu, bizler ise dairelerimizi oda arkadaşlarıyla paylaşmak zorundaydık.

"Şimdi başka planlarım var." Daha fazlasını açıklamadı. Ancak düşünceleri başka yerlerde dolaştığında, bakışları daha da soğudu.

Derin bir nefes aldım ve yeniden benimle ilgilenmesi için bekledim. Bunu yapmayınca, bir atılıma cesaret ettim: "Seni özledim."

Bu basit bir ifadedi, fakat sesimde çok fazla duygu vardı. Anında sözlerimden pişmanlık duydum ve elimde olsaydı onları geri alırdım. O zamanlar beni tehlikeli durumumuz hakkında bilgilendirdiğinde, ona güçlü olmam için söz vermem gerekmişti. Bizim anlaşmamızda, duygusallığa yer yoktu. İlişkimiz hakkında kafa patlatmak yerine, çoğu zaman iş kadını olarak yeni rolüme uygun olmakla meşguldüm. En azından gündüzleri. Kendimi nihayet yatağa sürüklediğimde – tek başıma – mesele daha zor bir hale geliyordu. Ancak şimdi Smith öylece karşımda dururken, uykusuz gecelerin dindirilmeyen özlemi, kararlılığımı çabucak dalgalanmasına sebep oldu. Fakat beni suçlamak yerine, Smith yanıma çöktü ve beni kucağına çekti. "Güzelim."

Bana kullandığı okşayıcı ad ansızın saran arzumu, yumuşatmıştı. Fakat bununla tamamen susturmayı başaramazdı.

"Bütün gün seninle ne yapacağım hakkında düşündüm," diye fısıldadı Smith ve gözlerinin içine bakamam için, işaret parmağı ile çenemi yukarıya kaldırdı.

"Ve?" diye sordum beklenti içinde.

Smith ağzını buruşturdu ve bana göz kırptı. "Sanırım hoşuna

gidecek. Ama biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Normal çiftlerin soyunmadan önce, günlerinin nasıl geçtiğini anlattıklarını duymuştum.”

Çiftler mi? Bu kavram, aramızda gelişmiş olan bağı tanımlamak için, bana biraz gelişi güzel geldi. Biz kesinlikle bu değildik. Buna rağmen bu görüş üzerimde belli bir çekicilik yarattı.

“Normal çiftlerin saklanmaları gerekmiyor,” diye hatırlattım ona.

“Normal çiftler...” diye tekrarladı Smith gergin bir ses tonuyla, “İnsanları öldüren bir patrona sahip değiller.”

İşte en önemli husus. Birbirimizden durduk yerde ayrılmamıştık, bu gerçeği severek yok etmek isterdim. Smith’i işverenine bağlayan şey, olağan seviyenin çok ötesine geçiyordu. O, bir ihanet ve dolandırıcılık ağına karışmıştı. Hammond, ipleri elinde tutan bir adamdı. Bu ipler Smith’in geçmişinden kurtulmasına engel oluyordu. Hammond’un görünüşte bana karşı daha ilgisi kalması, bunu Smith’e borçluydum. Gerçi Hammond, Smith ve benim aramda kesinlikle hiçbir şeyin bitmediğini bilse, bu çarçabuk değişirdi.

“Belss hakkında anlat,” diye istedi Smith. Görünüşe bakılırsa Smith konuyu değiştirmek istedi. Aslında az bir şeye ulaştığım halde, anlatılacak bir sürü şey vardı.

“Chelsea’de bütçeme uyan bir dükkân buldum.”

“Bütçen hakkında gerçekten de endişe etmemelisin.” Smith alnını kırıştırdı, ancak ondan daha fazla para kabul etmem için beni zorlamadan önce, sözünü kestim.

“Şu anda bir şirket kuruyorum. Elbette mali durumunu gözlemlemek zorundayım ve bunun dışında, dükkân tam hayallerime

uyuyor. Pahalı olmuş olsaydı sana söylerdim," diye yalan söyledim. Eğer gerçekten ihtiyacım yoksa, Smith'in varlığından kesinlikle daha fazlasını kabul etmek niyetinde değildim.

"Bana ait olan, sana da ait."

"Ah, öyle mi?" diye sordum sataşarak ve kemerin tokasıyla oynadım. Bize biraz gevşemenin iyi geleceği gitgide daha da net bir şekil alıyordu bende. Ve buna nasıl erişebileceğimizi oldukça iyi biliyordum.

Tepkimle Smith'ten günün ilk içten gülümsemesini almayı başardım. "Yoksa şimdi bu kısa konuşmamızın bittiği anlamına mı geliyor?"

"Hava hakkında da konuşabiliriz daha, ama doğrusunu istersen bu gece daha işi olan tek kişi sen değilsin."

"Yoksa beni sollamak mı istiyorsun, güzelim?" Smith parmağı ile alt dudağımın üzerinden geçti ve ben de istem dışı ağzımı açtım.

Ama şimdi bu kesinlikle mümkün değildi, bilhassa değildi, çünkü ben onun dominantlığını fazlasıyla özlemiştim. Sıkı bir şekilde baldırlarımı birbirine bastırdım, yoksa Smith'in yün pantolonun üzerinde ıslak bir leke bırakmaktan endişelendim.

"Rüyamda bile bu mümkün olamaz."

"Uslu kız." Smith'in eteğimi parmaklarının arasına aldığı hissettirdi. Eteği aşağı indirdi, onu üzerimden sıyırdı ve kenara attı. "Aslında bir şeyler yememizi önermek istemiştin, ama gerçekte sadece tek bir şey için iştahım var."

Daha takımının pantolonu için garanti veremezdim. Alt dudağımı ısırardım ve davetkâr bir şekilde bacaklarımı açtım.

"Önce bütün menüyü görmek istiyorum," diye fısıldadı Smith kulağıma, bluzumun düğmelerini, beni neredeyse çıldırtacak kadar

yavaş açtığında. Parmak uçları, öne çıkan tenimin her bir parçasına değdi. Ardından Smith sutyenimin dantel sepetlerini okşadı, kopçalarını açtı ve onu yere düşürdü. Akıcı bir hareketle beni kollarına kaldırdı ve ayağa kalktı.

"Sanırım birinci kat sana daha çok hitap edecek."

Smith ensemini kemirdi, merdivenlerden yukarıya çıkarken. Yatak odasına ulaştığımızda, heyecandan daha rahat nefes alamaz oldum. Smith beni yatağın üzerine bıraktı, bir adım geriye attı ve avına baktı. Bunu yaparken de ağır ağır soyundu. Bunun için de acele etmedi. Smith bir kadını duvara bastırabilirdi, kadının slipini kenara iterdi ve tamamen giyinik bir vaziyette onu becerirdi. Ancak Smith yatağına bir kadını alıyorsa şayet – *beni* yatağına alıyorsa – o zaman şiddetli baskının yerini bir müzakere alıyordu, bu ise tenimin üzerinde birbiri ardına ürpertiler oluştuyordu.

Smith ceketini çıkarttı, onu ortadan katladı ve köşede duran sandalyenin üzerine koydu. Aynısını kravatında ve gömleğinde de tekrarlardı. Kıyafetinin her bir parçasına, en üst düzey titizlikle davrandı.

Bu dünyanın en ağır olanıydı – ve en çok heyecan verici – strip-tiziydi. Çünkü Smith bu titizliği sadece pahalı takımlarına karşı göstermiyordu. Bedenimin her bir santimi aynı ilgiyi görürdü.

Şortu yere düştüğünde, *benim* için menüde olanın ilk izlenimine sahip oldum ve mutlaka önden tadına bakmak istedim. Ağzım açık dört ayaküstünde yatağın kenarına süründüm. Smith yaklaştı. Ayın ışığı onun atletik vücudunda parladı. Yarım metre kala önümde durdu ve dokunmam mümkün olmadan, özlemle istediğim şeye bakmamı sağladı.

"Sihirli söz neydi?"

Bütün bedenim ona yalvarıyordu – ama Smith bunu kastetmemişti. Başlarda Smith'in dominant damarı beni ürkütmüştü. Bu arada onu özgürleştirici buluyordum. Ve arkamda bırakmış olduğum haftadan sonra, onun bana dolu dolu ve tamamen hâkim olmasından başka hiçbir şeyi daha çok istemedim. "Lütfen, efendim."

"Uzan," diye emretti yaklaştığında. Sırt üstü uzandım ve başımı içgüdüsel olarak yatağın kenarından aşağı salındı ki Smith aletinin ucunu dudaklarıma götürebilsin.

"Kendine dokundun mu?"

Başımı sallamaya zorladım kendimi, fakat ağzımı onun muhteşem kamışına kapatmak için fazlasıyla bunun üzerine yoğunlaşmışım.

"Ama bunu yapmak istedin," diye bildi Smith. Smith, şaftını yuttuğumda duraksadı ve inledi. "Vajinanın ne kadar aç olduğunu biliyorum. Neredeyse senin açgözlü küçük ağzın kadar aç kalmış. Kendini geri tutman zor gelmiştir sana, güzelim. Şimdi kendine dokunabilirsin."

Elimi arkaya uzattım ve aletini yakaladım, diğer elimi istekli bir şekilde bacaklarımin arasına göturdüm. Hiçbir şey onun bakışlarına maruz kalmak kadar heyecanlandırmıyordu. Belki sadece bununla birlikte aletinin ağzımın içinde olması. Parmaklarım şehvet tomurcuğumu bulduğunda, bedenim depreniyordu. Onu çevreledim ve kalçalarımla hoş gelen baskı karşısında daireler çizip durdum. Aslında onunla birlikte olmadığım zaman, kendime dokunmak için hiç hevesli değildim, çünkü bununla arzumu dindiremeyeceğimi biliyordum. Bunu sadece o yapabiliirdi.

"Beni becer, güzelim. Ağzın çok iyi hissettiriyor," dedi Smith

nefes nefese, beni yarı kapalı gözlerle izlediğinde.

Aman Tanrım, onun için nasıl da memnuniyetle bir şov sergiliyordum. Bütün hayatım boyunca kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim – ve hiçbir zaman bu kadar karşı konulmaz – bu gözler üzerimde oldukları anki gibi. Yani, bunun için yaşıyordum.

Smith kendisini benden geri çekti ve aşağı eğildi, öyle ki yüzlerimiz sadece birkaç santim birbirine uzaktı. Ardından bileğimi tuttu ve heyecanımın izleri üzerinde olan parmaklarımı, dudaklarına götürdü. "Tadına bakmak lazım."

Smith, dudaklarının arasında her bir parmağımı yavaş, yavaş emdi. Kucağımda ki zonklama şiddetle isteyen bir kasılmaya dönüştü. Bacaklarım adeta kendinden açılıverdiler ve kıvranmaya başladım. Onu üzerime çekmek için kendimi zar zor tutabiliyordum. Smith kolumu bıraktı, ancak hala daha dudaklarının arasında olan orta parmağımı değil ve iki eliyle birden omuzlarımın altına girdi. Sonunda parmağımı bıraktı, beni karnımın üstüne çevirdi ve yatağa çıktı. Kendisi arkamda pozisyon aldığı anda, kımıldamaya cesaret edemedim. Yönetimi eline aldığı anda, onu bölmek daha sağlıklıydı. Beni belimden tuttu ve ayrık baldırlarımı kucağına doğru çekti. Yüzüm aşağıda döşegin üstüne yattım ve parmaklarımı çarşafa geçirdim.

"Bunu özledim." Smith elleriyle popo yanaklarımı okşadı ve aşağı, deprenen amıma kadar indi. Dokunuşu en hassas yerimde elektrik akımı gibi boşaldı. "Kıcına şaplak yemeyi ne kadar çok arzuladığını hissediyorum. Ellerimi özledin mi?"

"Evet, efendim," diye inledim kumaşa. Bunu gerçekten de özlemiştim.

Kendimi oldukça ahlaksız hissetmişim, bunu o kadar çok öz-

lemiştim ki. İlk darbe hafiften sağ yanağa geldi ve sert bir şekilde çarşafı dişledim, çünkü ilk dokunuşta gelmemden korktum. Narin ten ısınmaya başladı ve Smith nazıkçe okşamaya başladı.

"Daha fazlası mı?" diye öğrenmek istedi Smith.

Dişlerimi sıkı sıkı bastırarak başımı salladım.

"Sihirli söz ne?"

Ağzımı açtım ve şehvetle yalvardım: "Lütfen, vur bana."

"Memnuniyetle."

Bir sonraki darbe biraz daha sertti ve beni öylesine şiddetle yaladı ki kalçamı istem dışı Smith'in beline dolamak istedim. Biraz sürtünmeye ihtiyacım vardı. Ancak Smith, buna izin verecek kadar fazlasıyla tecrübeliydi. Bunun yerine üzerimde bir dizi darbelere çalıştı. Kimi zaman şakayla karışık, kimi zaman oldukça acımasızca. Smith nihayet son verdiğinde, kıçım erotik ataktan dolayı yanıyordu. Hiçbir net düşünceye sahip değildim artık: Sadece kıçıma yayılan sıcak zonklama hissi vardı. Smith, bedenimi kendisine bir parça daha yaklaştırdığında ve aletini şahane bir şekilde santim, santim atmakta olan küçük kapıdan ittiğinde, tek kelime konuşmadı. Bedenim onun yavaş yavaş sızmasına uyum sağlarken, Smith beni sıkıca belimden tuttu.

"Öylesine ıslak ve darsın ki. Şimdi benim için gelmek istiyor musun?"

Ağzımdan bir evet çıktı. *Aman Tanrım, evet. Evet. Evet. Evet. Evet.* Evet, şimdi tek anlam taşıyan kelimeydi ve Smith içime daha derin girdiğinde ve kucağımın içine kadar çektiği orgazmı ortaya çıkarttığında, onu içimden çılgınlıkla attım. Beni öylesine bir güçle beceriyordu ki her bir itişte, beni şehvetin yeni bir dalgası sardı. Yatağa sıkıca tutundum. Bu duygudan vazgeçmek istemedim, asla durmama-

lıydı. Ancak spazmlarım dindiğinde, Smith kendisini geri çekti ve yeniden içime nüfus etmeye başlamadan önce, sakınarak beni yeniden sırtımın üstüne döndürdü.

"Bana bak," diye emretti kaba bir ses tonuyla. "Bana ne yaptığını görmelisin, Belle."

Smith, beni yeniden yavaş ve sakınarak aldığımda, gözlerimi açık tutmaya zorladım kendimi. Smith'in başparmağı şehvet tomurcuğumu aradı ve shaftının nasıl bedenimde kaybolduğunu izledim.

Şimdiye kadar gördüğüm en yakıcı şeydi. Smith ayrıık baldırlarımın arasında tahtına oturmuştu ve pembe ferç dudaklarımın arasında aletinın kafası görünüyordu.

Kalçalarım kasıldı. Bir sonraki, kaçınılmaz saldırı her an gerçekleşmek üzereydi.

"İşte bu, güzelim," diye inledi Smith ve ardından vajinamın içinde ilk açık sıcak püskürtüyü hissettim.

Kendimi tamamen onunla birlikte saldıım, birlikte her şeyi unutturken, bacaklarımı beline doladım ve onu harekete geçirdim. Smith nihayet durulduğunda, beni kollarının arasına aldı ve ağzını benim dudaklarımla kilitledi. Öpücüğümüz tutku kazanırken, uzuvlarımızı birbirimize doladık. Ben buraya aittim. Bu adamın yanına. Birbirimizi bıraktığımızda, yatağa düştük, kucaklamayı kaybetmeden. Smith elini yanağıma koydu ve beni yeniden, gelecek için çok daha fazlasını vaat eden, ağzına doğru çekti.

2. Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra CoCo'yu kuşatan birçok insana rağmen kendimi hiç olmadığı kadar rahat hissettim. Sonsuz orgazm hazlarıyla dolu bir gece, bir kadının üzerinde nasıl da etki yaratabiliyordu, şaşırtıcı. Lola, yüzünde geniş bir sırıtma ile el sallayarak masasına davet etti. Ancak garson içeceklerin siparişini almak için geldiğinde, Lola'nın yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Sırık garson, iki kadına hizmet edebildiği için, bir tık fazla sevinçli görünüyordu. Garson önümüzde çömeldi, ancak daha tek bir kelime söyleyemeden, Lola ondan önce davrandı.

"İki tane Burbon. Wests, lütfen," diye emretti, Garsona bir bakış dahi layık görmeden. Garson bara doğru geri çekildiğinde, Lola sinirli bir bakış attı bana. "Oturduğumdan beri, küçük bir köpek gibi yapıştı."

"O kadar kötü mü?" diye güldüm ve çantamı sandalyenin koluna astım.

"Daha da kötüsü. Eğer benden kredi kartı fişindeki imzadan

daha fazlasını isterse, o zaman gerçekten başka bir şey düşünmesi gerekir." Lola rahat bir tavırla omuzlarını silkitti, cep telefonunu açtı ve bir iş kadınına dönüştü. "Ve şimdi bana senin pazarlama ile aran nasıl olduğunu anlat."

Bu soruyla Lola'ya yönelmemin sebeplerinden biri, Lola'nın dolanmadan doğrudan noktaya değinmesiydi. Ve bugün bu çizgiden vazgeçecekmiş gibi de görünmüyordu. Problem ise, benim nereden başlaman gerektiğini bilmememdi. Ve düşünmek, biraz zaman kazanmak için, peçeteyi katlayıp durdum. "Doğruyu söylemek gerekirse, henüz daha yeni bir dükkân buldum. Logo tasarımları henüz gelmedi ve dekorasyon için de şimdiye kadar hiçbir şey almadık."

Fikirlerin çoğunun şimdilik sadece kabataslak olarak not defterimde var olduğundan, bahsetmedim bile.

Lola akıllı telefonuna bir şeyler tuşladı. "Bir ticaret planı yazdın mı?" diye öğrenmek istedi Lola.

"Hm. Olmayabilir. Yani, en azından resmî bir ticaret planı. Ama bir sürü notlar aldım." Smith de aynısını hatırlattı, fakat akabinde bu ödevden memnuniyetle alıyordu.

"O halde bu ilgileneceğin ikinci şey olmalı. Ama önce senin bana bir kâğıdın üzerinde ticaret fikirlerinin taslağını çıkartmanı istiyorum, abonmanlık şartlarını anlatan ve bunun için ne kadar talep edeceğini."

Ona eleştirel bir bakış attım. "Senin bana tavsiyede bulunacağını düşünmüştüm."

Lola başını yana yatırdı. Bu pozisyonda ablası, Clara'ya her zamankinden daha fazla benziyordu. "Bununla alakalı..."

Lola duraksadığında, kendimi en kötüsüne hazırladım. Eğer

Lola şimdi geri çekilirse, ben kaybolurdum. Neredeyse duş almaya bile zaman bulamıyordum. Anında bir pazarlama uzmanı bulmak, benimle yeni bir planlama aşamasında stratejiler geliştirmeye hazır olan birini – bu benim için tamamen umutsuz görünüyordu.

"Senin yanına girmek istiyorum," diye açıkladı Lola, tüm şaşkınlığıma. "Üniversitede son senem. Bir sonraki sömestr için, bir işe ihtiyacım var. Beni işe alacak birini tanıyor musun?"

Lola'nın, sorusuyla nereye varmak istediği açıkça belliydi. "Sen gerçekten benim için çalışmak mı istiyorsun?"

Şimdiye kadar benim aniden iş hayatına olan seyahatim karışısındaki tepkiler oldukça karışık. Arkadaşlarımdan çoğu oldukça etkilenmişlerdi, ancak sadece ölçülü bir şekilde ilgili davranmışlardı. Annem neredeyse kalp krizi geçirecekti. Ve Smith? Ondan hâlâ, çok emin değildim. Gerçi masrafları önceden vermişti, fakat o da beni Hammond'un ateş hattından çıkartmak için, bir çare arıyordu. Beni ticari planlarımda desteklemesi, sadece iyi düşünülmüş bir şah hamlesi olabilirdi.

"Eğer istemiyorsan, başka." Lola bir yudum su içti ve kayıtsız kaldı.

"Hayır!" dedim öylesine utandırıcı sesli bir şekilde ki birkaç garson birden dönüp bana baktılar. Sesimi alçalttım ve masanın üstüne yaslandım. "Seni mutlaka istiyorum. Sanırım ticari işlerde doğru kokuyu alabiliyorum, ama marketingde hiçbir fikrim yok. Durum şu ki... Sana fazla para veremem. Yani henüz."

Belki de hiçbir zaman. Kafamın içindeki kritik sesi duymazdan geldim. Pes etmek için erkendi.

"Öyle düşünmüştüm zaten," diye cevap verdi Lola kaygısız bir halde ve koyu bir saç telini kulağının arkasına itti. "Dinle bak, as-

linda benim paraya ihtiyacım yok. Beni heyecanlandırabilecek bir şeye ihtiyacım var. Babam durmadan kafamı şişiriyor, bazı yeni açılımlarda onunla ortak olmam için. Ama buna karşı olmamın bir sürü nedeni var. Çünkü para hususunda endişe etmemem gerektiğinden, kendim için bir şeyler kurmak istiyorum. Hatta kendim bile finansmana biraz katkıda bulunabilirim."

"Finansman sorun değil," diye temin ettim Lola'yı, bununla birlikte yüzümün kızarmasına engel olamadım.

"O halde başlayalım," diye önerdi Lola, garson burbonlarla geri döndüğünde.

"Bir isme ve bir dükkâna sahibiz. O zaman başlamak için her şeye sahip miyiz?"

Lola, bunun üzerine alaylı bir sırıtmaya yer verdi yüzünde ve parmağı ile bardağın kenarından geçti. "Bizim bir fikrimiz var. Şimdi bunu satmamız gerekiyor. Hafta sonu gelmeden birkaç moda dergisiyle doğrudan irtibata geçeceğim, seninle ve işinle alakalı bir şeyler yazmaları için. Dergiler, içeriklerini aylar öncesinden planlıyorlar. Basın da dükkân açıldığında haber yapsın, üzerinden uzun zaman geçtikten sonra değil."

Bütün hepsi oldukça çabuk oluyordu. Bir hafta öncesinde bir fikrim vardı ve şimdi de bir ortağım, bir dükkân ve not kâğıdımın üzerinde hayal edebileceğimden de fazlası yazıyordu. Bu heyecandan da fazlaydı, fakat tüm coşkuya rağmen biraz karmaşık hissettim. "İnsanın korkması normaldir, öyle değil mi?"

"Evet, eğer hayat seni az da olsa korkutmazsa, muhtemelen o zaman doğru yaşamıyorsundur," diye karşılık verdi Lola hiç çekinmeden ve bardağını kaldırdı. "Ortaklığımıza."

Lola'yla içkilerimizi tokuşturduk ve başımı salladım. Zaman

zaman hayatın beni nasıl korkuttuğundan haberi yoktu Lola'nın. "Korkutan yeni imkânlara içelim!"

Kısa strateji toplantımız bittiğinde, büroya gitmek için yanıp tutuşuyordum. Smith'i bıraktığımda, sabahki rahatlatıcı memnuniyet, baskın çıkan yoğunlaşma ihtiyacına yol açmıştı. İki gün içerisinde bir dükkân kiralamayı ve bir ortak bulmayı başarmıştım. Cep telefonumu çıkarttım, sayısız gelen mesajları görmezden geldim ve Edward'a bir kısa mesaj yazdım.

Bless'in bu hafta kutlaması için iki nedeni var.

Bunu başaracağını biliyordum, bebeğim! Cumartesi günü bir şeyler içmeye gidelim mi? Her şeyi

öğrenmek istiyorum.

Anlaştık!

Detayları bildireceğim.

Telefonu daha geriye koymama fırsatım olmadan, gizli bir numaradan arandım. Görüşmeyi kabul edip etmemek arasında kararlar, ekrana baktım. Elbette çağırıcı içinde bulunduğum koşullardan dolayı posta kutusuna yönlendirmem gerektiğini biliyordum, bununla birlikte artık bir iş kadını olduğum için buna alışmak zorundaydım. Çağrı önemli olabilirdi. Sonunda merakım aklıma yenik düştü.

"Alo?" diye cevapladım.

"Sana göndermiş olduğum kâğıtlara göz attın mı?"

Annemin sesini duyduğumda istem dışı gözlerimi yumdum. "Yoksa sen numaranı mı gizledin?"

"Seni aradığımda telefonu açmıyorsun ki ama bu mesele önemli," dedi annem ve beni bu şekilde kandırması çok doğruymuş gibi davrandı.

Onunla bir telefon görüşmesi yapmamak için haftalardır kaçmışım ve bendeki son yıkıcı karşılaşmadan sonra, bana ulaşan zarfı görmezden gelmişim. Annem, çok açık bir şekilde, onu ilgilendirenin sadece imzam olduğunu belli etmişti.

"Ayrıyeten senin şu saçma internet işini gerçekten yapacağını da duydum," diye hızla devam etti annem. Görünüşe göre görüşmeyi sonlandırmadan önce bir dizi şikâyetlerden kurtulmak istiyordu. "Böyle bir şey için sermayeyi nereden buldun sen? Bunu sana teyzen mi finanse etti?"

"Jane teyze tek bir kuruş dahi katmadı." *O, beni sadece moral olarak destekledi,* diye düşündüm sessizce.

"Enerjini bizim mülkümüz için harcamış olsan, çok daha mantıklı olurdu."

Benim mülküm, babamın ölümüyle birlikte bana düşen, istenilmeyen aile mirası, bu, şu anda düşünmek istediğim en son şeydi. Aslında varlığının devamı için evlenmek istemiştim, ama şimdi artık bana göre hava hoştu, her şey yok olabilirdi annem de dâhil olmak üzere.

"Her şeyin kontrolün altında olduğunu tahmin ediyorum," diye karşılık verdim soğuk bir şekilde. Annem, hiçbir zaman bana mülkümün üstünde sıkıntı yaratan borçlarla nasıl baş edeceğimizi sormamıştı. Bunun yerine, aristokrat yaşam biçimini korumanın bir yolunu bulmak için, beni sıkıştırdı.

"Yapımcılar, noelde film çekimleriyle başlamak istiyorlar," diye şikâyet etti, ses tonu ise panik atak ve sinir krizi arası bir yerdeymiş gibi geldi kulağa.

"Vaktim olduğunda sözleşmelere bir göz atacağım." Gerçekte BBC'ye mülkün tamamını devretmek isterdim. Ancak sanırım ki

bu, pek kadar kolay değildi ve az olan zamanımı sözleşmeler hakkında konuşmak için avukatla geçirmek istemiyordum.

"Ben gerçekten de başka tedbirler almak istemiyorum," diye tehdit etti annem.

Öylesine aniden durdum ki arkamdan gelen çift ansızın üstüme geldiler. Bir özür mırıldanarak, bir dükkânın önüne durdum. "Bununla ne kast ediyorsun?"

"Senin bir işletmen varsa, bir işletme varlığı da vardır," dedi annem yumuşak bir ses tonuyla. "Mülkiyet senin üzerine ve bu demektir ki borçlardan seni sorumlu tutabilirim."

"Eğer bunu yaparsan..." diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, "Bavullarını toplayabilirsin."

"Bu seni dünyaya getiren kadına olan teşekkürün mü? Beni so-kağa mı atardın?"

"Zaten yeterince pahalıya ödedim. Artık sana hiçbir borcum kalmadı," diye tısladım, ancak eklemek için acele ettim: "Sözleşmelere bakacağım."

Ardından telefonu kapattım. Sinirden kaynıyordum. Sırtımı vitrin camına yaslayarak, öğle yemeği için önümden geçen insan kalabalığına baktım ve sakın nefes almak için kendimi zorladım. Smith, annemin Bless'i iflasa sürüklemesine izin vermezdi. Ancak mülkün mali sıkıntısı hakkında, kendime bir resim çizmeden önce, Smith'ten yardım isteyemezdim. Kâğıtları imzalıydım ve bu şekilde mülkiyet ve annem için idam süresini birkaç sene ertelerdim, ta ki bir gün ikisinin de fişini çekene kadar.

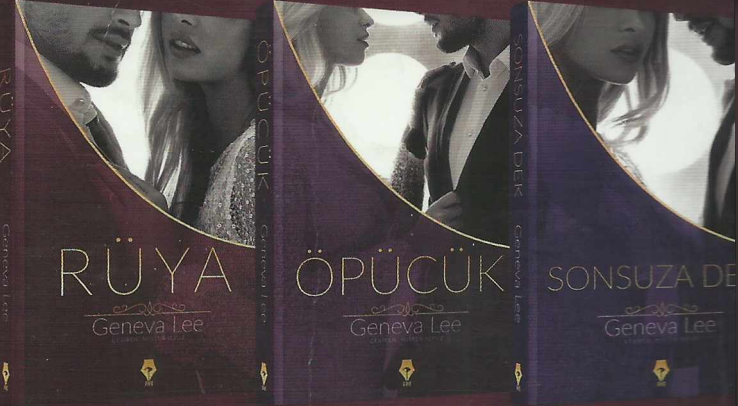
Belle ve Smith'in nasıl devam ettiğini öğrenmek için Öpücük adlı devam kitabını okuyun.

Hayalini takip et. öpücüğüne inan ve sonsuza kadar se...

Belle Stuart'ın hayatı harabeye... Nişanlısı tarafından aldatıl
düğünü iptal edildi ve acilen bir işe ihtiyacı vardı. Gerçekle
meyen bir düğün planından başka tecrübesi olmayan Oxf
mezunu birini kim işe alırdı ki? Belle'nin son şansı. Smith
ce'in özel asistanı olmaktı. Londralı avukat olağanüstü başari
katlanılmaz derecede kibirli ve inanılmaz derecede yakışı
Belle. bu adamın tehlikeli olduğunu ve ondan uzak durm
gerektiğini hissediyordu. Peki, onun karanlık cazibesinden l
çabılabilecek kadar güçlü müydü?

+18
YETİŞKİN
OKURLAR İÇİN

www.paykitap.com
paykitap
paykitap ₺27
paykitap
9 786058